

Lars Adelskog

EGY ÜRES ZSÁK NEM ÁLL MEG MAGÁBAN

Az auschwitzi „gázkamrákban” történt „megsemmisítés” mítosza

Összeállítás vezető revizionista kutatók eredményei alapján

GEDE TESTVÉREK BT. BUDAPEST 2008

© GEDE TESTVÉREK BT. BUDAPEST 2008

A fordítás a második, bővített kiadás alapján készült: Lars Adelskog: En tom sack kan inte stå Nordiska förlaget, Svédország, 2007

Fordította: Bruckner Zoltán

A svéd eredetivel egybevetette és a korrektúrát végezte:

Tóth Károly Antal

A fordítást ellenőrizte: Lars Adelskog

Fedélterv: Dobszay Károly grafikusművész

Szedés, tördelés: Gede Testvérek Bt.

Felelős kiadó: Gede Tibor

GEDE TESTVÉREK BT. 1385 Budapest 62. Pf. 849. TELEFON: 349-4552 E-mail:

gedetestverek@yahoo.com

ISBN 978 963 9298 75 0

Tartalomjegyzék

Előszó a második, bővített svéd kiadáshoz 7

Göran Englund nyugalmazott professzor előszava 11

Bevezetés 15

I. „Gázkamrák” a voltaképpen Németországban? 17

II. A hivatalos kép a lengyelországi „megsemmisítő” táborokról 25

III. A bizonyítékok három fajtája 35

IV. Az auschwitzi „megsemmisítés” tárgyi bizonyítékai 39

V. A „megsemmisítés” dokumentáris bizonyítékai 43

VI. Egy szokatlanul szórakozott professzor 45

VII. Tanúvallomások az auschwitzi „megsemmisítésről” – bevezetés 51

VIII. Tanúvallomások az auschwitzi „megsemmisítésről” – korai változatok 53

IX. Rudolf Höß 59

X. Filip Müller 61

XI. Rudolf Vrba 63

XII. Alapvető tények a krematóriumokról és a Zyklon B-ről 67

XIII. „Ez csak német módszerekkel megy” 71

XIV. Hányan haltak meg Auschwitzban? 81

XV. Az auschwitzi krematóriumok 87

XVI. A Leuchter- és Rudolf-jelentések

XVII. Az elgázosítási eljárás a Krema IV-ben

XVIII. További műszaki és természettudományos képtelenségek a tanúvallomásokban 111

XIX. Hogyan kerültek be a Zyklon-szemcsék a „gázkamrákba”? 119

XX. A légifelvételek tanúsága 125

XXI. A törzstábor, Auschwitz I. „gázkamrája” 127

XXII. Mit tudott a lengyel ellenállási mozgalom az auschwitzi „elgázosításokról”? 135

XXIII. Hogyan keletkezett az Auschwitz-mítosz? 147

XXIV. Az Auschwitz-hazugság atyja 157

XXV. Az Auschwitz-hazugság vége	163
I. függelék	
A John Demjanjuk-ügy, és	173
A „megsemmisítés” Treblinkán	187
II. függelék	
Zsidó népességveszteségek, és	219
A megsemmisítés-propaganda száz esztendeje	231
III. függelék	
Két példa arra, hogy miként fogadta a svéd sajtó ennek a könyvnek az első kiadását	245
Irodalmi utalások	263

Előszó a második, bővített svéd kiadáshoz

Ennek a könyvnek az első kiadása 2002 végén hagyta el a nyomdát, és 2003. januárjában került forgalomba. Mint az várható volt egyetlen napilap sem közölt róla ismertetőt. Ezzel szemben az Aftonbladet 1 2003 márciusában egy egész oldalas cikkben támadta meg Göran Englund nyugalmazott egyetemi tanárt, aki kitűnő előszót írt ehhez az első kiadáshoz.

1 Esti újság - egy szociáldemokrata bulvárlap. - [Minden lábjegyzetet a fordító készített.]

Svédország legrégebb diáklapja, a Lundagard 2 az előszó kapcsán interjút akart közölni Englund professzorral, de visszalépett, kétségtelenül azért, mert a professzor túlságosan jó válaszokat adott az interjúkészítő együgyű kérdéseire.

2 A lundi egyetem újságja.

2003 szeptemberében a Gefle Dagbladban Lasse Ekstrand szociológus, a Gävle-i Főiskola docense, anélkül, hogy megemlítette volna, miről szól a könyv – ez a bölcs óvatosság megnyilvánulása volt –, azt írta, hogy az Egy üres zsák nem áll meg magában erőteljes benyomást tett rá. Ezt leszámítva lényegében csend honolt erről a svéd nyomtatott médiában. A világhálón viszont annál élénkebb vita indult meg róla. Meg szeretném említeni a Blágula frágor 3 című internet weboldalt (www.bgf.nu – korábban nyomtatásban is megjelent), amely sok éven keresztül tárgyilagos, gazdag tényanyagot felvonultató és kritikus szellemű vitát folytatott a hivatalos bevándorlási politikáról.

3 Kék-sárga kérdések.

Bátorságról és becsületességről tanúskodik, hogy Anders Sundholm, az azonos nevű „Blágula frágor” egyesület elnöke egy meglehetősen hosszú és tárgyilagos ismertetőt írt, amelyből hiányoztak a szokásos szidalmak és érzelmi kitérések. Jogos Sundholm kritikus megjegyzése, miszerint én nem számoltam be arról, hogy a revizionisták szerint mi történt azzal a hatmillió zsidóval, ha nem irtották ki őket. Erre azt mondhatom, hogy én kezdettől fogva egy eléggé szűk tárgykörre irányítottam figyelmemet: általában Auschwitzra és különösen a „gázkamrákra”. Ez abból is ered, hogy a könyv főszövegét eredetileg egy nyolc részből álló cikksorozatként írtam az Adoremus című római katolikus eszmeiségű folyóirat részére. A folyóirat korlátozott terjedelme nem engedett meg kitéréseket egyéb, önmagukban érdekes és jelentőséggel bíró kérdésekre. Ebben az új kiadásban viszont eleget teszek Anders Sundholm kívánságának.

Az intézményes média hallgatása nem akadályozta meg, hogy a könyv sikerkönyvvé váljon. Már néhány év alatt elfogyott a kiadónál, most tehát itt az ideje egy új kiadásnak.

A most újonnan megjelenő könyvben kijavítottam néhány kisebb hibát, amelyek becsúsztak az első kiadásba. Ezek bizonyos technikai kifejezésekre, számszerű megjelölésekre, valamint nevek és könyvcímek helytelen írásmódjára vonatkoznak. Kijavítottam egy önmagában jelentéktelen számítási hibát is az auschwitz-birkenau-i krematóriumok dokumentált kokszfogyasztásáról. Kipalléroztam kissé néhány nyelvi fordulatot is.

A szövegben nagyobb beavatkozást képez a belzezi átmenő táborról újonnan írt anyag, amely a 28–31 oldalakon található, valamint az újonnan beillesztett XXII. fejezet a lengyel ellenállási mozgalomról. Ezekről eltekintve a frissen írt fejezeteket két külön függelékben fűztem a könyv végéhez: Zsidó népességvesztések, A megsemmisítés-propaganda száz esztendeje és Két példa arra, hogyan fogadta a svéd sajtó ennek a könyvnek az első kiadását. A „Megsemmisítés” Treblinkán című függelékét változatlan formában tettem közzé újra. Az irodalomjegyzéket is kibővítettem néhány új adattal.

Végül köszönetet akarok mondani mindazoknak, barátoknak és ellenségeknek, akik különböző módon, akarva vagy akaratlanul, közreműködtek az első kiadás terjesztésében és ennek az új, javított kiadásnak a létrejöttében. Két barát nincs már közöttünk: Göran Englund nyugalmazott egyetemi tanár és Karl-Erik Hågglund könyvkiadó. Az utóbbi nyíltan merészelte ünnepelni és kiadóvállalatán keresztül terjeszteni könyvemet. Életükben mindketten bátran és okosan harcoltak a gondolat és a véleménynyilvánítás szabadságáért. Immár elköltöztek az élők közül, és ezzel a művelt Svédország érezhetően szegényebbé vált. Gondolatban hálás köszönetemet küldöm ennek a két kiváló embernek, és remélem, hogy ők fogadják azt a mennyben.

Lars Adelskog 2007. február 13-án
Drezda 1945-ös megsemmisítésének emléknapján

Előszó

A 'revizionista' szó rossz hangzású lett a svéd nyelvben. Ez igen meglepő, hiszen a revízió, vagyis az ismeretek állandó ellenőrzése és újraértékelése minden kutatás és fejlődés alapvető feltétele. A természettudományok korábbi kutatási eredményeinek állandó felülvizsgálata nélkül a modern idők korszakalkotó vívmányai elképzelhetetlenek lennének. De a kritikus és újraértékelő gondolkodás a társadalomtudományok terén is alapvető feltétele a kutatásnak. Ez a történettudományban is teljes mértékben érvényes.

A napi szóhasználatban a 'revizionizmus' kifejezés a kutatást illetően mégis egy igen körülhatárolt jelentést kapott. A valóság azon felfogása ellen irányuló bíráló jellegű felülvizsgálatokra alkalmazzák, amelyet a második világháború győztes hatalmai a legyőzöttekkel való leszámolás alapjaivá tettek. És itt elsősorban az úgynevezett nürnbergi pert és az ott alkalmazott törvényeket kell megemlítenünk. Ott valójában valami nagyon vitatható dolog történt.

Több mint egy fél évszázad telt el az említett per óta. Ennek ellenére a politikai hatalom birtokosai úgy igyekeznek feltüntetni, mintha a nürnbergi ítéletek és az azt követő, némileg kevesebb figyelmet keltő perek ítéletei az abszolút igazságot állapították volna meg. Különböző politikai okokból, amelyeket ebben az előszóban helyhiány miatt nem tudok részletesen tárgyalni, annyira fontosnak találták ezt, hogy az EU-n belül úgynevezett kerettörvények megalkotása útján megpróbálnak valamennyi tagállamot rávenni az ezeket az egyébként kétes jellegű háború utáni pereket érintő minden kritika kriminalizálására. Egy már elfogadott, közös elfogatási parancsról szóló kerettörvényen keresztül meg akarják akadályozni, hogy „gondolati bűnözők” menedéket kaphassanak egy másik európai országban. Ezáltal a nemzetközi jog egy régi és nagyon fontos alapelvét sértik meg. Egy további, e sorok írásakor még el nem fogadott újabb törvénnyel akarnak minden tagállamot, amely eddig még nem tette ezt meg, olyan rendelkezések megtételére kötelezni, melyekkel bünténynek nyilvánítják, ha valaki kétségbe vonja a győztes hatalmak történetírását.

Ezt a történetírást három bűncselekmény középpontba állítása hatja át: a béke elleni, a háborús és az emberiség elleni bűncselekményeké. Az első a háború kirobbantásával és kiterjesztésével kapcsolatos bűnökre vonatkozik, a második a háborús törvények elleni, a harmadik pedig az emberiség ellen elkövetett vétkekre, általánosabb értelemben véve. A jelen összefüggésben a harmadik

csoporthoz tartozó vádak némelyike kerül a középpontba. A nürnbergi ítéletek által ugyanis azt igyekeztek bizonyítani, hogy a legyőzöttek részéről létezett egy terv az európai zsidóság kiirtására, hogy tömeges kivégzések történtek gázkamrákban, és hogy nem kevesebb mint hatmillió zsidó lett gyilkosság áldozata. A revizionisták az európai zsidók elleni egyéb bűncselekményektől világosan elhatárolva, elsősorban ez ellen a három vád ellen hozzák fel kritikus ellenvetéseiket.

A revizionizmus a világot átfogó jelenséggé nőtte ki magát, amelyhez valamennyi földrészen élő értelmiségiek – köztük számos egyetemi tanár és doktori diplomával bíró kutató – adták jelentős hozzájárulásukat. Ez humanisták, mérnökök, vegyészek, fizikusok, toxikológusok és törvényszéki orvosok gyümölcsöző együttműködésével egy különböző területeket magába foglaló tudománnyá fejlődött. Minden okunk megvan arra, hogy köszönetet mondjunk Lars Adelskoghnak azért a nagy munkáért, amelynek révén a revizionisták legjelentősebb érveit és legfontosabb kutatási eredményeik némelyikét a svéd olvasóközönségnek bemutatja.

A kutatást azonban erősen hátráltatja, hogy azt több európai országban bünténnyé nyilvánították. A három németnyelvű országban [Németországban, Ausztriában és Svájcban] valamint Franciaországban jó néhány év óta nem csupán hosszú börtönbüntetéssel és jelentős pénzbírsággal, hanem a szakma gyakorlásának megtiltásával és nyugdíjmegvonással is hatékonyan fékezik a szólásszabadságot. Az említett kerettörvények elfogadásával a nem kívánatosnak nyilvánított nézetek üldözését ki akarják terjeszteni az Európai Unióhoz tartozó valamennyi országra. Itt a nézetek és a szólás szabadságának nagyon súlyos megsértéséről van szó. Ez mind az ENSZ-nyilatkozatban az emberi jogokról lefektetett egyik alapelvvel, mind pedig az EU saját jogszabályaival ellentétes. Ugyanakkor kaput nyit a szabadság további eljövendő korlátozásai előtt.

E könyv olvasásakor nem az olvasó arról való meggyőzése a legfontosabb, hogy a revizionistáknak mindenben igazuk van. A lényeges az, hogy az ember belássa: egy olyan érvelésről van szó, amely megalapozottan kelt kételyt az általánosan elfogadott valóságfelfogással szemben, és hogy azt már több lényeges ponton a revizionista felfogásnak megfelelően voltak kénytelenek korrigálni. Már ez is elegendő kellene legyen annak a véleménytilalomnak a fenntartás nélküli elítéléséhez, amelyet demokratikus úton választott politikusok minden ünnepélyesen meghirdetett nyilatkozatuk ellenére Európa nagy részében bevezettek, és amelyet az egész Európai Unióra kiterjeszteni terveznek.

2002. november 25. Göran Englund A jogtudományok doktora, a lundi egyetem nyugalmazott professzora

Bevezetés

Ebben a könyvben a „megsemmisítés” 1 fogalmán azt a nézetet értjük, mely szerint 1941 és 1944 között a németek Hitler parancsára mintegy hatmillió zsidót nagyrészt „gázkamrákban”, előre kitervelten meggyilkoltak.

1 A könyvben mindössze kétszer szerepel a „holocaust” szó, a szerző inkább a svéd nyelvű jelentését használja. A fogalmat ezért a magyar kiadásban a „megsemmisítés” szóval jelöljük.

Fontos a „megsemmisítés” fogalmát (angolul és németül Holocaust, franciául Holocauste) meghatároznunk, mivel annak tartalma az idők folyamán sokat változott. A megsemmisítés-mítosz fenntartóit e mítosz revizionistáknak nevezett kiváló kritikusai különösen a két utóbbi évtizedben számos területen visszavonulásra kényszerítették, mindenekelőtt a halottak száma, a gázkamrák jelentősége, sőt éppenséggel ezek létezése vonatkozásában. Ezért az elmúlt években a „megsemmisítés” hittételének vezető képviselői észrevehetően igyekeznek például a gázkamrák szerepét kevésbé hangsúlyozni, ehelyett a Szovjetunió elleni háború során a német hadsereg által állítólag elkövetett tömeges agyonlövések jelentőségét emelik ki. A későbbiekben mindezekre még

visszatérünk.

A Krakától mintegy 50 kilométernyire nyugatra a mai Dél-Lengyelországban fekvő Auschwitz nem egy tábor volt, hanem három: az úgynevezett törzstábor (Stammlager) vagy Auschwitz I., az attól néhány kilométerre nyugatra fekvő Birkenau vagy Auschwitz II. és a keletebbre fekvő Monowitz vagy Auschwitz III. Különböző összefüggésekben mind a három tábor hivatalosan mint megsemmisítő központot írták le, és úgy tartották, hogy mindhárom „gázkamrákkal” volt felszerelve, amelyekben emberek tömegeit gyilkolták meg.

1945. január 27-én az előrenyomuló Vörös hadsereg „felszabadította” Auschwitzot. Hat nappal később a szovjet kommunista párt lapja, a Pravda egy hosszabb cikket közölt Auschwitzról. Ez a cikk, amelyet Borisz Polevoj haditudósító írt, Monowitzot jelöli meg Auschwitz megsemmisítő központjaként. Benne többek közt a következők állnak:

"Az állandó jelleggel gázkamraként működő épületeket a tábor keleti részén átépítették. Kis tornyokkal és építészeti díszítményekkel látták el őket, így ártatlan garázsoknak tűntek... [A németek] elegyengették a halmokkal borított úgynevezett régi sírokat a tábor keleti részén, eltávolították és megsemmisítették a futószalagrendszer nyomait, ahol emberek százait ölték meg egyszerre elektromos árammal..." (Pravda, 1945. február 2.)

A Pravdában megjelent cikk igen fontos. Példát ad nekünk arra, hogyan nézhetett ki a „megsemmisítés” mítosza egy korai állapotában, amikor a hatalom birtokosai még nem egyeztek meg abban, hogy milyen formát adjanak neki. Hogy Monowitzban gázkamrák lettek volna, azt egyes-egyedül a Pravda állítja. Sem azelőtt, sem azután nem tette ezt egyetlen történész sem, és azóta nem hallottunk olyan futószalagrendszerrel sem, amely elektromos árammal emberek tömegeit gyilkolta volna meg. A megsemmisítés-mítosz jelenleg érvényes változata szerint a zsidók auschwitzi „elgázosítása” egyedül a törzstáborban és Birkenauban történt, mindenekelőtt Birkenauban (Auschwitz II.), az Auschwitz-komplexum nyugati részén, de erről egy szó sem olvasható a Pravda cikkében. Ez azt mutatja, hogy a megsemmisítés-mítosz ebben az időben még nem volt kellően összehangolva. A szovjet hatóságok hallották a nyugati hatalmaktól, hogy Auschwitzban milliók tömeges meggyilkolására kell létezniük bizonyítékoknak, de részletekről a nyugati hatalmak nem szóltak, azokat a szovjet hatóságoknak maguknak kellett összefantáziálni.

I.

Gázkamrák" a voltaképpeni Németországban?

A megsemmisítés-mítoszt egy korai stádiumában az az elképzelés jellemezte, hogy a Harmadik Birodalom valamennyi koncentrációs tábora „gázkamrákkal” volt felszerelve, amelyekben tömegesen pusztították az embereket. A koncentrációs tábor a megsemmisítő táborral volt egyenlő, és a megsemmisítő tábor „gázkamrákat” jelentett. A táborok volt foglyai újságcikkekben és könyvekben nyilatkoztak, tanúskodva, hogy „elgázosítások” történtek Buchenwaldban, Dachauban, Bergen-Belsenben és a voltaképpeni Németország területének, azaz az 1937. évi határokon belüli régi birodalomnak (az úgynevezett „Altreich”-nak) más koncentrációs táboraiban is. Egy ilyen tanú Elie Wiesel, aki volt Auschwitzban és Buchenwaldban is. Wiesel, aki 1986-ban Nobel-békedíjat kapott, az előző évben az amerikai Time folyóiratban megjelent egyik interjújában a következőt állította: „Buchenwaldban mindennap tízezer embert küldtek a halálba (Time, 1985. március 18., 79. oldal.)

Elie Wieselre és állításaira visszatérek még a későbbiekben.

Egy hivatalos jelentésben, amelyet a francia kormány a nürnbergi bírósághoz küldött, ez áll:

"A legkisebb részletekig elrendezték mindent. Buchenwaldban 1944-ben meghosszabbították egy vasútvonalat, hogy a deportáltakat egyenesen a gázkamrához tudják szállítani. [A gázkamrák] némelyikében billenő padló volt, amelynek segítségével a holttesteket mindjárt abba a terembe továbbították, ahol a krematórium kemencéi álltak." (A 274-F [RF-301] jelzésű nürnbergi dokumentum. In: International Military Tribunal, Trial of the Major War Criminals Before the International Military Tribunal [Nemzetközi Katonai Törvényszék, A fő háborús bűnösök tárgyalása a Nemzetközi Katonai Törvényszék előtt], IMT „kék sorozat”, 37. kötet, 148. oldal.)

Figyeljük meg ezt a homályos fogalmazást. Még a „gázkamrák” számáról sem tájékoztat bennünket. Vajon egy volt csak, vagy pedig több is? Az ilyen bizonytalanság egyáltalán nem véletlen eset, éppen ellenkezőleg: általános a „gázkamrákról” szóló tanúvallomásokban. Eddig még egyetlen tanú sem akadt, aki vállalta volna, hogy lerajzoljon egy „gázkamrát”, vagy megmagyarázza annak működését.

Georges Hénocque francia pap 1947-ben kiadta a Les Antres de la Bête [A fenevad odúja] című könyvet, (G. Durassie et Cie, Paris, 1947; itt Róbert Faurisson 1980-ban megjelent Mémoire en défense [Védőirat], című könyvéből idézzük, lásd annak 192. skk. oldalain), amelyben azt állította, hogy buchenwaldi fogsága alatt meglátogatta „a gázkamrát”, és részletes leírást ad róla:

„Belül a falak simák voltak, repedések nélkül, és mintha belakozták volna őket. Kívül, az ajtófélfá mellett, függőleges sorban négy gomb volt látható: egy piros, egy sárga, egy zöld és egy fehér. De volt egy részlet, amely nyugtalanított engem: nem értettem, hogyan tud a gáz zuhanyrózsákból lesülyedni. A helyiség mellett, amelyben én tartózkodtam, egy átjáró volt. Bementem oda, és egy hatalmas csövet pillantottam meg, amelyet két karral sem tudtam átfogni, és amelyet mintegy centiméter vastagságú gumiréteg borított. Mellette volt egy forgatókar, amelyet balról jobbra lehetett tekerni, és így vezette be a gázt. A nyomás olyan erős volt, hogy a gáz egészen a padlóig lesülyedt, így az áldozatok közül senki sem tudott megmenekülni attól amit a németek 'lassú és édes halálnak' neveztek.

Azon hely alatt, ahol a csövek a gázkamrába torkolltak, ugyanolyan gombok voltak, mint a külső ajtónál: egy piros, egy zöld, egy sárga és egy fehér. Ezek nyilvánvalóan azt a célt szolgálták, hogy mérjék, milyen mélyre sülyedt a gáz. Valóban minden tudományosan volt megszervezve. Maga az ördög sem tudta volna jobban kigondolni. Még egyszer beléptem a gázkamrába, hogy megtudjam, hol volt a krematórium.

Először is egy vasból készült szállítószalag ötlött a szemembe. Ez a tökéletesen megkonstruált szerkezet szakadatlan mozgásban volt, és egészen az izzó kemencékbe vezetett. Ráhelyezték a szomszédos kamrában összegyűjtött hullákat, és az a kemencéig szállította őket.

Amikor ezt a felejthetetlen és megrázó látogatást tettem, a szerkezetek teljes üzemben és teljes terhelés alatt voltak... Miután még egyszer szétnéztem ezen a pokoli helyen, nyomasztó csendben folytattam komor sétámat. Kinyitottam egy harmadik helyiség ajtaját. Ez a tárolóhelyiség volt. Ott halmozták fel azokat a holttesteket, amelyeket nem tudtak aznap elégetni, és eltettek másnapra. Senki, aki nem élte át ezt, nem tud magának képet alkotni ennek a harmadik színhelynek a szörnyű voltáról. Jobboldalt a kamra egyik sarkában meztelenül, kifosztva, a velük szembeni tisztelet legkisebb jele nélkül össze-vissza egymásra dobálva és különös testhelyzetekbe csavarodva heverték a halottak. Az állkapcsukat összetörték, miközben kitépték az arany műfogaikat, hogy azokról a szégyenteljes testi motozásokról ne is beszéljünk, amelyeket a hullákon végrehajtottak, hogy ellenőrizzék, nem rejtettek-e el valami ékszert, amely a náci szörnyetegek kincseskamráját gazdagíthatta volna...

Egy utolsó pillantást vettem a szégyennek és iszonyatnak erre a helyére, majd a kemencékből nyolc-tíz méter magasra felcsapó lángok fényénél elolvastam a

krematórium falára felírt cinikus verssorokat:

Der ekle Wurm darf nimmer meinen Leib versehren!
Drum soll die reine Flamme mich verzehren
Stets liebte ich die Wärme und das Licht
Darum verbrenne mich, begrab mich nicht.

(Rusnya féreg ne rágja soha testem,
Inkább tiszta láng emésszen meg engem!
A fényt és meleget mindig szerettem,
Ezért égess el, ne temess el engem!)

Végezetül még ránéztem arra, ami a német tudomány becsületére vált: több mint egy kilométer hosszan terült el a kemencék gondos kiürítésével másfél méter magasra felhalmozott hamu, amely a káposzta- és répaföldek trágyázására szolgált! Így sok százezer ember, aki még élve lépett be ebbe a pokolba, most trágyaként hagyhatta el azt!...

Hála elővigyázatlan behatolásomnak, most láttam mindazt, amit látni akartam."

Egy másik francia pap, Jean-Paul Renard, szintén ült Buchenwaldban, és a következőt állította Chaines et lumières [Láncok és fények] című kis írásában, amely függelékként jelent meg Frère Birin 16 mois de bagne [Tizenhat hónap a kényszermunkatáborban] című könyvében (Reims, 1946.):
„Emberek ezreit és megint csak ezreit láttam bemenni a zuhanyozókba. Folyadék helyett fojtó gázok ömlöttek rájuk."

Egy további francia, Paul Rassinier, aki szocialista volt és az ellenállási mozgalomban tevékenykedett, ugyancsak raboskodott Buchenwaldban. Ő tudta, hogy ott nem voltak „gázkamrák”. Amikor szembesítette egykori fogolytársát, Renard-t ezzel a ténnyel, az beismerte:
„Igen, valóban így van, de ez csak egy kifejezésmód volt [...], és mivelhogy ezek a dolgok valahol előfordultak ez nem is olyan fontos.” (Paul Rassinier: Debunking the Genocide Myth, [A népiirtás mítoszának leleplezése] 1978, 129. sk. old.)

Rassinier maga is hitte, hogy „gázkamrák” léteztek, ha nem is azokban a táborokban, ahol ő ült (Buchenwaldban és Dora Mittelbauban), hanem „valahol máshol”, mivelhogy annyian beszéltek a „gázkamrákról”. „Nem zörög a haraszt, ha nem fúj a szél” – okoskodott. De miután rajtakapta fogolytársait Hénocque-ot és Renard-t a hazugságon, komolyan kezdett kételkedni a gázkamra-históriákban. Módszeresen felkereste azokat a korábbi fogolytársait, akik állították, hogy láttak gázkamrákat, meginterjúvolta őket, és rájött, hogy egyáltalán nem szavahihető tanúk. Rassinier idővel arra a következésre jutott, hogy a „gázkamráknak” nincsenek hitelt érdemlő tanúi. Akik ilyen minőségben felléptek, azok vagy egyszerűen hazudozók voltak, mint a két pap, vagy jóhiszeműen szajkózták azt, amit másoktól hallottak.

Rassinier lett az első a revizionistáknak elnevezett független kutatók hosszú sorában, akik elutasítják azt a nézetet, mely szerint a Harmadik Birodalom „gázkamráiban” több millió zsidó és nemzsidó lett tömeggyilkosság áldozatává. A revizionisták hangoztatják, hogy a semmiféle bizonyítéka nincs a megsemmisítésben hívők három állításának, és pedig annak, hogy 1) a Német Birodalom vezetői a német befolyási övezetben élő zsidók fizikai megsemmisítésére tervet dolgoztak ki, 2) egyes koncentrációs táborokban emberek elpusztítását szolgáló „gázkamrák” voltak, és 3) a németek a háború alatt hatmillió zsidót gyilkoltak meg, ezek nagyobb részét „gázkamrákban történő elgázosítással”. A revizionisták szerint nem csupán arról van szó, hogy a megsemmisítés-hívőknek – vagy ahogy ők ezeket nevezik: az exterminacionistáknak – nincsenek bizonyítékai említett állításaik igazolására, hanem éppenséggel nagyszámú olyan tény és tárgyi bizonyíték létezik, amelyek közvetlenül cáfolják a „megsemmisítésről” az említett három pontban megfogalmazódó elképzelést.

A revizionisták viszont egyáltalán nem tagadják azt, hogy etnikai kisebbségeket,

főleg zsidókat a németek üldöztek, vagyonukat elkobozták, kitelepítették, koncentrációs táborokba és kényszermunkára hurcolták őket. De – és erre is fontos rámutatni – a nem kívánatos etnikai kisebbségek módszeres üldözése és szabadságuktól való megfosztása, még ha az ország saját polgáraitól is van szó, egyáltalán nem nemzetiszocialista, vagy akár német specialitás. Röviddel az Egyesült Államoknak a második világháborúba való belépése után Roosevelt elnök több mint százhuszezer japán etnikumú személyt koncentrációs táborokba internáltatott, ahol a rossz bánásmód következtében sokan meghaltak közülük, vagy szökési kísérlet közben megölték őket. Közülük senkit sem vádoltak semmiféle bűntettel vagy gyanúsítottak kémkedéssel. Jó kétharmad részük amerikai állampolgár volt, japán bevándorlók leszármazottai, a többieknek pedig állandó tartózkodási engedélyük volt az Egyesült Államokban.

A koncentrációs táborot sem a németek találták fel, mint ahogy azt sokan hiszik. A britek sokkal korábban, már 1899–1902 között alkalmazták a búrok elleni háborúban. A brit táborokba a búr civil lakosság (akik az 1600-as évek elejétől Dél-Afrikába érkezett németalföldi gyarmatosítók leszármazottai) tízezreit internálták. A Nordisk familjebok (harmadik kiadás, átdolgozták 1923–37 között) a Búr háború címszó alatt többek között a következőket írja:

„Az 1902-es év első hónapjaiban mindamellett kiterjedt hajtvadászatokat (drives) rendeztek azokra a búr csoportokra, amelyek még nem ragadtak fegyvert. Az ellenállás egyre kilátástalanabbnak tűnt. Ehhez még hozzájön, hogy a koncentrációs táborokban a betegség és az inség rettenetes pusztítást vitt véghez az asszonyok és a gyermekek között.”

Dachauban a második világháború után hosszú évekig állt egy emléktábla, amely felszólította a látogatókat, hogy gondoljanak arra a 238 000 emberre, akik a koncentrációs táborban meghaltak. Ha a Német Szövetségi Köztársaságban az 1950-es évek idején valaki kételyét nyilvánította a dachauai „gázkamra” létezéséről, számíthatott arra, hogy börtönbüntetésre ítélik. Manapság már hosszú ideje érvényesnek tartják a revizionisták felfogását Dachauról, miszerint a halálos áldozatok száma ott nem 238.000, hanem 32.000 volt, és hogy Dachau egyetlen foglyát sem „gázosították el”.

A „normális koncentrációs táborok” és a „megsemmisítő táborok” között először az 1960-as évek elején kezdtek különbséget tenni. Korábban kétségtelennek tartották, hogy jóformán minden koncentrációs tábornak volt „gázkamrája”, tehát az kisebb vagy nagyobb megsemmisítő tábor volt. 1960-ban azonban új korszak kezdődött a megsemmisítés-mítosz mozgalmas életében. Ez év augusztusában a Die Zeit című hamburgi újság dr. Martin Broszat történész egy levelét közölte, aki akkor munkatársa volt, majd később főnöke lett a müncheni Kortörténeti Intézetnek (Institut für Zeitgeschichte). Ez hivatalos intézmény, amelyet a szövetségi kormány és a Bajor Szabadállam kormánya közösen tart fenn. Dr. Broszat ezt írta:

„Sem Dachauban, sem Bergen-Belsenben vagy Buchenwaldban nem gázosították el zsidókat vagy más foglyokat. („Keine Vergasung in Dachau” [„Dachauban nem volt elgázosítás.”], Die Zeit, 1960. augusztus 19., 16. oldal.)

Dr. Broszat elismerte, hogy a voltaképpeni Németország egyik koncentrációs táborában sem fordultak elő „elgázosítások”, és azt írta, hogy „azok a foglyok, akik Dachauban vagy a régi birodalom más koncentrációs táborában meghaltak, elsősorban a katasztrofális egészségügyi és ellátási körülményeknek estek áldozatul” („Keine Vergasung...” – mint fent.)

Dr. Broszat szerint

„...a zsidók elgázosítás útján történő tömeges megsemmisítése 1941–42-ben kezdődött, és kizárólag néhány helyen történt, amelyeket erre a célra kiválasztottak és elláttak a megfelelő felszereléssel, mindenekelőtt a megszállt lengyel területen (de sehol sem a régi birodalom határain belül): Auschwitz-Birkenauban, a Bug folyó menti Sobibórban, Treblinkán, Chelmnoban és Belzeceben.” („Keine Vergasung...” – mint fent.)

Ez a „nagyra becsült történész” tehát néhány keresetlen szóval beismerte, hogy mindaz, amit 1945-től 1960-ig a birodalmi német területen levő „gázkamrákról”

mondtak, hazugság és megtévesztés volt. Dr. Broszat sem ebben a levélben, sem később a legcsekélyebb bizonyítékot sem hozta fel állításai igazolására, és nem magyarázta meg azt sem, miért lennének megbízhatóbbak az auschwitzi és sobibori „elgázosításokra” vonatkozó tanúvallomások, mint a dachauai és buchenwaldi „elgázosításokról” szólók.

Ami a Kortörténeti Intézetet erre a lépésre bírta, az nem az igazság szeretete volt, hanem egyszerű kényszer. Az 1960-as év felé már oly sok kétely merült fel a birodalmi német „gázkamrákkal” szemben, hogy az egész megsemmisítés-történetet megroppanás fenyegette. Ezért határozta el a magát „kortörténeti intézetnek” nevező történelemhamisító központ „történészei”, hogy minden további nélkül számúzik a „gázkamrát” a szovjetek által megszállt és így a kíváncsi kutatók előtt elzárt Lengyelországba.

II.

A hivatalos kép a lengyelországi „megsemmisítő” táborokról

Miután 1960-ban a „gázkamrák” a voltaképpen Németországban semmivé váltak, az érdeklődés azon hat lengyelországi helység felé fordult, ahol az állítások szerint zsidók tömegeit pusztították el „gázkamrákban”. Dr. Broszat Die Zeitnek írt levelében megnevezett öt helyen kívül ide számítják a majdaneki koncentrációs tábor is. A „megsemmisítés” fő helyei tehát: Auschwitz (Birkenauval), Sobibór, Treblinka, Chelmno (vagy Kulmhof), Belzec és Majdanek (Lublin közelében).

Chelmnóban az „elgázosításokat” külön e célra átépített teherautókban hajtották volna végre, a többi öt halálgyárban pedig állandó jellegű „gázkamrákban”.

Auschwitz és Majdanek úgynevezett „vegyes táborok”, vagyis egyszerre munka- és haláltáborok lettek volna, azt állítják velük kapcsolatban, hogy a munkaképes zsidókat rabszolgamunkára fogták be, a nem munkaképeseket pedig a válogatás után „elgázosították”. A többi négyet viszont mint tiszta haláltábort említik. Az egyedüli zsidók, akik egy rövid ideig életben maradhattak, a „munkaszidók” lettek volna, akikre kisegítő szolgálatoknál volt szükség. Biztonsági okokból időről időre állítólag ezeket a munkaszidókat is „elgázosították”, és másokkal helyettesítették őket. Ez lenne az oka, hogy a Belzecbe küldött 600 000 zsidóból állítólag egyetlen egy maradt életben. (Kogon/Rückerl/Langbein: Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas [Mérgező gázzal elkövetett nemzetiszocialista tömeggyilkosságok], Fischer Taschenbuchverlag, 1989, 183. oldal.)

Az öt említett „megsemmisítő tábor” közül ma csupán Auschwitzban és Majdanekben láthatjuk olyan épületek maradványait amelyeket hivatalosan „gázkamraként” mutatnak be. Chelmnó-ban, ahol, mint mondtuk, nem voltak állandó jellegű „gázkamrák”, csak barakkok alapozásának maradványai láthatók. A többi három „megsemmisítő táborban”, vagyis Treblinkán, Sobibórban és Belzecben nyoma sincs semminek. Azt mondják, hogy azok teljességgel megsemmisültek. John Demjanjuk ukrain születésű amerikai állampolgár 1987-es jeruzsálemi perében, akit hamis bizonyítékok – a KGB által hamisított személyazonossági igazolvány és hamis tanúvallomások – alapján a treblinkai zsidók tömeges legyilkolása vádjával állítottak bíróság elé, egyebek között a következők hangzottak el: (Elsőként Blatman államügyészé a szó. Dr. Yitzhak Arad tanú egy különösen kimagasló „szakértője a megsemmisítésnek”, 1972-től 1987-ig a Yad Vashemnek, a „holocaust” nagy jeruzsálemi archívumának a főnöke volt. A „tábor”, amelyre Blatman utal, Treblinka.)

BLATMAN: Dr. Arad, tudna nekünk mondani valamit a tábor elrendezéséről? Tudom, hogy a tábort teljesen eltüntették. Nem maradtak eredeti térképek sem; a tábor elrendezésére vonatkozó minden leírás, minden kutatás tanúk adataira és

bizonyítékaira épül.

ARAD: Treblinkát és más táborokat, miután eleget tettek kiirtási feladatuknak, megszüntették, feloszlatták, eltüntették. Mezőgazdasági területté alakították azokat, és zöldellő növényeket ültettek a helyükre. Csupán a túlélők bizonyítékaira és tanúvallomásaira alapozhatunk, különösen Yaakov Vernickére, aki néhány hónappal azután, hogy elmenekült a táborlázadás idején – erről még később szólok –, készített egy rajzot, egy vázlatot vagy egy ábrát a treblinkai táborról, és később, Izraelben felépítette Treblinka részarányos modelljét annak a rajznak alapján, amit magával hozott. És ez a legfőbb információforrásunk a táborról (1987. február 17., délelőtti ülészak. 229–230. oldal)

Ugyanazon a napon később dr. Arad elmondta:

ARAD: Akárhogyan is, de mindent szétszedtek, mindent leszereltek a megmaradt központokat és épületeket, mindent elvittek ami egyáltalán mozdítható volt, és ez folyt egészen (1943.] novemberig. A területet felszántották egy parasztgazdaságot építettek oda, az ukrán örök egyike odahozta a családját, beköltözött, mint paraszt, és felügyelt az egész területre. (1987. február 17., délutáni ülészak, 293. oldal.)

Majd lejjebb:

ARAD: A treblinkai tábor helye – semmi nem maradt ott abból, ami létezett akkor, amikor a tábor még üzemben volt, sem épületek, sem szerkezetek sem kerítés, semmi. (1987. február 18., délelőtti ülészak.)

Az az állítólagos alapos eltüntetés, amely Treblinkán történt, dr. Arad szerint kiterjedt a táborra vonatkozó valamennyi német dokumentumra is:

ARAD: A táborra vonatkozó dokumentumok s arra, ami bennük [így!] végbement – igen, ezt részben szóban tették így a lehető legkevesebb írott információ keletkezett. És ha volt is néhány dokumentum, azokat nagyrészt vagy teljesen megsemmisítették a művelet folyamán vagy a végén, egész biztosan akkor, amikor a táborokat kiürítették és mint korábban említettem, van Globocniknak egy Himmlerhez írt levele 1944 januárjából, amelyben azt mondja, hogy minden dokumentumot megsemmisítettek, és az összes számlát és jegyzéket – ez utóbbiak pénzügyekre és ruhákra vonatkoznak – szintén meg fogják semmisíteni. (1987. február 17., délelőtti ülészak)

Dr. Arad szerint tehát nemcsak a Treblinkán folytatott tevékenységre – az állítólagos tömeggyilkosságra - vonatkozó minden kézzelfogható bizonyíték hiányzik, hanem annak a bizonyítéka is, hogy ott egyáltalán létezett valamiféle tábor. És nemcsak valamennyi épület és egyéb szerkezet tűnt el nyomtalanul, hanem a dokumentumok is. Tehát még papíron sem maradt nyoma a tábornak Ez a teljes pusztulás sújtotta a belzeci és sobibóri táborokat is amint az a John Demjanjuk elleni per jegyzőkönyvének következő kivonatából kitűnik (aki elsőként beszél, az Dov Levin bíró, Izrael legfelsőbb bíróságának a tagja).

LEVIN: A belzeci és sobibóri táborokat is elpusztították, vagy ezekből a táborokból megmaradt valami?

ARAD: Sobibórt és Belzecet teljesen eltüntették; ugyanaz a pusztulás. Sobibór csaknem pontos mása volt ennek [Treblinkának], míg Belzec, az első tábor, némileg más volt. De Belzec alapján, ugyanazon alapelvek szerint építették Sobibórt és Treblinkát – mind a hármat teljesen elpusztították. Most, utólag határozta el Lengyelország kormánya, hogy emlékműveket állít fel, de a táborból mint olyanból nem maradt fenn semmi. (1987. február 17., délelőtti ülészak, 242–243. oldalak)

Dr. Arad szerint a „megsemmisítésről” Sobibórbán, Treblinkán és Belzecben nem maradt tehát semmi más bizonyíték, mint a tanúvallomások. Auschwitz-Birkenauban és Majdanekben viszont megvannak a részben fennmaradt állítólagos „gázkamrák”. A majdaneki „gázkamrákat” ma már csak félszívvel védik az exterminacionisták, ezért ebben a könyvben nem is pazarolunk időt és fáradságot rájuk. Dr. Broszat még csak nem is említette meg Majdaneket a Die Zeitnek írt levelében.

A belzezi tábornak különös jelentősége van, mert ott nemrég (1997–1998) kiterjedt régészeti ásatásokat végeztek. Az eredményeket közzé is tették (Andrzej Kola: *Belzec, The Nazi Camp for Jews in the Light of Archeological Sources. Excavations 1997–1998*. [Belzec, a náci zsidók számára épített tábora az archeológiai források fényében. Az 1997–98-as ásatások] The Council for the Protection of Memory and Martyrdom, United States Holocaust Memorial Museum, Warsaw–Washington, 2000). A talált leletek mindazonáltal nem keltettek nagyobb visszhangot a médiában. Nem igazolják ugyanis a megsemmisítési elméletet. A tábor teljes területén öt méteres térfüggel próbafúrásokat végeztek, amelyek 2227 fúrómagot eredményeztek. Ezek közül 236 azt mutatta, hogy a talajt 33 különböző helyen megbolygatták. 137 fúrómagot ítélték elég „relevánsnak” ahhoz, hogy a révükön kapott adatokat közöljék. Ezek közül hat, tehát 3 ezrelékük mutatott ki emberi maradványokat. Az ilyen maradványokat tartalmazó réteg sehol sem volt vastagabb 75 centiméternél. Egyébként itt-ott találtak vékony rétegben hamut, erősen elegyítve földdel vagy homokkal. Ez bizonyítja, hogy sok ember meghalt Belzecben, amit egyetlen revizionista sem tagadott, de ugyanakkor azt is bizonyítja, hogy a halottak száma nem érhetette el a 600 000-et. Ilyen nagyszámú halott térfogata ugyanis 100 000 m³-re rúgott volna (mert a mítosz szerint a holttesteket először tömegsírokba helyezték, de később kiásták, hogy elégecsék), míg a megbolygatott talaj tényleges köbtartalma 21 000 m³. De még a 126 000-es szám (a 600 000 halálos áldozatnak 21 százaléka) sem igazolható, mert a fúrómagoknak legalább 99 százalékból nem mutathatók ki emberi maradványok. (A talaj kiterjedt megbolygatását az is megmagyarázza, hogy a helyi lakosság értékek után kutatva, 1945 és 1965 között sokat ásott ezen a területen, amint erre a lengyel hatóságok rámutattak.) Következésképp ebben a táborban a halottak száma valószínűleg a 13 000-et sem érte el. A brit hírszerző szolgálat adatai szerint, amely 1943. január 11-én felfogta az SS egyik rádiójelentését, 434 500 zsidót deportáltak Belzecbe. (Peter Witte, Stephen Tyas "A New document on the Deportation and Murder of the Jews during "Einsatz Reinhardt" 1942 [új dokumentum a zsidók deportálásáról és meggyilkolásáról az 1942-es "Reinhardt-bevetés" idején], *Holocaust and Genocide Studies*, nr. 3, Winter 2001 469 sk. old.) Ha közülük a Belzecbe vezető úton vagy a megérkezés után nem több mint kb. 13 000 (kb. 3 százalék) halt meg, úgy ez kétségtelenül azt mutatja, hogy a deportálások nagyon nehéz körülmények között történtek, de ugyanakkor azt is, hogy a németeknek nem volt szándékában a zsidókat megsemmisíteni, hanem inkább kelet felé telepítették őket, amint az a hivatalos politikájuk volt. Belzec nem megsemmisítő, hanem átmenő tábor volt.

A régészeti megállapítások kissé nehezen egyeztethetők össze azzal, amit Dr. Szende István a belzezi embermalomról írt a „Den siste juden från Polen” [Az utolsó zsidó Lengyelországból] című könyvében (Albert Bonniers Förlag, Stockholm, 1944, 298–299. oldalak):

"Az embermalom egy körülbelül hét kilométer 1 nagyságú területre terjed ki. Szögesdrót kerítés veszi körül, és minden kigondolható berendezéssel biztosítva van. Senki sem közelítheti meg ezt a lezárt területet, és senki sem hagyhatja el azt.

1 Az idézet szerzője valószínűleg négyzetkilométert akart írni.

Néhány embernek mégis sikerült megszöknie még Belzecből is... Tőlük származik az alábbi leírás.

"A zsidókkal tele vonatok egy alagúton átjutottak le azokba a földalatti helyiségekbe, amelyek kivégzőhelyként szolgáltak. Ott leszállították a vonatról a zsidókat, akiknek ott kellett hagyniuk a holmijaikat...

Mindent elvették tőlük. Dolgaikat csoportosították és leltározták, hogy később a felsőbbrendű nép használja fel azokat. Ez az osztályozási munka végül mégis oly körülményes lett, hogy úgy gondolták, jobb a zsidókat meztelenül odaküldeni.

Óriási termekbe vezették őket, amelyekbe több ezer ember elfért. Ezeknek a termeknek nem voltak ablakai, teljesen fémből építették őket, és süllyeszthető padlójuk volt.

Egy elmés szerkezet révén a több ezer zsidóval együtt egy alatta levő medencébe

süllyesztették a padlót – de csak annyira, hogy a víz a csípőjükig érjen. Akkor erős áramot vezettek a vízen keresztül, és alig néhány pillanat múlva valamennyi zsidó halott volt.

Ezután a padlót a halottakkal együtt kiemelték a vízből. Egy másik áramot kapcsoltak be, és a nagy termék most izzón felforrósodtak, akár egy krematórium kemencéje, míg csak minden halott hamuvá nem égett.

Óriási emelődarukkal megemelték a padlót, és kiürítették a hamut. A füstöt nagy gyárkéményeken át vezették el.

A folyamat ezzel véget ért. Az alagút bejárata előtt már várt a következő vonat.

Minden szállítmány körülbelül 3000–5000 zsidóból állt. Naponta több vonat érkezett. Néha hetente húsz–harminc ilyen szerelvény jött Belzecbe. A náci vezetés idején a modern technika a győzelmeit ünnepelte. Megoldotta a tömeges gyilkolás problémáit."

Ennek az embermalomnak természetesen semmi régészeti nyoma nincs, mint ahogy a többi tömeggyilkoló berendezés (gázkamrák, légüresre szivattyúzható kamrák, oltatlan mésszel töltött vasúti kocsik) egyikének sincs, amelyekkel a fantázia Belzectet felszerelte.

Auschwitz mind fontosabbá válik, egyrészt mert ott találunk valami tárgyi bizonyítéknak nevezhetőt, a „gázkamrákat” mint állítólagos gyilkos fegyvereket, másrészt mert ezt a táboregyüttest kapcsolták össze a legnagyobb számú halottal, továbbá mert Auschwitz magának a „megsemmisítésnek” a jelképévé lett.

Auschwitzcal kapcsolatban a revizionisták nem akarnak mást elérni, mint ami Dachaut illetően már általánosan elfogadott: a halálos áldozatok becsült számát az állítottak mintegy tizedrészére redukálni, és az auschwitzi „gázkamrákat” éppúgy a hazugság termékeivé nyilvánítani, amint az a dachau-i gázkamrával is történt.

Wolfgang Scheffler, „a megsemmisítés szakértője” Judenverfolgungen im Dritten Reich [Zsidóüldözés a Harmadik Birodalomban] (Colloquium Verlag, 1964, 40. oldal) című könyvében a „megsemmisítő táborokban” meghaltak számára vonatkozóan a következő „óvatossá legkisebb becslésekből” indul ki:

Auschwitz	„jóval több mint egymillió” halott
Treblinka	750 000 halott
Belzec	600 000 halott
Chelmno	300 000 halott
Sobibór	500 000 halott
Majdanek	250 000 halott

Együttvéve tehát „jóval több” mint 3,4 millió „elgázosított”. A meggyilkoltak túlnyomó többsége zsidó lett volna, ezért Scheffler adatai szerint több mint hárommillió zsidót „gázosítottak el” ebben a hat táborban.

Hasonlítsuk össze ezeket a számokat „a megsemmisítés legtekintélyesebb specialistájának”, Raul Hilbergnek Die Vernichtung der europäischen Juden [Az európai zsidók megsemmisítése] (Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt, 1997, 956. oldal) című könyvében találhatók:

Auschwitz	1 000 000 halott
Treblinka	750 000 halott
Belzec	550 000 halott
Chelmno	150 000 halott
Sobibór	200 000 halott
Majdanek	50 000 halott

Tehát összesen 2,7 millió „elgázosított”. Itt meg kell említenünk azt, hogy Hilberg csak a zsidó áldozatokkal foglalkozik. Ennek a hat tábornak a nemzsidó áldozatait elintézi egy lábjegyzettel (a 955. oldalon), amelyben – anélkül hogy az adat forrását megadná – azt állítja, hogy 250 000 nem-zsidó, főképp lengyel halt meg Auschwitzban. Azt is kijelenti, természetesen minden bizonyíték nélkül, hogy Chelmnoban, Treblinkán és Auschwitzban több tízezer cigányt „gázosítottak

el".

A gondolkodó olvasó tudni szeretné, hogyan jutott Hilberg az „elgázosítottak” 2,7 milliós számához? Melyek a forrásai? Hilberg egyedül Danuta Czech „Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationlager Auschwitz-Birkenau” [„Az auschwitz-birkenau koncentrációs tábor eseményeinek naptára”] című írássorozatára utal, amelyet a Hefte von Auschwitz [Auschwitzi füzetek] között 1959-től 1964-ig. De Danuta Czech Kalendáriuma kizárólag azon foglyok csoportjaival (azokkal a „szállítmányokkal”) foglalkozik, amelyek Auschwitzba érkeztek. Valamiféle bizonyítékot arra, hogy ezeket a megérkezett foglyokat „el is gázosították”, Danuta Czech sem szolgáltat, hanem ténynek tekinti azt, amint Hilberg is teszi. Egy Auschwitzba irányuló szállítmányhoz tartozni az exterminációnisták számára nem jelent mást, mint Auschwitzban elgázosításra kerülni. Beszámolni a szállítmányokról ugyanazt jelenti, mint bebizonyítani az „elgázosításokat”. Vagyis feltételezik azt, amit be kellene bizonyítani. A normális logikában ezt körkörös bizonyításnak hívják. Egy olyan tevékenységben viszont, amely számot tart arra, hogy tudománynak tekintsék, az ilyet humbugnak nevezik. De a „megsemmisítés-tanulmányoknak” nyilván saját logikájuk van, amelynek semmi köze a minden normális emberi ismeretre érvényes logikához.

Hozzá kell tennünk, hogy beszámolójában Danuta Czech abból indult ki, hogy Auschwitzban négymillió embert „gázosították el”. Erről Hilberg természetesen nem tesz említést. A megsemmisítés-hívók számára ugyanis Danuta Czech nélkülözhetetlen forrás, ezért hitelességét nem szabad aláásni.

III.

A bizonyítékok három fajtája

Szólamná lett, hogy a „megsemmisítés”, vagyis hatmillió ártatlan zsidó tervszerű, ipari módszerekkel végrehajtott meggyilkolása minden idők emberiség elleni legsúlyosabb bűntette. Ha ez így lenne, nem volna-e annál fontosabb minden idők legalaposabb bűnügyi kivizsgálását elvégezni, hogy ennek a bűntettnek valamennyi bizonyítékát napvilágra hozzuk, kiértékeljük, és a lehető legszigorúbb tudományos módszerekkel az ügy tényeit teljes bizonyossággal megállapítsuk? Az ember úgy gondolná, hogy a túlélő hozzátartozóknak nem kellene kevesebbel megelégedniük.

Háromfajta bizonyíték van, amelyekkel egy gyanúsítottat egy bűntettel össze lehet kapcsolni: tárgyi (technikai) bizonyítékok, dokumentáris bizonyítékok és tanúbizonyságok. Egy kölcsönadósság-hátterű fejszés gyilkosság esetében például tárgyi bizonyíték a holttest a sérüléseivel, a fejsze, a gyanúsított ruháján talált véryomok, az ujjlenyomat a fejszén és így tovább. Dokumentáris bizonyítékok: az adósságlevél, a levélváltás az áldozat és a gyanúsított között stb. A tanúbizonyságok olyan személyek nyilatkozatai, akik azt állítják, hogy látták a gyanúsítottat az áldozat közelében, vagy hogy ismerték a közöttük levő viszonyt. A tárgyi bizonyítékoknak van a legnagyobb értékük. A dokumentumok bizonyító ereje kisebb, mint a tárgyi bizonyítékoké, de nagyobb, mint a tanúvallomásoké, feltételezve természetesen, hogy a dokumentumok nem hamisítottak, hanem eredetiek, és hogy nem értelmezik félre őket, vagyis az ember nem olvas ki belőlük olyasmit, ami tárgyszerűen nincs bennük. A leggyengébb bizonyítékok tehát a tanúvallomások. A tanúk hazudhatnak, jóhiszeműen tévedhetnek, tévesen emlékezhetnek, vagy befolyásolhatják őket mások nézetei, például az újságírók firkálmányai. Különösen gyenge bizonyító értéke van a közvetlenül érdekelt felek, vagyis az olyan személyek tanúvallomásának, akik valamilyen módon érintettek a cselekményben, amelyről tanúskodnak. Csekély értékük van az olyan tanúvallomásoknak, amelyeket dokumentáris vagy tárgyi (technikai) bizonyítékok nem támasztanak alá. A tárgyi bizonyítékoknak vagy a valóságnak ellentmondó tanúvallomásokat el lehet utasítani. Ez utóbbira nyújt nekünk példát egy 1993-as évből származó hírtávirat:

Ártatlanul ült kilenc évet a börtönben. Jessup, 1993. június 28. (AP). Az amerikai Maryland államban ezen a héten szabadlábra helyeznek egy férfit, akit először halálra, majd háromszoros életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. A 32 éves Kirk Bloodworthot, aki csaknem kilenc évet ült börtönben és ebből két évet a halálraítéltek zárkájában töltött, abban találták bűnösnek, hogy 1984-ben a Maryland állambeli Rosendale-ben megerőszakolt és meggyilkolt egy kilencéves kislányt. A meggyilkolt alsóruháján egy korábban észrevétlenül maradt spermium megvizsgálásakor, amelynek során a szakértők a DNS-vizsgálat, az úgynevezett genetikai ujjlenyomat módszerét alkalmazták, kiderült, hogy Bloodworth nem lehetett a tettes... Bloodworthot öt tanú nyilatkozatai alapján ítélték halálra, akik állítólag látták őt a kilencéves Dawn Hamiltonnal röviddel a bűntény előtt.

Lássunk még egy példát arra, hogyan dönti meg a tárgyi bizonyíték a tanúvallomást. Egy ittas fickó támolyog ki a kocsmából. Beül az autójába, elindul, és mindjárt nekimegy az előtte álló lámpaoszlopnak. Rendőrt hívnak, az alkoholpróbát vesz, amely három ezreléket mutat ki. A rákövetkező bírósági eljárásnál egy cimborája tanúskodik, hogy ő egész este gondosan figyelte a vádlottat, és látta, hogy az csak teát ivott. Semmi mást, csak teát. Vajon minek van nagyobb bizonyító ereje a bíróság előtt? Az alkoholpróbának, vagy a tanúvallomásnak? És változtat-e valamit a dolgon, ha akár tíz ivócimborá is egybehangzóan tanúskodik a vádlott mellett?

IV.

Az auschwitzi „megsemmisítés” tárgyi bizonyítékai

Úgy mondják, hogy a „megsemmisítést” Auschwitzban „gázkamrákban történő elgázosítás” útján a Zyklon B nevű rovarirtó szerrel követték el, amelynek hatóanyaga az erősen mérgező cian-hidrogén (hidrogén-cianid vagy kéksav; vegyi képlete HCN). Tárgyi bizonyítékok ezért az állítólagos „gázkamrák” kell legyenek, amennyiben kétségtelenül vagy legalábbis nagy valószínűséggel be lehet bizonyítani, hogy azokat mint ilyeneket használták. Tárgyi bizonyítékok továbbá a holttestek maradványai is, amennyiben kétségtelen módon vagy legalábbis hihetően ki lehet mutatni, hogy ezek az emberek cianhidrogén-mérgezésben haltak meg.

Az ember azt várta volna, hogy a szövetségesek mindjárt a háború után gondos krimináltechnikai vizsgálatokat végeznek a bűntettek színhelyein, vagyis az állítólagos „gázkamrákban”, és boncolni kezdik a halottak testét. Tény azonban, hogy a megőrzött állítólagos „gázkamrák” egyikét sem vizsgálták meg vegyietechnikai módszerekkel, mielőtt az amerikai Frederick A. Leuchter 1987-ben megtette ezt. De Leuchter a revizionisták megbízásából cselekedett, így az ő megállapításai nem tárgyalhatók nyilvánosan. További tény az is, hogy a „megsemmisítés” egyetlen vélt áldozatát sem boncolták fel vagy vizsgálták valami más módszerrel orvosok, akik ennek során megállapíthatták volna, hogy a halál oka cianmérgezés. Nem különös ez?

Egyetlen mérnök sem kapott soha megbízatást arra, hogy a tanúvallomások alapján megmagyarázza, hogyan működtek a „gázkamrák”. Semmiféle gázkamráról nem készült soha egyetlen rajz vagy modell sem, amely érthetővé tenné a gyilkolás folyamatát.

Minden gyilkosság normális kivizsgálásához hozzátartozik hogy szakértőkkel műszakilag megvizsgáltatják a gyilkos fegyver és a büntett helyszínét, majd rekonstruálják a gyilkosság lefolyását. A gyűjtogatással okozott 1988-as göteborgi diszkótűz kivizsgálásakor például három különböző, méretarányosan felépített modell segítségével próbálták rekonstruálni, hogyan terjedt a tűzvész. De „a világtörténelem legnagyobb büntette” esetében teljesen elmulasztották a gyilkos fegyver – a „gázkamrák” – műszaki megvizsgálását, és a

gyilkosság lefolyásának a rekonstruálását. Hogyan lehet ezt megmagyarázni? Auschwitzot illetően csak két, nagyon hiányos krimináltechnikai vizsgálat létezik: az úgynevezett krakkói és a Hydrokop-jelentés.

A krakkói jelentés szerint 1945-ből cián-hidrogén nyomokat találtak auschwitzi női foglyok levágott hajában. Azt a vizsgálatot azonban, amely a jelentés alapjául szolgált, ma már nem lehet megismételni, de az okfejtés kedvéért elfogadjuk, hogy a jelentés helytálló. Még úgy sincs a „megsemmisítésre” vonatkozó semmiféle bizonyító értéke. A foglyokat a táborba érkezésükkor megnyírták, és a levágott haját bizonyára megőrizték, különösen háborúban, amikor mindenben hiány van, és ebben az intézkedésben nem volt semmi bűnös. Hogy azonkívül a levágott haját a tetvek ellen gáznemű cián-hidrogénnel kezelték, éppen olyan természetes volt, mint az, hogy a foglyok ruháival és matracaival is ezt tették. A lényeg az volt, hogy mindenáron megakadályozzák a tífuszjárványok kitörését. De tételezzük fel mégis, hogy a foglyokat cián-hidrogénnel megölték. Akkor rendkívül logikátlan, továbbá veszélyes is lett volna a foglyok haját utána lenyírni, mert a méreg a hidrogén-cianiddal telített „gázkamrában” a hajra tapadt volna, és mivel a cián-hidrogén a bőrrel érintkezve is halálos, a borbély tevékenysége teljességgel életveszélyes lett volna. Ezért a foglyok haját magától értetődően az előtt kellett volna lenyírni, mielőtt a gázzal megölték őket. Tehát kevéssé valószínű, hogy hidrogén-cianid-maradványok a foglyok hajában valamiféle cián-hidrogén segítségével történt „megsemmisítés” eredményei lennének. És semmiképpen nem lehetnek a cián-hidrogénnel való „megsemmisítés” bizonyítékai.

A Hydrokop-jelentés kimondja, hogy Auschwitz környékének talajában emberi maradványok nagy tömege található. Ez bizonyára így van, hiszen a táborban időnként tífuszjárványok pusztítottak, amelyek naponta akár 300 áldozatot is szedtek. Különösen az 1942-es év második felében dühöngő tífuszjárvány idején halottak ezreit égették el a szabadban. Ebben az időben az Auschwitz-komplexumnak csak egy krematóriuma volt a törzstáborban, ahol legfeljebb 100 halottat lehetett elégetni naponta, és ez ráadásul gyakran nem volt működőképes. A négy birkenau-i krematórium csak az 1943 márciusa és júniusa közötti időszakban lépett működésbe. Az a tény, hogy a táborban foglyok halnak meg, és hogy a testüket krematóriumban vagy a szabadban elégetik, nem bizonyítéka a „gázkamrákban” történő „megsemmisítésnek”.

Tanúi lehetünk annak a ténynek, hogy azok, akik nemcsak az 1933–1945 közötti német birodalmi vezetést, hanem az egész német népet a világtörténelem legnagyobb büntetével akarják vádolni, semmiféle tárgyi bizonyítékot nem képesek felmutatni ennek az állítólagos bűncselekménynek a bizonyítására. Nem különös ez?

V.

A „megsemmisítés” dokumentáris bizonyítékai

A Németország feletti győzelmük után 1945-ben a szövetségesek lefoglaltak majdnem 3000 tonna hivatalos német dokumentumot. Feltételezve, hogy a „megsemmisítésről” alkotott hivatalosan elfogadott kép igaz, az ember azt várja, hogy egy ilyen óriási vállalkozás, mint hat millió ember iparszerű formák közötti kivégzése roppant nagy adminisztratív tevékenységet és papírmunkát követelne meg, tehát töméntelen sok dokumentumot termelne, amelyek aztán bizonyítékként szolgálhatnának erre a borzalmas büntetetre. Néhány likvidálási akció, amelyet Hitler rendelt el, vitathatatlanul dokumentálva van, mint az „eutánázia-akció”. De tény az, hogy az 1933-tól 1945-ig terjedő időből a legcsekélyebb olyan hivatalos dokumentum sincs, amely a zsidók kiirtására vonatkozó tervekről vagy olyan „gázkamrák” építéséről szólna, amelyek különböznek a ruhák és hasonlók fertőtlenítésére szolgáló nem vitatott kamráktól.

Ezt az exterminacionisták is elismerik. Léon Poliakov 1, a zsidó „megsemmisítés-szakértő” írja a Bréviaire de la haine (A gyűlölet breviáriuma] című könyvében (Editions complexe, zsebkönyv-kiadás 1986-ból, 124. oldal):

„A Harmadik Birodalom levéltárai, valamint a náci vezetők nyilatkozatai és beszámolóí lehetővé teszik számunkra, hogy részletesen rekonstruáljuk, hogyan keletkeztek és fejlődtek a hódító tervek, a hadjáratok, úgyszólván egész spektruma az intézkedéseknek, amelyekkel a náci a saját ízlésük szerint akarták átalakítani a világot.

1 1910-ben született Oroszországban, a neve eredetileg Lev Poljakov. A szövegben a franciásított neve szerepel.

Mind koncepcióját tekintve, mind sok más ponton is csak a zsidók kiirtását takarja továbbra is homály. Következtetések és lélektani megítélések harmad-és negyedkézből származó adatok mégis megengedik nekünk hogy több-kevesebb pontossággal rekonstruáljuk hogyan fejlődött ez a terv. Mindazonáltal sok részlet örökre ismeretlen marad előttünk. Ami a teljes kiirtás tervének eredeti koncepcióját illeti, a három vagy négy főbűnös már nincs életben. Egyetlen dokumentum sem maradt meg – talán nem is létezett soha.” (A szerző kiemelésé.)

VI.

Egy szokatlanul szórakozott professzor

Raul Hilberg zsidó származású amerikai professzort tekintik általában a „megsemmisítés” legfőbb szakértőjének. Ő a szerzője a hivatalos, tehát exterminacionista változat alapvető fontosságú művének, melynek címe The Destruction of the European Jews (1961, végleges kiadás 1985). Mi itt a német fordításból indulunk ki: Die Vernichtung der europäischen Juden (Az európai zsidók megsemmisítése). Ennek a könyvnek a bevezetőjében olvashatjuk:

„Hilberg egész életén át gyűjtötte és kiegészítette az anyagot a könyvéhez. Őt tekintik a legnagyobb részben a tettesektől származó források legjobb ismerőjének. Alaposak, amilyenek voltak, százezerszámra hagytak hátra bizonyítékokat – fejlődéssel és szolgálati bélyegzővel – gyilkos tevékenységükről (R. Hilberg: fent említett műve, 11. oldal)

Hilberg tehát azt mondhatja önmagáról, hogy egész életén át százezer hivatalos dokumentumot tanulmányozott, amelyekben a Harmadik Birodalom vezetői és tisztviselői bizonyítékokat hagytak ránk a „megsemmisítésről”! Mivel a könyv 1308 oldalt tartalmaz, elvárnánk, hogy ezekből a dokumentumokból legalább százat részben vagy egészben idézzon a vastag kötetben.

De nagyot kell csalódnunk! A 927. oldalig kell olvasnunk, mielőtt a szerző egyáltalán elkezdene „megsemmisítő központokról” beszélni, és további 100 oldalt, mielőtt „megsemmisítő műveletekről” szólna. Hilbergnek tehát 1027 oldalra van szüksége ahhoz, hogy arra a tárgyra térjen, amiről könyve a címe szerint szólna. De az 1046. oldalon ezt a témát már be is fejezi, és áttér a következő tárgyra: „A megsemmisítő központok kiürítése és a megsemmisítő műveletek vége”. Tehát mindössze 20 oldal az 1308-ból -nem is egészen két százalék - szól arról, amiről a könyvnek állítólag szólnia kéne.

No és az a 100 000 bizonyító dokumentum, amelyekkel kérkedett? Ó, annyi oldal után a mi szórakozott professzorunk bizonyára megfeledkezett arról, hogy számot kellene adnia róluk. Mert hiszen az csak lehetetlen, hogy a 100 000 dokumentáris bizonyíték talán nem is létezik! Vagy talán Hilberg törzsrokonának, Léon Poliakovnak van igaza talán, amikor (amint már említettük) azt mondja: „Egyetlen dokumentum sem maradt meg – talán nem is létezett soha”? Hilberg azon a húsz oldalon egyetlen dokumentáris bizonyítékot sem említ nekünk. Ehelyett csupán a harmadik és leggyengébb fajtából való bizonyítékokat sorol: tanúvallomásokat,

tettek beismeréseit (nem tudhatjuk, vajon nem kínzással csikarták-e ki tőlük), valamint bírósági ítéleteket, amelyek szintén kizárólag tanúvallomásokra és tettesek beismeréseire épülnek. És valamennyi tanú (azok is tanúk, akiket tettesként vádolnak) eleve a legkevésbé szavahihető csoportba, és pedig az érintett felek kategóriájába tartozik. Hilberg kedvenc tanúi közt találjuk Kurt Gersteint és Filip Müllert. Az utóbbira még később visszatérünk. Először szóljunk néhány szót Gersteinről, minthogy az ő tanúvallomása nem vonatkozik Auschwitzra.

Kurt Gerstein egészségügyi tiszt volt az SS-ben. Francia hadifogolyként 1945 júliusában történt (állítólagos) öngyilkossága után hátrahagyta beismerő vallomásait (ugyanis hat különböző, egymástól eltérő „vallomása” létezik) arról, hogy mit élt át a belzeci „megsemmisítő táborban”, amelyet elmondása szerint 1942 januárjában meglátogatott. Ott saját szemével látta, hogy SS-kollégái 700–800 embert gyömöszöltek be egy 25 négyzetméteres gázkamrába”, tehát 28–32 embert négyzetméterenként. És mintha még ez sem lett volna elég, hogy vallomását teljesen hiteltelenné tegye, elmondta, hogy a „gázkamrába” bezártaknak 2 óra 49 percet kellett várniuk, mielőtt a dízelmotor, amely az állítólag halálos kipufogógázt termelte, beindult, és azután 32 percbe telt, míg mindnyájan meghaltak. Mintha a levegő nem fogyott volna el már régen a hermetikusan lezárt „gázkamrában”, és az összes bezárt nem lett volna már régen halott! Azonkívül: alacsony szénmonoxid-tartalma (kevesebb, mint 1 ezrelék) és magas oxigéntartalma (18 százalék) következtében egy üresjáratú dízelmotor kipufogó gázával nem lehet ölni. Továbbá: a kialakult magas gáznyomás vagy szétrobbantotta volna a kamrát, vagy már néhány perc után leállította volna a motort.

Gerstein vallomásainak hitelt nem érdemlő állításai közé tartozik az „elgázosított” foglyok ruháiból és cipőiből álló 35-40 méter magas hegyekről szóló kijelentése is – próbáljanak meg feldobni egy hosszú alsónadrágot a levegőbe, és figyeljék, milyen magasra sikerült repíteniük! Gerstein azt állította, hogy a nácik 25 millió embert „gázosították el”.

Több összefüggésben is megmutatkozik: Hilberg professzor teljesen elfelejtette, hogy ő egész életében a „megsemmisítés” százezer dokumentáris bizonyítékával foglalkozott. 1982-ben a *Le Nouvel Observateur* című befolyásos francia hetilap egy hosszabb interjút közölt vele. Ebben beismerte, hogy nem léteznek olyan dokumentumok, amelyek igazán bizonyítják az európai zsidók megsemmisítését és a „gázkamrák” létezését, hanem csak néhány tanúvallomás van, amelyek „valamelyest egyeznek egymással”. (*Le Nouvel Observateur*, 1982. július 3-9, 71. oldal). A százezertől a nulláig való lépést hiba nagynak nevezni; matematikailag ez végtelen.

A Hilberggel készített interjú közvetlenül egy Párizsban tartott szakértői konferencia után jelent meg, ahova a professzort is meghívták. A konferencia célja az volt, hogy a világ számára bizonyítékokat mutassanak fel arról, hogy a zsidók „megsemmisítése” megtörtént, és hogy a „gázkamrák” léteztek. A konferenciát a terveknek megfelelően 1982. június 29 és július 2. között tartották, de az nem volt nyilvános, hanem zárt ajtók mögött zajlott. Egy ezt követő sajtótájékoztatón beszámoltak folytatott vitákról és azok következtetéseiről. A szakértők maguk azonban nem jelentek meg, hanem csupán a két szervező Raymond Aron és Francois Furet. Ezek közölték, hogy „a legtudományosabb kutatás ellenére sem” sikerült találni olyan Hitlertől származó parancsot, amely elrendeli a zsidók kiirtását. Azt is beismerték, hogy a revizionisták törvény elé állítása olyan, mintha boszorkányvadászatot rendeznének. Elég okosak voltak ahhoz, hogy a „gázkamrákra” vonatkozó bizonyítékokat ezúttal „elfelejtsék” megemlíteni. Ezekről egy szó sem hangzott el a sajtótájékoztatón.

Ha „a legtudományosabb kutatás ellenére sem” sikerült semmiféle Hitlertől származó kiirtási parancsot találni, vajon azt jelenti ez, hogy Hilberg a legtudománytalanabb kutatás segítségével talált ilyenféle Hitler-parancsot? Alig nyolc hónappal a párizsi konferencia után, 1983. február 22-én Hilberg az okkult tudományokban keres segítséget. New York városában, az Avery Fischer Hallban, közel 2700 hallgató előtt lanszírozza új hipotézisét arról, hogy hogyan mehetett végbe a „megsemmisítésre” vonatkozó parancsadás anélkül, hogy egyetlen papírt

kellett volna írni: gondolatolvasással!

„De az, ami 1941-ben elkezdődött, egy olyan megsemmisítési folyamat volt, amelyet nem terveztek meg előre, nem szervezett meg központilag valamely hatóság. A megsemmisítési intézkedéseknek semmilyen írott terve vagy költségvetése nem volt. Ezeket lépésről lépésre foganatosították, egy-egy lépést alkalmanként. Ily módon nem annyira egy terv valósult meg mint inkább az elméknek egy hihetetlen találkozása, egy közös látásmód – egy szerteágazó bürokrácia gondolatolvasása.” (Idézte George De Wan: „The Holocaust in Perspective”, Newsday, Long Island, New York, 1983 február 23, II/3 oldal)

Ezt nézzük meg még egyszer, hogy az olvasó pontosan felfogja, mit mondott ő valójában:

„az elméknek egy hihetetlen találkozása, egy közös látásmód – egy szerteágazó bürokrácia gondolatolvasása.”

Angolul: „an incredible meeting of minds, a consensus – mind reading by a far-flung bureaucracy”.

Mi mást feltételezhetünk, mint hogy a fickó úgy is gondolja, ahogy mondja? Egy tekintélyes angol szótár, az American Heritage Dictionary of the English Language a „mind reading”-et így határozza meg: „az a képesség, mellyel mások gondolatait érzéken kívül kommunikációs eszközökkel felfogjuk, telepátia”. Valamikor 1983 és 1985 között Hilberg professzor még mélyebb szórakozottságba eshetett. Ez utóbbi év elején ugyanis úgy tűnt, hogy elfelejtette mind az 1982-es párizsi konferencia következtetéseit, mind pedig saját újabb hipotézisét az SS tagjainak csoport-telepátias gyakorlatairól.

1985-ben tartották Torontóban az első bírósági eljárást Ernst Zündel német-kanadai grafikus ellen. Zündel kiadta Richárd Harwood Did Six Millions Really Die? [A magyar kiadás címe: A hatmillió zsidó mítosz nyomában] című írását, amely radikálisan kétségbe vonja a megsemmisítés-mítoszt. Egy zsidó szervezet, a Jewish Remembrance Association 1 kezdeményezésére ezért a „büntetért” állították bíróság elé.

1 A szervezet pontos neve: Canadian Holocaust Remembrance Association (Holocaust Emlékezés Kanadai Társasága).

Ez a per igen nagyjelentőségű lett, mivel a „gázkamrákban végrehajtott megsemmisítés” önjelölt szemtanúit keresztkérdéseknek vetették alá, ahogy az egy jogállamban teljesen normális dolog. Ilyesmi ugyanis addig nagyon ritkán fordult elő, és most is minden bizonnyal utoljára történt. Különösen dr. Rudolf Vrba tanú volt katasztrofális de erről többet majd később.

Hilberg professzort a vád tanújaként mint szakértőt hívták be a "The Destruction of the European Jews" első kiadásában (mely 1961-ben került az üzletkebe). Hilberg azt állította, hogy Hitler két alkalommal parancsot adott a zsidók kiirtására. Ezt az állítását az Ernst Zündel elleni perben eskü alatt megismételte, amikor Douglas Christie-nek, a védelem ügyvédjének a keresztkérdéseire válaszolt. (Hilberg tanúvallomása Torontóban 1985. január 16-án, a Queen versus Zündel per jegyzőkönyvének 846–848 oldalain.)

Hilberg professzor nagy könyve alig néhány héttel később egy új, „végleges” kiadásban jelent meg. Ebben már nincs szó semmiféle „gondolatolvasásról”. Azok a szövegrészek pedig, amelyek az 1961-es kiadásban benne voltak, és Hitlernek a zsidók kiirtására adott állítólagos két parancsát tárgyalták, az 1985-ös kiadásból már hiányoznak.

Ernst Zündelt bűnösnek találták és 15 hónapi börtönbüntetésre ítélték. Az elkövetett számtalan jogi hiba miatt azonban a pert 1988-ban meg kellett ismételni. Hilberg professzort ismét tanúnak idézték, de ezt ő ezúttal visszautasította. Érthető a magatartása. Zündel ügyvédje bizonyára keményen megszorongatta volna az állítólagos Hitler-parancsokkal kapcsolatban, amelyek létezését eskü alatt megerősítette, hogy aztán rögtön törölje őket a saját könyvéből. Bizony nem könnyű a „megsemmisítés” professzorának lenni. Az embernek alaposan meg kell gondolnia, mit mond és mit ír különböző alkalmakkor, hogy el

ne felejtse azt, és aztán bele ne gabalyodjon a saját véleményeibe.

Zündelt 1988-ban másodszer is elmarasztalták és elítélték, ezúttal 9 hónapi börtönre. Mégis szabad lábon maradhatott azzal a feltétellel, hogy a jövőben nem nyilatkozik többé a "megsemmisítésről". Zündel akkor fellebbezett Kanada legfelsőbb bíróságához, amely négy és fél évvel később, 1992 augusztusában teljesen felmentette őt.

VII.

Tanúvallomások az auschwitzi „megsemmisítésről” — bevezetés

Egy mítosz a mítoszon belül, hogy a „megsemmisítés” a világ legjobban dokumentált eseményei közé tartozna, és „oly sok tanú” volna rá. A valóság, amint az olvasó bizonyára már kezdi sejteni, ezzel homlokegyenest ellenkező. Ezt Arno J. Mayer, a történettudomány amerikai zsidó professzora is beismerte: „A gázkamrák tanulmányozásának forrásai egyszerre ritkák és megbízhatatlanok.” (Arno) Mayer: The „Final Solution ” in History [A „végső megoldás” a történetírásban], New York, 1988, 362. oldal)

Egy svájci napilap, a Le nouveau quotidien de Lausanne 1996. szeptember 1-én és 2-án egy hosszú cikket közölt Jacques Baynac francia történésztől: „Le débat sur les chambres à gaz” (A vita a gázkamrákról). Baynac élesen kritizálta kollégáit, mert nem mernek vitába bocsátkozni a revizionistákkal, hanem e helyett hagyják, hogy a bíróságok küzdjék le a „negacionizmust” (a tagadás szellemét, így nevezik a revizionizmust francia ellenfelei). Baynac beismerte, hogy hiányoznak a tárgyi és a dokumentáris bizonyítékok:

„..választanunk kell két rossz között, hogy legyőzzük a negacionizmust. Vagy feladjuk az archívumnak [= a dokumentáris bizonyítéknak] a tanúvallomással szembeni elsőbbségét, és ez esetben ki kell zárunk a történelmet a tudományok közül, hogy ezzel egyidejűleg művészeté minősítsük át. Vagy pedig megtartjuk az archívum elsőbbségét, és ez esetben el kell ismernünk, hogy a nyomok hiánya képtelenné tesz minket annak közvetlen bizonyítására, hogy emberek megölésére szolgáló gázkamrák valóban léteztek”.

Tehát nincsenek megalapozott tárgyi vagy dokumentáris bizonyítékai a „gázkamrákban” végrehajtott „megsemmisítésnek”. Maradnak a tanúvallomások.

VIII.

Tanúvallomások az auschwitzi „megsemmisítésről” — korai változatok

A mostani hivatalosan érvényes felfogás szerint a zsidók tömeges legyilkolása az auschwitzi „gázkamrákban” történt cian-hidrogén segítségével. De a mítosz kialakulásának korai fázisában más felfogások uralkodtak. A lengyel ellenállási mozgalom egy háború alatti jelentése szerint a nácik elektromos áramot vezető fürdőket, egy léghalálcső és harci gázt használtak a zsidók meggyilkolására. (Enrique Aynat: Estudios sobre el'Holocausto' [Tanulmányok a „holocaustról”], Valencia, 1994. Többet erről a XXII. fejezetben.)

Embereknek elektromos áram segítségével futószalagon történő tömeges meggyilkolása volt az a módszer, amelyet a Pravda táltal fel olvasóinak 1945 februárjában, és amelyet megemlítettünk e könyv bevezetőjében.

Eugéne Aroneanu elmondja, hogy élve égettek el embereket a krematórium kemencéiben, ahova sínen futó kis vasúti kocsikban vitték őket:

„800–900 méterre attól a helytől, ahol a kemencék állnak, a foglyok kis kocsikba szállnak, amelyek síneken közlekednek. Auschwitzban ezek különböző nagyságúak és 10–15 embert képesek befogadni. Amint tele van, a kocsit megindítják egy lejtős síkon, és az teljes sebességgel legurul. A pálya végén egy fal van, a mögött a kemence nyílása. Amint a kocsi nekiütközik a falnak, az automatikusan megnyílik. A kocsi felbillen, és élő emberekből álló rakományát a kemencébe borítja.”
(Eugéne Aroneanu: Camps de concentration [Koncentrációs táborok.] Aroneanu tanúk elbeszéléseit gyűjtötte össze a könyvben], Office francais d'édition 1945, 182, oldal)

Az öt krematórium Auschwitz I-ben (Krema I.) és Birkenauban (Krema II.-V) ma is megvan, még ha a pusztulás különböző állapotában is, és könnyű megállapítani, hogy egy ilyen lejtős pályájú vasútvonal, amelynek végén a kemencék voltak, egyikben sem lehetett. Egyik krematóriumnak sem volt kemencetere a föld alatt. A kemencék valamennyi krematóriumban a föld színe felett voltak. Ezzel szemben az állítólagos „gázkamrák” -amelyek tulajdonképpen hullakamrák voltak, és a megőrzött rajzokon mint ilyenek vannak megadva – a Krema II-ben és III-ban a föld alatt voltak.

Eugéne Aroneanu leírása különben gyanúsan hasonlít a buchenwaldi „gázkamra” (vagy „gázkamrák”?) korábban említett leírásához. Síneken mozgó kocsik és berendezések, amelyek egyenesen a kemencékbe borítják azokat, akiket el akarnak égetni, előfordulnak a 247-F (RF-301) jelű Nürnberg-dokumentumban, az IMF „kék széria” Buchenwaldra vonatkozó 37. kötetében (148. oldal) 1.
1 in; International Military Tribunal, Trial of the Major War Criminals Before the International Military Tribunal.

De ma már senki sem beszél „gázkamrákról” Buchenwaldban.

Az észak-erdélyi zsidó, Elie Wiesel kétségkívül a legismertebb valamennyi egykori auschwitzi fogoly között. Ő ott volt internálva 1944. áprilistól 1945. januárig, amikor is a tábort a Vörös Hadsereg közeledtére kiürítették. Először Birkenauban, majd a törzstáborban volt. La Nuit [Az éjszaka] című könyvében, amelyet 1958-ban jelentetett meg, elmondja, hogy zsidókat úgy öltek meg, hogy élve égetőgödrökbe lökték őket:

"Nem messze tőlünk lángok csaptak fel egy gödörből óriási lángok. Valamit égettek ott. Egy teherautó gördült oda a gödörhöz, és beleürítette a terhét. Kisgyerekek voltak. Csecsemők! Igen, és én láttam ezt a saját szememmel... Gyerekek a lángokban (olyan furcsa-e, hogy az álom attól az időtől kezdve elkerüli a szememet?). Odamentünk tehát. Kissé távolabb volt egy másik, nagyobb gödör felnőttek számára...

'Apám', mondtam, 'ha ez így van, ahogy van, nem akarok tovább várni, az elektromos szögesdrótokra vetem magam. Az jobb, mint órákon át mereven bámulni a lángokba'."

Elie Wieselnek örvendetes módon nem kellett órákon át mereven bámulnia a lángokba, és nem kellett rávetnie magát az elektromos szögesdrótokra sem, mert:

"A mi oszlopunk már talán csak 15 lépésnyire volt. Az ajkamba haraptam, hogy az apám ne hallja, hogy vacog a fogam. Már csak tíz lépés maradt. Nyolc, hét. Lassan masíroztunk, akár egy halottszállító kocsi után a saját temetésünkön. Most már csak négy lépés. Három lépés. A gödör a lángjaival egészen közel volt most. Összegyűjtöttem minden maradék erőt, hogy elszaladjak a sortól, és a szögesdrótra vettem magam. Mélyen a szívemben búcsút vettem apámtól, az egész világtól, és önkéntelenül szavak toluultak az ajkamra, és formálódtak ott egy mormogássá: Jitgadal vejitkadach schme raba... Magasztaltassék és szenteltessék meg az ő neve. Úgy éreztem, mintha a szívem meg akarna hasadni. A halál angyalának orcája előtt álltam... Nem. Két lépésre a gödörtől megparancsolták

nekünk, hogy kanyarodjunk el és menjünk be egy barakkba." (La Nuit, Editions de minuit, 1958, 57, 60. oldalak)

Valamiféle tömegkommunikációs megegyezés értelmében Elie Wiesel szemtanúja – és pedig egy különösen kimagasló szemtanúja – „a gázkamrákban történt megsemmisítésnek”. De La Nuit című könyvének eredeti, 1958-as kiadásában egyetlen szóval sem említi a „gázkamrákat”. Jegyezzük meg jól, hogy ő 1944 tavaszának és nyarának birkenauai élményeit írja le, amikor a mítosz szerint zsidók százezreit (Lengyel Olga szerint 1 314 000 zsidót) "gázosítottak el" és égettek el ebben a táborban. De ez a hallatlan büntett sajátos módon elkerülte a fiatal Elie figyelmét. A kiadó, aki 1960-ban lefordította a La Nuit-t németre, biztosan zavarónak találta, hogy Wiesel teljesen tájékozatlan volt arról, amit ma mindenki „tud”, vagyis hogy Auschwitzban a németek zsidók százezreit, ha nem millióit ölték meg „gázkamrákban”. Ezért hagyta meg a fordítónak, Kurt Meyer-Classonnak, hogy iktasson be „gázkamrákat” mindenütt (15 helyen) a szövegbe, ahol a francia eredetiben a „krematóriumok” szó állt. Azok az olvasóim is, akiknek akár a legjelentéktelenebb ismerete van franciából és németből bizonyára belátják, hogy az egyik nyelv crématoire szava nem fordítható le Gaskammerra a másikban. Érdekes módon az 1986-os angol fordítást (Night) nem vetették alá hasonló „korrigálásnak” ott a francia crématoire angolul crematory lett.

Elie Wiesel és az ő auschwitzi tartózkodása egy másik igazi rejtéllyel is kapcsolatban van. La Nuit című könyvében a 129–133 oldalakon elbeszéli, hogy a tábor vezetősége 1945 januárjában amikor a Vörös Hadsereg közelebb nyomult, szabad választási lehetőséget adott Elie és apja számára, hogy maradnak-e a táborban és bevárják-e a szovjet felszabadítókat, vagy követik a németeket nyugat felé, amikor ezek kiürítik a tábort. Wieselék, apa és fia egyetértettek abban, hogy jobb lesz a szörnyű németekkel menni, akik csecsemőket szoktak égetni gödrökben. Megérkezve Németországba, apa és fiú a buchenwaldi koncentrációs táborba került. Emlékeztetem olvasóimat, hogy milyen felvilágosítást adott nekünk Elie Wiesel az e táborban rendezett gyilkossági orgiákról:

„Buchenwaldban mindennap tízezer embert küldtek a halálba.” (Time, 1985. március 18, 79. oldal)

És mégis ezt a poklot választotta a két Wiesel, ahelyett, hogy rábízták volna magukat a felszabadító Vörös Hadseregére. Magyarázza meg ezt, aki tudja!

Aber ich lebe [De én élek] című könyvében Kitty Hart a következőket írja arról, hogy miként hajtották végre a tömeggyilkosságokat Auschwitzban:

„Saját szememmel tanúja lettem egy gyilkosságnak, de nem egyetlen ember, hanem emberek százai meggyilkolásának, ártatlan emberek halálának, akik többnyire semmi rosszat nem sejteneek, amikor egy nagy csarnokba vezették őket. Ez egy olyan látvány volt, amelyet sohasem tudok elfelejteni. Kívül az alacsony épülethez támasztva állt egy létra, amely egy kis nyílásig ért fel. Egy SS-egyenruhás alak fűgén felmászott rajta. Ott fenn gázálcot és kesztyűt vett fel, aztán jobb kezével nyitva tartva a nyílás fedelét, egy zacskót vett elő a zsebéből, és annak tartalmát, egy fehér port, gyorsan beleszórta a nyílásba, majd azonnal visszacsukta a fedelet. Mint a villám, újra lent termett a földön, ledobta a létrát a földre, és úgy elrohant onnét, mintha gonosz szellemek üldözték volna. Abban a pillanatban borzasztó ordítás hangzott fel, emberek kétségbeesett kiáltásai, akik éppen megfulladnak... Körülbelül öt perc múlva mindnyájan holtak voltak.” (Idézet dr. Wilhelm Stäglich után, Der Auschwitz-Mythos, Grabert Verlag, 1979, 198. oldal)

Hogy a fehér por mi lehetett, arra ma már egy vegyész sem tud válaszolni. A nemzetiszocialista kémia nyilvánvalóan más törvények szerint és más anyagokkal működött, mint a demokratikus és a kommunista vegyészlet. Akárhogyan is, de úgy tűnik, hogy a fehér por elfogyott, mert az SS kényszerítve érezte magát, hogy más gyilkos eszközökhöz nyúljon.

A tömeggyilkosság fentebb leírt módszereit és eszközeit mára már mind átengedték a feledésnek. „A megsemmisítés szakértői nem beszélnek többé

róluk. Ehelyett leszögezték, hogy Auschwitzban a tömeggyilkosságokat zsidókon és nem-zsidókon „gázkamrákban” cián-hidrogén (Zyklon B) segítségével hajtották végre. De mitől hitelesebbek az erről a módszerről szóló tanúvallomások, mint a többi módszerre vonatkozók? Hogy belőlük „olyan sok van? Hogy ezek különösen hitelt érdemlők? Sem az egyik, sem a másik. És ezt nem Lars Adelskogh mondja, hanem Arno Mayer zsidó professzor (lásd az idézetet előbb, a VII. fejezet elején):

"A gázkamrák tanulmányozásának forrásai egyszerre ritkák és megbízhatatlanok."

Néhányal e ritka és megbízhatatlan tanúk közül már találkoztunk. Most szemügyre vesszük az auschwitzi „elgázosítások” három legfontosabb tanúját: Rudolf Hößt, Filip Müllert és Rudolf Vrbát. Először kivonatokat közlünk a tanúvallomásaikból, majd azok kritikus elemzése következik.

IX.

Rudolf Höß

Rudolf Höß 1 1940-től 1943. november végéig volt a tábor parancsnoka.

1 Höß nevét a nemzetközi gyakorlatban általában Höss, sőt Hoess formájában írják. E könyv magyar kiadásában megtartottuk az eredeti német írásmódot. Ez más nevek esetében is így történt, amelyek ezt a „scharfes s” betűt tartalmazzák.

A háború után illegalitásba vonult. 1946 márciusában egy brit különítmény felkutatta, és foglyul ejtette. Röviddel ezután tett vallomásában elismerte, hogy 2,5 millió embert „gázosítottak el” Auschwitzban. Ez a vallomás még ma is a megsemmisítés-történet sarokkövének számít. Hößt később kiszolgáltatták Lengyelországnak. Mielőtt 1947 áprilisában kivégezték, a krakkói börtönben még meg kellett írnia „önéletrajzi feljegyzéseit”. Vallomásában Höß a következőket mondta:

„Miután felépíttetem a megsemmisítő épületet Auschwitzban, egy kristályos kéksavat, a Zyklon B-t használtam, amelyet egy kis nyíláson át dobtunk be a halálkamrába. Az emberek megölése a halálkamrában az időjárási feltételektől függően 3-tól 15 percig tartott. Tudtuk, hogy az emberek mikor haltak meg, mert akkor elhalt a kiabálásuk. Általában egy fél órát vártunk, mielőtt kinyitottuk az ajtókat, hogy eltávolítsuk a hullákat. Miután a hullákat elvitték, speciális osztagaink lehúzták a halottak ujjáról a gyűrűket, és kihúzták az aranyfogakat. A treblinkai módszerekkel szembeni további tökéletesítésként olyan gázkamrákat építtünk, amelyek 2000 embert fogadtak be, míg a treblinkai 10 gázkamra csak egyenként kétszázat.” (Nürnberg-dokumentum NO 3868-PS.)

A „speciális osztagok” [Sonderkommandók] Höß szerint zsidók voltak, akik a „gázkamrákat” kiszolgálták, időnként őket magukat is „elgázosították”, és újjakkal helyettesítettek. A hullafosztogatók szörnyű foglalatosságait önéletrajzi feljegyzéseiben írja le (Rudolf Höß: Kommandant in Auschwitz. Eingeleitet und kommentiert von M. Broszat. [Auschwitz parancsnoka. Bevezette és magyarázatokkal ellátta M. Broszat.] Deutsche Verlagsanstalt 1958, 126. oldal.):

„A hullák kivonszolása a kamrákból, az aranyfogak eltávolítása, a haj levágása, a gödrökhöz vagy kemencékhez való elvonszolás, a tűz fenntartása a gödrökben, az összegyűlt zsír leöntése, az égő hullahegyek fellazítása, hogy levegőt juttassunk be az égéshez. Mindezeket a munkákat tompa egykedvűséggel végezték, mintha ez valami hétköznapi dolog lett volna. Miközben a hullákat vonszolták, ettek vagy dohányoztak ”

X.

Filip Müller

Egy speciális osztag tagjaként Filip Müller szlovákiai zsidó mintegy csoda folytán nem kevesebb, mint öt likvidálási akciót élt túl. Sonderbehandlung [Különkezelés] című könyvében (Verlag Steinhausen, 1979) Müller leírja első feladatát:

„Elöttem feküdt egy nő holtteste. Először lehúztam a cipőjét. A kezem reszketett közben, és amikor a harisnyáit kezdtem lehúzni, az egész testem rázkódott... Mind a hat kemencében égett a tűz, amikor Stark megparancsolta, hogy a meztelen hullákat vonszoljuk el a nedves betonpadlón. Ott Fischl az egyik holttesttől a másikig ment, és egy vasrúddal mindegyiknek felfeszítette a száját. Amikor felfedezett egy aranyfogat, egy fogóval kirántotta, és beledobta egy bádogdobozba.” (Müller, a nevezett könyv, 23. sk. oldal)
Hogy mennyi idő telt el a gázgyilkosság és a hullagyalázás között, arról Müller a 215. oldalon számol be:

„Előző este óta, körülbelül négyórás időközökkel négy szállítmány tűnt el az V. krematórium gázkamráiban, ahol elgázosították őket. Miután a kiabálások nyögések és hörgések elnémultak, néhány percig szellőztették a gázkamrákat. Aztán az SS-legénység bekergette a fogolyosztatot, hogy hozzák ki a hullákat.”

XI.

Rudolf Vrba

Vrba, az eredetileg Rosenberg nevű szlovákiai zsidó fiatalemberként került a táborba. 1944 áprilisában sikerült megszöknie. Nyilatkozatait az Auschwitzban történelekről, más tanúk beszámolóival együtt, 1944 novemberében tette közzé a „War Refugee Board” [Háborús Menekültügyi Bizottság] nevű szervezet, amelyet Henry Morgenthau amerikai pénzügyminiszter védnöksége alatt alapítottak. Erre a WRB-jelentésre támaszkodtak az államügyészek Nürnbergben, és ezen alapul a mai képünk is Auschwitzról. Később a könyvben többet mondok majd még erről a jelentésről.

Az I Cannot Forgive [Nem tudok megbocsátani] című könyvének (Bantam, Toronto 1964) alább idézett részletében (10–13. old.) Vrba beszámol Himmler egy 1943. januári auschwitzi látogatásáról, amelynek során 3000 zsidó „elgázosításával” egy új krematóriumot avattak fel Birkenauban:

„Heinrich Himmler 1943 januárjában ismét meglátogatta az auschwitzi tábort... Meg akarta szemlélni a világ első futószalagon végrehajtott tömeggyilkosságát, és jelen lenni Höß táborparancsnok vadonatúj játékszerének, egy krematóriumnak a felavatásán. Ez valóban pompás dolog volt, 100 yard 1. hosszú, 50 yard széles, benne 15 kemencével, amelyek mindegyike egyidejűleg három holttestet tudott 20 perc alatt elégetni; építőjének Walter Dejaco úrnak valóságos beton emlékműve. 1 Egy yard kb. 91,5 cm.

Ő [Himmler] valóban impozáns bemutatót látott. Ezt egyedül a menetrend rontotta el, amely bosszúságot keltett volna bármely német kisváros vasútállomásán. Höß táborparancsnok, égve a buzgalomtól, hogy bebizonyíthassa új játékszerének hatékonyságát, rendelt egy 3000 lengyel zsidóból álló speciális szállítmányt, amelyet most modern német módon megsemmisítenének. Himmler ezen a reggelen nyolc órakor érkezett, és a bemutató egy órával később kezdődött volna. Háromnegyed kilenckor az új gázkamrák, agyafúrt zuhanyrózsa-

utánzataikkal és felirataikkal, mint 'ügyeljünk a tisztaságra' és 'viselkedjünk nyugodtan' stb. zsúfolva voltak.

Az SS-őrség gondoskodott, hogy egy centiméternyi hely se maradjon kihasználatlanul. A bejáratnál leadtak néhány lövést. Akik már bent voltak a kamrában, ettől megrémülve még beljebb húzódtak, így még egy pár további áldozatot sikerült behajtani. Azután csecsemőket és kisgyerekeket hajítottak be a felnőttek feje fölé, majd becsukták és elrekesztették az ajtókat. Egy SS-katona állt nehéz gázálarcban a kamra tetején, és várta hogy bedobhassa a Zyklon B golyókat. Ezen a napon ez egy tiszteletbeli feladat volt, hiszen nem minden nap voltak jelen ilyen illusztris vendégek, és ő biztosan épp olyan ideges volt, mint az, aki egy lóversenyen a startpisztolyt elsüti... A gázálarcos ember a zyklonos dobozán babrált. Alatta telt ház volt. De nyoma sem volt sehol a Reichsführernek, aki elment reggelizni Höß táborparancsnokkal.

Valahol megszólalt egy telefon. Minden fej arrafelé fordult... A hír így szólt: 'A Reichsführer még nem fejezte be a reggelijét...' Bent a gázkamrákban a férfiak és nők majd megőrültek a kétségbeeséstől, és most végre felfogták, hogy mire szolgál egy zuhany Auschwitzban. Elkezdtek ordítani, üvöltözni, és gyengén dörömbölni az ajtón, de kívül nem hallotta őket senki, mert az új kamra nem csak gázbiztos, hanem hangszigetelt is volt.

Két óras késéssel tizenegy órakor előgördült egy autó. Himmler és Höß szálltak ki belőle, és egy rövid ideig beszélgettek a magasabb tisztekkel. Himmler figyelmesen hallgatta, amíg alaposan elmagyarázták neki az egész eljárást. Előresétált az elrekesztelt ajtóhoz, vetett egy pillantást a kis, vastag üveggel ellátott kémlelőnyíláson át a kamrában levő ordítózó emberekre, majd alárendeltjeihez fordult, hogy néhány kérdést tegyen fel nekik. Végre kezdődhetett a tánc. Az SS-katona a tetőn éles hangon parancsot kapott. Felemelte a kerek fedőt, és beszórta a golyókat az alatta levő fejekre. Tudta, akárcsak a többiek is, hogy az összepréselt testek melegétől a kis golyók néhány percen belül gázt kezdenek kibocsátani. Majd azonnal becsukta a nyílást.

Az elgázosítás megkezdődhetett. Höß várt egy ideig, hogy a gáz alaposan szétterjedjen, aztán udvariasan meghívta vendégét, hogy nézzen be még egyszer a kémlelőnyíláson. Himmler néhány percig bámult a halálkamrába. A látvány észrevehetően nagy hatást tett rá, majd megújult érdeklődéssel ismét odafordult a táborparancsnokhoz, hogy egy sor újabb kérdést intézzen hozzá.

Úgy tűnt, hogy a látottakkal elégedett volt, és felvillanyozott hangulatba került tőlük. Noha ritkán dohányozott, az egyik tiszttől elfogadott egy cigarettát, és miközben gyakorlatlanul szippantott néhányat belőle, nevetett és tréfálkozott.

E kedélyes hangulat természetesen nem jelentette azt, hogy a legfontosabbat szem elől tévesztette volna. Többször is otthagya a tisztek csoportját, hogy a kémlelőnyíláson át egy pillantással megbizonyosodjon arról, hogy az akció folytatódik, és amikor a bezártak mindegyike halott volt, élénk érdeklődést mutatott az azután következő eljárás iránt.

Különleges liftek szállították be a hullákat a krematóriumba, de a hamvasztás még nem kezdődött meg azonnal. Előbb ki kellett húzni az aranyfogakat. A nők haját le kellett vágni, hogy azt torpedók robbanófejeinek tömítéséhez használják.

Gazdag zsidók hulláit, akikre már előzőleg felfigyeltek boncoláshoz kellett félretenni. Hiszen nem kizárt, hogy közülük egyik vagy másik ravasz róka drágaköveket – talán éppenséggel gyémántokat – rejtett el valamelyik testnyílásában.

Mindez kétségtelenül bonyolult tevékenység volt, de az új gépezet ügyes munkások keze alatt kifogástalanul működött. Himmler várt, amíg a kéményekből kiáramló füst sűrűbb lett, aztán egy pillantást vetett az órájára. Egy óra volt. Ebédidő!"

XII.

Alapvető tények a krematóriumokról és a Zyklon B-ről

Mielőtt belefognánk az auschwitzi „elgázosításokról” szóló három fent említett és különösen fontos tanúvallomásnak a kritikus elemzésébe, előbb meg kell ismerkednünk a krematóriumokra és az állítólagos gyilkos eszközökre, a „gázkamrák”-ra, valamint a Zyklon B-re (a cián-hidrogénre) vonatkozó alapvető tényekkel.

A kiirtási teória hívei szerint Auschwitzban összesen nyolc létesítmény szolgált emberek „elgázosítására”. Kettő volt a törzstáborban, éspedig Krema I. 1 a „gázkamrává” átépített hullakamrájával, valamint a 11-es blokk (fogolybarakk). 1 Vagyis az egyes számú krematórium. A magyar szövegben is megtartottuk a krematóriumok megnevezésének a német dokumentumokban használt eredeti formáját.

Birkenautól nyugatra volt két parasztház, amelyeket állítólag szintén átépítettek „gázkamrákká”. A többi négy létesítmény, a Krema II., III., IV. és V. Birkenauban volt, amelyekből a Krema II-nek és III-nak egy-egy nagy „gázkamrája” volt, míg Krema IV. és V. mindegyikének két-két kisebb „gázkamrája”.

A jelenlegi hivatalos felfogás szerint az auschwitzi „megsemmisítésnek” csak egy kisebb része történt a törzstáborban. A 11-es blokkban csak egyetlen „elgázosítást” hajtottak végre, a Krema I. „gázkamrája” pedig csak az 1942-es év első hónapjaiban volt használatban. Az antirevizionista Pressac szerint 1942 tavaszáig kb. 10 000 embert, zsidókat és szovjet hadifoglyokat „gázosítottak el” a Krema I-ben. Erre az állítására magától értetődően semmi tárgyi vagy dokumentáris bizonyíték nincs, csak tanúk nyilatkozataira támaszkodik, amint ezt Pressac is elismerte. (Jean-Claude Pressac: Auschwitz, the Technique and Operation of the Gas Chambers [Auschwitz, a gázkamrák technikája és működése], New York, 1989 132 old). Az Auschwitz Múzeumba nagy tömegekben érkező turisták legtöbbször ma csak a törzstábor „gázkamráját” láthatja, annak ellenére hogy azt, mint említettük, csak kisebb mértékben használták volna. A turisták így azt a benyomást nyerik, hogy a „megsemmisítést” itt hajtották végre.

1942 tavasztól 1943 tavaszáig a tömeggyilkosságokat a két „gázkamrává” átalakított parasztházban hajtották volna végre amelyeket Vörös és Fehér Háznak vagy I. és II. bunkernek is neveznek.

1943 tavaszán üzembe helyezték Birkenauban a krematóriumokat, ahol a Krema II. „gázkamrája” lett volna az a fő létesítmény, amelyben a nácik a zsidókat és másokat gázzal gyilkolták.

Az auschwitzi törzstáborban a látogatóknak egy látszólag érintetlen krematóriumot és egy hozzá kapcsolódó helyiséget mutogatnak, amely az állítások szerint a „gázkamra” lett volna, Birkenauban pedig négy, különböző mértékben elpusztult krematórium maradványait. A törzstábor krematóriumát K I-nek nevezik, a négy birkenau-i krematóriumot K II-től K V-ig számozzák. Az utóbbiak közül a K II maradt a legjobb állapotban. Romjai előtt van egy tábla, amely közli, hogyan történtek volna a tömeggyilkosságok: Megközelítőleg 2000 embert zsúfoltak be a „gázkamrába” és öltek meg úgy, hogy Zyklon B-t dobtak be hozzájuk. Azután a hullákat egy lifttel felvitték a krematórium kemencéihez, amelyek a „gázkamrák” fölötti szinten voltak, és elégették őket.

Az állítólagos halált hozó szer, a Zyklon B kártevők, úgymint rovarok, rágcsálók, rókák stb. irtására használt szer volt, és ma is az. Zyklont

napjainkban is alkalmazzák (cyanocil márkanéven) silók, hajók stb. fertőtlenítésére. A második világháború alatt sok koncentrációs táborban használták, olyanokban is, amelyekről eg) történész sem állítja többé, hogy ott emberek kivégzésére szolgáló gázkamrák lettek volna. A számítások szerint mintegy 25 millió ember ruháit tetvetlenítették Zyklonnal. Ez az egészségügyi intézkedés kétségkívül a táborok sok százezer foglyát óvta meg attól, hogy kiütéses tífuszban meghaljon.

A kiütéses tífusz, amelyet tetvek terjesztenek, rettegett betegség volt, mely időnként súlyosan pusztított Auschwitzban, és sok fogoly halálát okozta. Külön helyiségekben, amelyeket a németek gázkamráknak (Gaskammer) vagy fertőtlenítőkamráknak (Entwesungskammer) neveztek, gázosították a foglyok ruháit és matracait. Ezekkel a féregirtására használt igazi gázkamrákkal kapcsolatban semmi vita nincs. Egyébként a háború alatt nagy mennyiségű német Zyklon B-t szállítottak többek közt a finn hadseregnek is, és amennyire ismeretes, még senki nem vádolta meg a finneket, hogy „gázkamrákban” embereket öltek meg 1.

1 A Zyklont, amelyet az USA-ban a DEGESCH engedélye (licence) alapján a DuPont Company gyártott és forgalmazott az egész amerikai kontinensen, az Egyesült Államok hadserege is alkalmazta ruhák fertőtlenítésére.

Jean-Claude Pressac francia antirevizionista is beismerte, hogy az Auschwitzba szállított Zyklon 95–98%-át férgek, és nem emberek elpusztítására használták fel. Természetesen éppen úgy mondhatta volna, hogy mind a 100%-ot erre a célra használták, mivel 2–5 százalék ebben az összefüggésben statisztikailag nem szignifikáns. Akárhogyan is, a Zyklon B-nek a koncentrációs táborokba való szállítására vonatkozó semmiféle dokumentumot nem lehet a megsemmisítés-elmélet alátámasztására felhozni.

A Zyklon B hatóanyaga cián-hidrogén (HCN). A mérget bádogdobozokban szállítják, gipsz vagy kovaföld 2 granulátumban adszorbeálva.

2 Más néven diatomaföld, amely elhalt kovamoszatok héjának felhalmozásáéi keletkezett üledék.

Ebben a szemcsés anyagban a mérge súlyaránya kb. 40%. Levegővel érintkezve a gáz felszabadul. Ez elég lassan történik: 15° C-os száraz levegőn legalább másfél óráig tart, míg a gáz 90%-a felszabadul a granulátumból. Ez ennél gyorsabban csak száraz levegőjű előmelegített helyiségekben mehet végbe. Ha a helyiségben nagy a nedvesség, mint pl. a földalatti pincékben, akkor a mérge hatása lényegesen romlik, mert a mérge szabaddá tétele közben pára csapódik ki a Zyklon-szemcsékre, és a cián-hidrogén rendkívül jól oldódik vízben. A cián-hidrogén megakadályozza, hogy a vér hemoglobinja oxigént adjon le a sejtekbe és ez okoz halált. Az amerikai börtönhatóságok szerint, amelyek gázkamrákban cián-hidrogénnel történő kivégzésekkel kapcsolatban tapasztalatokkal bírnak, az a mérgekonzentráció, amely tíz perc alatt biztosan megöl egy embert, 0,6 g HCN légköbméterenként (0,5 térfogatszázalék cián-hidrogén). Egy ember 10 perc alatt legalább 0,15 köbméter levegőt lélegez be, így a biztosan halálos HCN-dózist kb. 100 mg-ra tehetjük. A cián-hidrogén a bőrrel, különösen a verejtéktől nedves bőrrel való érintkezés útján is halált okozhat. Egy ilyen bőrön keresztüli mérgezés első tünetei „1 térfogatszázalék cián-hidrogént tartalmazó levegőben a légzési szervek jó védelme ellenére 2–5 perc tartózkodás után fellépnek.” (H. Betke, „Blausäurevergiftung infolge Aufnahme durch die Haut” [„Kéksavmérgezés bőrön keresztül történő felvétel következtében”] a Zentralblatt für Gewerbehygiene und Unfallverhütung [Az Iparegészségügy és a baleset-elhárítás központi folyóirata] 1931. október, 10. füzet, 249. oldal) Magától értetődik, hogy csak kiképzett személyzetnek volt szabad Zyklont használni ruhák stb. gázosításánál, és részletes írásbeli utasítások maradtak ránk ebből az időből. Ezek szerint az egész folyamat legveszélyesebb momentuma a fertőtlenítőkamrák kiszellőztetése volt a gázosítás végén. Az utasítások szerint ennek legalább 20 óra hosszat kellett tartama. Figyelmeztető szövegeket kellett kitenni, ha szükséges, több nyelven is, és egy ór feladata volt az illetéktelenek távoltartása.

XIII.

„Ez csak német módszerekkel megy”

Figyelembe véve a Zyklon B említett tulajdonságait, sok szembeszökő képtelenséget találunk a tanúk kijelentéseiben. Először is rövid az az idő, amelyet a „gázosítás” után a kiszellőztetésre szánnak. A speciális osztag egy fél órával (HöB) vagy néhány perccel (Müller) a tömeggyilkosság után bement a „gázkamrába”, és rávetette magát a halottakra. Lehúzták a gyűrűiket (HöB), levették róluk a ruháikat (Müller), és levágták a hajukat (Vrba). Hihető ez? Nagy mennyiségű Zyklont kellett bedobni a gázkamrába, hogy 2000 ember alig 5–10 perc alatt meghaljon, mely idő alatt a mérgek legfeljebb 10%-a szabadulhatott fel. Ha abból indulunk ki, hogy a „gázkamrában” 250 m³ levegő volt, ezt a mennyiséget a 2000 áldozat öt perc alatt egyszer mind belélegezte (személyenként átlagosan 25 liter percenkénti légfelhasználással számolva). A mérges gáz halálos mennyisége ebben a levegőben kb. 150 g egyenletesen eloszlott cián-hidrogén. Mivel ezen idő alatt a mérgek legfeljebb 10%-a tudott csak felszabadulni, mintegy 1,5 kg cián-hidrogént – kb. 4 kg Zyklon B-t – kellett bejuttatni a kamrába. Ez elég lett volna 20 000 ember megöléséhez. És ebbe a rendkívül mérgező, azonnali halált okozó és robbanékony környezetbe hajtották volna be a speciális osztagokat, hogy ott dolgozzanak!

A gázkamrában mindenütt – a padlón és a foglyokon – zyklonszemcséknek kellett heverniük, amelyek még legalább egy órán át bocsátották volna ki magukból a halálos gázt. A mérgek meg kellett, hogy tapadjon a halottak testén és hajában. Más szóval: ebben a fázisban a „gázkamrába” belépni és a halottak testével foglalkozni teljességgel életveszélyes lett volna. Nem lett volna elég a gázálc viselése sem, mert a mérgek áthatott volna a bőrön, különösen a keményen dolgozó emberek izzadságtól nedves bőrén, és megölte volna őket. HöB szerint a speciális osztag emberei nem viseltek gázálcot. Miközben a hullákat vonszolták, ettek vagy dohányoztak - írta HöB (lásd a korábban idézett tanúvallomást), és azt aligha tudták volna megtenni gázálcban.

Dohányoztak! Egy robbanékony gázzal telített helyiségben! A cián-hidrogén kétségkívül nem különösen robbanékony, de a Zyklon nagy tömege mégis reális robbanásveszéllyel járt volna. És a krematórium kemencéi egy szinttel a robbanékony mérges gázzal telt kamra fölött működtek! És ez a procedúra ismétlődött volna négyóránként napról napra (Müller)! Vajon miért nem számol be egy tanú sem arról, hogy a „gázkamrák” állandóan felrobbantak, úgy, hogy a mérges gáz messzire elterjedt, és eközben összevissza foglyokat és SS-embereket ölt meg? Miért nem beszélnek tanúk arról sem, hogy a nagy mennyiségű cián-hidrogén, amelyet a Krema I. „gázkamrája” tetőnyílásán át kiszellőztettek, rendszeresen megölte a betegeket és személyzetet a szemben levő SS-kórházban? Ezennel felvetek két alternatív feltételezést, amelyeknek önmagukban bizonyára nem egyforma a valószínűségük: 1) A cián-hidrogénnek más tulajdonságai voltak a Harmadik Birodalomban 1941-től 1944-ig, mint másutt a világban. 2) Egyetlen állítólagos tanú sem látott soha „egy gázkamrában történt elgázosítást”, sem az eljárást magát, sem pedig annak eredményét.

Még ha el is lehetett volna „gázosítani” 2000 embert néhány perc alatt, mégis maradt a folyamatnak két olyan „szüksége”, amely akadályozta volna a hullák további kezelését. Az egyik a hulláknak a földalatti „gázkamrákból” a Krema II-ben illetve a Krema III-ban a földszinti égetőterembe történő szállításánál volt. Amint az a megmaradt rajzokból kiviláglik, az egyetlen szállítási lehetőség egy 2,1 m x 1,35 m rakfelületű felvonó volt. fel hogy ez a felvonó bőven számítva egyszerre tíz holttestet tudott szállítani. Ez esetben 200 berakodásra, kirakodásra és a felvonó fel-le ingamozgására lett volna szükség, míg mind a 2000 hullá eljutott volna a felső szinten levő kemencékhez. Ez jó hosszú időt vett volna igénybe, még ha szűk öt percet számítunk is a felvonó egy-egy fordulójára: 200 x 5 perc = 1000 perc, azaz több mint 16 óra. A logisztikai probléma a felvonón történő szállítással mindamellett eltörpül

amellett, amely egy szinttel feljebb a kemencék termében jelentkezett.

Itt volt ugyanis a második és lényegesen nehezebben leküzdhető „szűkület”. A Krema II-nek, (amint a Krema III-nak is) öt kemencéje volt, mindegyikben 3-3 égetőkamra, úgy hogy egyidejűleg 15 hullát lehetett elégetni. Egy holttest elégetése modern gáztüzelésű krematóriumokban legalább egy óráig tart, és ez nyilvánvalóan nem ment gyorsabban 1943-ban sem. A hamvasztás 20 perc alatt (Vrba) hőtechnikai lehetetlenség, amint azt később megvilágítjuk. A Vrba szerinti 3000 „elgázosított” elhamvasztása tehát 200 órát vett volna igénybe. Napi 24 órás folyamatos üzemeltetés nem lehetséges, mert a kemencéket mindig ki kellett hagyni hűlni, majd kitisztítani, és újból begyűjtani. Ez időt rabló művelet, amely naponta megközelítőleg négy órát vett igénybe. Következésképp a 3000 halott elhamvasztásához tíz napra lett volna szükség. A második nap kezdetén tehát még mindig 2700 hulla feküdt volna a „gázkamrában”. Hogyan egyeztethető össze ez a körülmény Müller állításával, mely szerint a gázkamrát minden negyedik órában új fogolyszállítmánnyal töltötték meg? Ráadásul Müller a Krema V-ről beszél, amelynek összesen csak nyolc égetőkamrája volt, azaz napi összteljesítménye csak 160 hulla elégetéséig terjedt. Ha Vrba adatát a „gázosításonkénti” 3000 halottról Höß 2000-es adatára cseréljük is, a helyzet ettől még nem lesz kevésbé képtelen. Négy óra múltán csak 60 hullát hamvasztottak el (a Krema V-ben 32-t), és 1940 még ott volt a „gázkamrában” (a Krema V-ben 1968), amikor a következő szállítmány a 2000 halálraítélttel megérkezett. Nyolc órával később még mindig csak 120 hullát égettek el, és 1880 feküdt a „gázkamrában” (a Krema V-ben 64, illetve 1936) amikor már nem kevesebb, mint négyezren álltak kint és vártak. Tizenkét órával később, amikor Müller szerint a negyedik szállítmány megérkezésének az ideje is elérkezett...! Nem, ez a tanúvallomás csakugyan nem tesz valami jó benyomást arra, aki gondolkodik és számol.

Hilberg professzor számára Filip Müller egyike a "megsemmisítés" legkedvesebb tanúinak, könyvében nem kevesebbszer, mint hússzor idézi őt. Nála csak Rudolf Hößt idézi gyakrabban, 26-szor. De mostanra, ha ugyan nem már korábban is, bizonyára kezdi gyanítani az olvasó, hogy mit értett Mayer professzor azon hogy a „gázkamrákra” vonatkozó források – azaz a tanúk - „megbízhatatlanok” voltak.

Az ezekben a tanúban való hit feltételezi, hogy az ember teljesen kikapcsolja a normális kritikus gondolkodását. Kezdhetjük a tanúk állítása szerint a „gázkamrába” bekényszerített áldozatok számával. A Krema II-ben és III-ban gázkamraként bemutatott helyiség 30 m hosszú, 7 m széles és 2,3 m magas. Ezek a földalatti építmények a revizionisták szerint nem „gázkamrák” voltak, hanem pincék, ahol a holttesteket hamvasztás előtt tárolták, és amelyek a megmaradt tervrajzokon a „Leichenkeller” (hullakamra) megjelölést viselik. Tehát a 210 négyzetméteren Höß szerint 2000 – Vrba szerint 3000, Pery Broad tanú szerint 4000 – embert zsúfoltak volna össze. Ez azt jelenti, hogy 10, 14, illetve 19 ember jutott egy négyzetméterre.

Ráadásul az ajtók valamennyi „gázkamrán” befelé nyílnak. Hogyan tudnának akkor a speciális osztagok a „gázosítás” befejezése után bemenni ezekbe a kamrába, amelyek az utolsó négyzetcentiméterig tele vannak tömve hullákkal? Miért a schilburgi – ez a „mucsai” német megfelelője – építészek és építőmesterek kapták azt a megbízást, hogy megtervezzék és felépítsék a nácik sok százezernyi ember futószalagszerű meggyilkolására szolgáló létesítményeit? A hírneves német alaposág és hatékonyság talán hosszú szabadságra ment?

Charles Sigismund Bendel romániai zsidó orvos más, igen érdekes nyilatkozatokat adott a Krema II. és III, „gázkamráinak” nagyságáról, amikor 1946-ban tanúként lépett fel egy perben. A vádlottak a Zyklon B-t gyártó DEGESCH 1 igazgatója, dr. Bruno Tesch, valamint az ő legközelebbi emberei voltak. Dr. Zippel volt a védőügyvédjük:

1 DEutsche GESELLSCHAFT FÜR SCHÄDLINGSBEKÄMPFUNG (a kártevők ellen küzdő német társaság).

Zippel: Ön azt mondta, hogy a gázkamrák mérete 10x4x1,6 méter. Így van? Bendel: Igen.

Zippel: Az 64 köbméter, ugye?

Bendel: Nem vagyok egészen biztos, ez nem az én erős oldalam.

Zippel: Hogy lehetséges 1000 embert egy 64 köbméteres szobába bezsúfolni?

Bendel: Ezt önmagától kell megkérdeznie. Ez csak német módszerekkel megy.

Zippel: Ön tehát teljes komolysággal fenntartja állítását, hogy 1000 embert be tud préselni egy fél köbméternyi helyre?

Bendel: A négyemillió elgázosított Auschwitzban bizonyíték erre...

(Jürgen Graf: Riese auf tönernen Füßen [Óriás agyaglábakon], amelyben itt az NI-11953 sz. Nürnberg-dokumentumot idézi)

Dr. Tescht és munkatársát, Kari Weinbachert később, főképpen Bendel tanúvallomása alapján, felakasztották. Hilberg professzor kétszer hivatkozik könyvében Bendel tanúságára.

Több tanú, köztük Hilberg kedvencei, Höß és Müller szerint felfogták a zsírt, amely elégetésük közben nagy mennyiségben csöpögött ki az elgázosítottak holttesteiből. Müller a Sonderbehandlung című könyvében elmondja:

"A gyilkosság mérnöke asszisztensével, Eckhardttal lemászott az egyik gödörbe, és kijelölt a talajon egy 25-30 m széles sávot, amely középen és hosszirányban futott. Itt fel kellett kapálni a földet a középtől kezdve mindkét oldal felé úgy, hogy egy enyhén lejtő csatornát kapjunk, ahová a zsír kifolyjon a gödörben elégetendő hullákból, és két tartályban fel lehessen fogni azt." (Müller, a fent nevezett mű, 207. sk. old.)

Kérdezzenek meg egy hamvasztási szakértőt, hogy mi a véleménye erről! Az állati zsírok – melyek közé az emberi zsír is tartozik – gyulladási hőmérséklete 184 Celsius fok, tehát sokkal alacsonyabb, mint a hamvasztás hőfoka. Ez azt jelenti, hogy minden zsír, amely kiszivárog egy égő testből, meggyullad az égő fától. Mindenki, aki süttött már húst rostélyon nyílt tűz fölött, megfigyelhette ezt. Minden „tanúvallomás”, hogy miként fogták fel a kicsöpögő emberzsírt, és ezekből aránylag sok van, ily módon a mesék világába utalható.

Néhány további gondolat a cián-hidrogénnek emberek megölésére való felhasználásáról a „gázkamrákban”. Hogy a „gázkamrák” ilyen célra alkalmasak legyenek, teljesen légmentesen záródóknak kellett lenniük. Ha 2000–3000, vagy akár csak 1000 embert 210 négyzetméteren összezsúfolnak, a helyiségben levő oxigénnek egy óránál hamarabb, de inkább egy félóra alatt el kell fogynia. Vrba viszont tanúvallomásában azt mondja, hogy annak a hárromezer embernek, akik a „gázkamrába” be voltak zárva, két és egy negyedórát kellett várniuk az elgázosítás megkezdése előtt, mivel Himmler késett. De hiszen e hosszú várakozás alatt már többször is meghaltak volna az oxigénhiány miatt. Miért pazarolt az SS akkor pénzt a drága Zyklonra, amely egyébként az SS-legénységre nézve is életveszélyes volt, ha úgy jártak el vele, ahogy az, a tanúk leírták? Miért kellene egyáltalán „gázkamrák”, ha „fullasztókamrák” éppoly hatékonyak lettek volna, és ráadásul veszélytelenek az SS-legénység számára? A megfullasztás bizonyára úgy egy félórával hosszabb ideig tartott volna, mint az „elgázosítás”, de végül is mi lett volna a különbség? A felvonószállítások és a hamvasztások voltak az igazi „szüksületek” a folyamatban.

Vannak más vonatkozások is Vrba elbeszélésében, amelyek azt kevésbé hitelt érdemlővé teszik. Csak néhányat említsünk közülük. Birkenau első krematóriumát, a Crema II-t nem 1943 januárjában vették használatba, mint ahogy Vrba mondja, hanem március 15-e körül. Himmler azonban sem 1943 januárjában, sem márciusában nem lehetett a helyszínen, mert ő utoljára 1942 júliusában látogatta meg Auschwitzot. Tehát nem meredhetett perceként keresztül a kémlelőnyíláson át a „gázkamrába”, ahogy Vrba állítja. Egyébként, minek is tette volna? Alig láthatott volna valamit egy végsőkéig teletömött „gázkamrában”. Az a fogoly, amelyik a kémlelőnyílás elé került, valójában a tekintet útjában állt, és a tömegben aligha tudott volna elmozdulni, még ha igyekezett volna is ezt tenni Heinrich Himmler SS Reichsführer kedvéért. Höß tanúvallomásában is vannak időbeli képtelenségek. Vallomásaiban, amelyeket felakasztása előtt a krakkói börtönben írt, megemlíti, hogy 1941 júniusában meglátogatta Treblinkát. Az igazság ezzel szemben az, hogy Treblinkát 1942.

július 23-án nyitották meg. Ő tehát meglátogatott egy tábort 13 hónappal azelőtt, hogy az létezett volna.

Höbnek e tekintetben van egy svéd megfelelője, a tragikomikus Harald Sundin, akinek Bosse Schön nagy teret szentel a Hitler mellett harcoló svédekről 1 készített „dokumentum”-filmjében.

1 A svéd „Viking” SS-alakulataiban.

Mindenekelőtt Sundin elbeszélése volt az, amely felforraltatta a politikailag korrekt befolyásos réteg vérét Svédországban. Alf Svensson, a Kereszténydemokrata Párt vezetője nagy hangon követelte, hogy idős embereket büntessenek meg 55 évvel vélt tetteik után, aminek feltétele lett volna, hogy az elévülési időt a jogállami alapelvek ellenére megváltoztassák. A „dokumentumfilmben” Sundin elmondta, hogy Németországban együtt ült és tereferált Hitlerrel és Éva Braunnal, és Heinrich Himmler szivarral kínálta őt. Azonkívül – és ez volt az, ami a politikailag korrekteket felháborította – 1944-ben örként szolgált a treblinkai „megsemmisítő táborban”. Az érvényben levő mítosz szerint azonban a treblinkai „megsemmisítő tábort” már 1943 novemberében teljesen megsemmisítették (lásd e könyvnek az elején), úgyhogy Sundinnak nemigen volt mit őriznie. Erre Peter Englund történész röviddel a „dokumentumfilmnek” a TV4-ben történt sugárzása után rámutatott. Hamarosan kiderült az is, hogy Sundin egy elmegyógyintézetből szökött meg 1943-ban, és rokonsága mito-mániásnak (kóros hazudozónak) minősítette. De miért hagyjuk, hogy kényelmetlen tények oly kíméletlenül elrontsanak egy politikailag kiaknázható történetet? A mítológusoknak és a mito-mániásoknak szükségük van mítoszokra – és egymásra. Az új mítosz egyébként ugye nem volt rosszabb a réginél? Ezért maradhatott Sundin elbeszélése a TV-„dokumentumfilmben”, amikor 2000 nyarán újból sugározták.

Térjünk vissza Höbhez és az ő furcsa időadataihoz. Régi barátunk, Hilberg azt mondja, hogy személyesen Höb volt az, aki eldöntötte, hogy Zyklont használjanak a tömeges elgázosításokhoz Auschwitzban. Hilberg azt is elmondja, hogyan jutott el Höb erre az elhatározásra:

„[Höb] egy Treblinkán tett látogatás után úgy vélte, hogy a szén-monoxid-módszer nem volt elég 'hatékony'. Ezért vezetett be saját táborában egy másik gázt, a gyorsan ható hidrogén-cianidot (kéksav, kereskedelmi név: Zyklon.)” (R. Hilberg, Die Vernichtung der europäischen Juden, 945. oldal)
Ehhez Hilberg forrásként Höb 1946. április 5-én eskü alatt tett nyilatkozatát adja meg.

Figyeljük meg a történések időbeli sorrendjét. Die Vernichtung der Europäischen Juden című könyvének 946. oldalán Hilberg közli velünk, hogy a tömeges elgázosítások Auschwitz törzstáborában „1942 elején”, a birkenauai a II. bunkerben pedig „1942 tavaszán” kezdődtek el. Tíz oldallal később, a 956. oldalon 1942 júliusát adja meg időpontként a treblinkai műveletek beindulására. Tehát Höb „1942 elején” kezdte el Zyklonnal „gázosítani” a foglyait a törzstáborban és 1942 tavaszán Birkenauban, miután legkorábban 1942 júliusában győződhetett meg arról, hogy az a módszer, amelyet Treblinkán használnak, nem elég hatékony.

Aki most elámul, mennyire hiányzik a logika mindebből, eltöprenghet azon, hogy vajon milyen körülmények között csikarták ki Höb vallomásait. Lássunk egy kis háttérinformációt.

A háború vége után a britek lázasan nyomoztak Rudolf Höb után, aki minden idők legnagyobb büntettének koronatanúja lehetne. De Höb illegalitásba vonult, és Franz Lang néven Schleswig-Holstein egyik parasztgazdaságában élt. Végül 1946 márciusában egy brit egységnek sikerült rátalálnia. Rupert Butler angol szerző a Legions of Death [A halál légiói] című könyvében (Arrow Books Ltd. 1983., 235 sk. old.) leírja, hogyan jött létre Höb vallomása.

Butler Bernard Clarke brit zsidó őrmester kijelentéseire támaszkodik, aki az első Auschwitz-parancsnok elfogását és kihallgatását vezette:

„Höb ordított a réműlettől, amikor a brit egyenruhákat meglátta. Clarke

ráüvöltött: 'Hogy hívják?' A kérdésre minden alkalommal 'Franz Lang' volt a válasz, Clarke ököllel a foglya arcába vágott. A negyedik ütés után Höß beadta a derekát, és megmondta, a nevét... A foglyot lerántották a legfelső alvó-priccsról, és letépték róla pizsamáját. Aztán meztelenül oda-vonszolták őt egy mézáróasztalhoz, ahol Clarke-nak úgy tűnt, hogy az ütlegeknek és az ordításnak nem akar vége szakadni... Egy takarót dobtak Hößre, és odavonszolták Clarke autójához, ahol az őrmester kényszerítette, hogy húzzon egy nagyot whiskysüvegéből. Amikor Höß megpróbált aludni Clarke a szemhéja alá bökte botját, és ráparancsolt németül: 'Tartsd nyitva a disznószededet, te disznó!'... Három napig tartott, míg rávették, hogy egy összefüggő vallomást tegyen."

Több mint hatvan éve áll a német nép azon a szörnyű vád alatt hogy közös akarattal halálra ítélték a zsidókat, és amennyiben hozzájutottak, hidegvérű tömeggyilkosság révén megsemmisítették őket. Ennek a vádnak az alapját egy olyan beismerés képezi amelyet kínvallatás útján csikartak ki.

A kínzás mesterei mégis elkövettek néhány kínos baklövést. Rábírták Hößt, hogy beszéljen a „Wolzek megsemmisítő táborról”, amelyet azóta sem sikerült senkinek azonosítani. A név nem lehet Belzec elferdítése, mivelhogy Höß azt röviddel előtte említette. Höß szerint az ő táborában 2,5 millió embert „gázosítottak el”. Ez egy olyan szám, amelyet ma még a megsemmisítés-mítosz szószólói sem vesznek komolyan. Hilberg 1985-ben a felére redukálta ezt, Pressac pedig 1995-ben kevesebb, mint a negyedére. Vajon mennyi marad belőle a 2015-ös évre?

Már XII. Károly svéd király elutasította a kínzást mint vizsgálati módszert. Tette ezt egy olyan korban, amelyet kevésbé jellemzett az az emberiség, amellyel napjainkban mi szoktunk dicsekedni. A király úgy vélte, hogy ami „gyötrő kihallgatás” útján jött elő, annak nincs semmi bizonyító ereje. Mi egyetértünk vele. De professzor Hilberg nyilvánvalóan másként vélekedik. A „megsemmisítés” egyetlen tanúját sem idézi szorgalmasabban, mint éppen Hößt.

XIV.

Hányan haltak meg Auschwitzban?

Vitathatatlan, hogy Auschwitzban sok ember halt meg. De vajon hányan? És milyen okokból?

Auschwitzban, amely ma múzeum, a háború után sok éven át 19 ugyanannyi nyelven írt emléktáblát mutogattak. A táblákon a következő szöveg állott: „Négymillió ember szenvedett itt, és halt meg a náci gyilkosok keze által 1941 és 1945 között.” 1990-ben ezeket a kőtáblákat eltávolították, és újakkal helyettesítették azokat, amelyeken e helyett a következő szöveg volt: „Ez a hely legyen minden időkre a kétségbeesés kiáltása és felhívás az emberiséghez. Itt gyilkoltak meg a nácik több mint egy és fél millió férfit, nőt és gyermeket. Legtöbbjük zsidó volt Európa különböző országaiból.” Az áldozatok több mint felét magyarázat nélkül kihúzták tehát a statisztikából. Az ember azt várna, hogy a 6 millió meggyilkolt zsidó mágikus számát is a megfelelő mértékben redukálják, de a „megsemmisítésre” nyilvánvalóan más matematikai szabályok érvényesek: $6 - 2,5 = 6$.

Dr. Franciszek Piper, az Auschwitz Múzeum főnöke 1990-ben ellene szegült, hogy az új számot „több mint egy és fél millióban” adják meg, mert belátta, hogy még ez a szám is túlzott, és ezt is redukálni kell. Raul Hilberg professzor a teljes számot 1 250 000-ben adta meg: 1 millió zsidó és 250 000 nem-zsidó áldozat. Jean-Claude Pressac, aki a cionista Serge Klarsfeld alapítvány támogatásával kutattott a „gázkamrák” ügyében, tovább redukálta a számot, először összesen 800 000-re, amiből 630 000 volt zsidó (Pressac, Les crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse [A krematóriumok Auschwitzban. A tömeggyilkosság gépezete], 1993, 148. oldal), majd később egy 1995-ös újságcikk összesen 600

000-re.

A revizionistákat a „megsemmisítés” jelentőségének csökkentésével, „az emberiség elleni minden idők legnagyobb büntetének” a kisebbitésével vádolják. Ezt a vádat természetesen homályos formában adják elő, anélkül hogy bemutatnák a revizionista akár csak egyetlen érvét is. De mindezek az imént idézett szaktekintélyek exterminacionisták, akik tehát elutasítják a revizionizmust. Melyik revizionista tudná az áldozatok számát nagyobb mértékben redukálni, mint ahogy a „megsemmisítésben” hívők saját szaktekintélyei tették? 4 000 000-ról 600 000-re – ez egy 85%-os csökkentés.

Meg lehet-e némi bizonyossággal állapítani, hányan haltak meg Auschwitzban? Igen, ez ma már lehetséges, mégpedig több tényező: a halálozási könyvek, a krematóriumok kapacitása, és a tüzelőanyag-felhasználás vizsgálata alapján.

Mióta a Szovjetunió 1991-ben összeomlott, és az archívumokat megnyitották, sok korábban titokban tartott Auschwitzcal kapcsolatos dokumentum lett hozzáférhető a kutatók számára. Ezekhez tartoznak a halálozási könyvek („Totenbücher”), amelyek a nyilvántartott elhunyt foglyok halotti bizonyítványait tartalmazzák. Ezek a halálozási könyvek bizonyára nem maradtak meg maradéktalanul, de megfelelő extrapolációval a hiányokat be lehet tölteni, úgy hogy óvatos becsléssel az egész tábor komplexumban működésének egész idejére a nyilvántartott foglyok között összesen 160 000–170 000 halálessettel számolhatunk. A halál okaként természetesen egyetlen esetben sem szerepel „elgázosítás”, és az exterminacionisták bizonytalanságot hangoztatják, hogy az újonnan érkezett foglyokat, amint leszálltak a vonatról, mindjárt a rámpán „kiszelektálták”, és akiket azonnali „elgázosításra” választottak ki, azokat sohasem vették nyilvántartásba.

Az igaz, hogy sok ezer Auschwitzba érkezett foglyot sohasem regisztráltak ott. De azok, akik állítják, hogy ez azért történt, mert „elgázosításra” szánták őket, állításukat természetesen - mint erre már rámutattunk – nem tudják bizonyítani. Ezzel szemben dokumentumokkal bizonyítható, hogy Auschwitzba érkezett, de ott nem regisztrált foglyokat hamarosan továbbvitték más táborokba, például Stutthofba, amelyet sohasem tartottak „megsemmisítő tábornak”. Más szóval: Auschwitz az ő esetükben átmenő tábor (Durchgangslager) volt.

Példaképpen itt van a magyarországi zsidók esete, akiket az 1944. május–július periódusban deportáltak. A mítosz szerint mindnyájukat „elgázosították” Auschwitzban. A svéd szociáldemokrata kormány 1998-ban óriási példányszámban kinyomtatott egy könyvet Om detta ma ni berätta [Erről beszéljétek] címmel, amelyet Stéphane Bruchfeld és Paul A. Levine írt, és kiküldte valamennyi svéd iskolás gyereknek, hogy a svéd nép adópénzén beléjük sulykolja a modern idők valláspótlékát: a nagy M-mel írt Megsemmisítésbe (semmi más megsemmisítés nem kap nagy kezdőbetűt) vetett hitet. Ennek a könyvnek a 31. oldalán a következő áll:

„42 nap alatt több mint 420 000 magyarországi zsidót deportáltak közvetlenül Auschwitz-Birkenaubába. Naponta akár 12 000 embert is elgázosították az egész világ szeme láttára.”

Az Enzyklopadie des Holocaust III. kötetének 1467. oldalán ez áll:

„A magyarországi zsidók legtöbbször röviddel Auschwitz-Birkenaubába érkezésük után elgázosították.”

Raul Hilberg professzor pedig azt írja a deportált magyarországi zsidókról (Die Vernichtung der europäischen Juden, az 1000. oldalon):

„...a nagy többséget megérkezésük után az auschwitzi megsemmisítő központban elgázosították ”

Háromszáz oldallal később a könyvben viszont már elfelejti, hogy a nagy többségről beszélt (az angol eredetiben „the bulk”-ot mond, aminek ez a jelentése), ugyanis ott (az 1300. oldalon) a megölt magyarországi zsidók teljes számát „jó 180 000”-ben adja meg. A budapesti német rendkívüli nagykövet Edmund

Veesenmayer jelentései szerint az 1944. májustól júliusig terjedő periódusban 437 402 magyarországi zsidót deportáltak. Tehát Hilberg szerint 437 402-ből nem több, hanem inkább kevesebb, mint 180 000 halt meg, illetve lett gyilkosság áldozata, ily módon kb: 41% az, amit Hilberg a nagy többségnek nevez. Hát igen, a matematika sohasem volt a megsemmisítés-mitológusok erős oldala.

De még ez az 59 százalékkal csökkentett szám is légből kapott, Hilberg sehol sem árulja el nekünk, hogy honnan veszi ezt.

A magyarországi zsidók példájából valószínűleg kiviláglik, hogy az exterminacionisták rosszul megalapozott statisztikája nem ad semmi útmutatást annak felbecsülésére, hogy hányan voltak, akiket a halál Auschwitzban ért.

A halálozási könyvek adatai az extrapolációkkal, mint mondtuk, összesen 160 000–170 000 halottról szólnak. De ne elégedjünk meg egyedül ezzel a számítással, hanem próbáljunk realisztikus számokhoz eljutni más, objektív utakon is. Miután mindazok holttestét, akik Auschwitzban meghaltak, helyben égették el, meg kell vizsgálnunk a krematóriumokat és a szabadban végzett halottégetéseket: az üzemi kapacitásokat, a fizikai lehetőségeket és a tüzelőanyag-szállításokat. Szerencsére ezeken a területeken a megőrzött dokumentumoknak nagy bősége van attól a hatóságtól, amely Auschwitzban felelős volt ezekért a tevékenységekért, vagyis a Központi Építésvezetőségtől. Orosz archívumokban Jürgen Graf és Carlo Mattogno revizionista kutatók közel 90 000 dokumentumot találtak csak ettől a hatóságtól.

Ezek közül a dokumentumok közül egy sem mond semmit „gázkamrákban” történt tömeggyilkosságokról. Ez igen érdekes, tekintettel arra, hogy bizonyos exterminacionisták azt állítják, hogy az SS a Vörös Hadsereg megérkezése előtt elpusztított minden dokumentumot, amely valamilyen módon említette a „gázkamrákban” történt „megsemmisítést”. Ilyesmit könnyű Treblinka, Belzec és Sobibór vonatkozásában állítani, ahol Yitzak Arad szerint egy morzsa, egyetlen papír sem maradt meg. De Auschwitzra vonatkozóan egy ilyen állítás teljesen tarthatatlan.

Az érvelés kedvéért tegyük fel, hogy az 1941–1944-es években Auschwitzban egy „gázkamrákban” üzött iparszerű tömeggyilkosság volt folyamatban, és ezt a tevékenységet, bármilyen abnormális volt is, az SS és különböző szolgálati helyei a hatalmas táboregyüttesen belül a normális módon adminisztrálták. Ez töméntelen dokumentumot hagyott volna hátra: rendelkezéseket, utasításokat, levelezést jelentéseket, kivizsgálásokat, statisztikát stb. Aztán a Harmadik Birodalom elindul az elkerülhetetlen összeomlás felé, és a Vörös Hadsereg kérelmetlenül közeledik. A táborparancsnokság most elrendeli, hogy minden dokumentumot, amely a legcsekélyebb módon is utal arra, ami az egész táborkomplexum fő célja volt, tudniillik a „gázkamrákban” történő „megsemmisítésre”, el kell pusztítani, míg az összes többi, az „ártatlan” dokumentumokat kímélni kell és otthagyni, hogy a Vörös Hadsereg kommisszárjai lefoglalhassák őket. Micsoda óriási munka, a tomboló háborúban, miközben az ellenség a kapuk előtt áll, a tábort ki kell üríteni, a személyzetet és a foglyokat nyugat felé evakuálni! És akkor végrehajtják az irattárak anyagának ezt a gigantikus válogatását és szelektív elpusztítását, anélkül, hogy egyetlen veszélyes papírt elhibáznának! De mi haszna van ennek, amikor valamennyi irattárat el tudtak volna égetni egyszerre, átnézetlenül és kiválogatás nélkül, egyetlen nagy máglyán, egyetlen gyufával? És minek megsemmisíteni a „megsemmisítés” dokumentumait, ha már véghezvitték azt a valóságban? Ezáltal nem tudták volna eltakarni hallatlan büntettüket, és az SS egyetlen tagja sem lett volna képes azt hinni, hogy a büntett elrejtéséhez elég eltüntetni a dokumentumokat. Csak „papírtörténészek” eshetnek áldozatul egy ilyen téves felfogásnak, akik összetévesztik a dokumentumokat a valósággal. Ez a reductio ad absurdum mutatja nekünk, hogy a „gázkamrákban” történt „megsemmisítésről” egyszerűen azért nincsenek dokumentumok, mert nem volt „megsemmisítés gázkamrákban”

XV.

Az auschwitzi krematóriumok

A törzstábor krematóriumának (K I.) hat égetőkamrája volt, Birkenauban a K II-nek és a K III-nak 15-15, a K IV-nek és a K V-nek 8-8. Az öt auschwitzi krematórium tehát összesen 52 égetőkamrával bírt. Bennük koksszal tüzeltek. A krematóriumokról olyan sok dokumentum maradt meg, hogy ma igen jó képet tudunk alkotni magunknak arról, hogy mikor vették őket használatba, mennyi ideig voltak üzemben, milyen gyakran és milyen hosszan akadozott a működésük és voltak ezért üzemén kívül, mennyi kokszot és fát szállítottak a táborba, és így tovább. Így például tudjuk, hogy a K II-t 1943. március 15. körül vették használatba, és 1944. november 27-ig volt üzemben. Ez alatt az idő alatt (624 nap) a krematórium 115 napig volt üzemén kívül 1943-ban, úgyhogy a tényleges üzemnapok száma a K II-ben (624 – 115 =) 509 nap volt. A tényleges üzemnapok száma Birkenau többi három krematóriumában: a K III-ban 462 nap, a K IV-ben (hibás építés következtében) csupán 50 nap, a K V-ben 309 nap. A KII. és a K III. tehát együtt összesen 971 napon át volt üzemben, a K IV. és a K V. pedig együttesen 359 napig.

Miért fontos ilyen számokat tudni? Ha közelebb akarunk kerülni az igazsághoz arról, hogy zsidókkal és nem-zsidókkal mi történt Auschwitzban, akkor ez nagyon fontos. Ha nem akarunk közelebb jutni az igazsághoz, hanem megelégszünk azzal, hogy tetszőleges halálozási számokban és a halál módjára vonatkozó bizonyíthatatlan állításokban higgyünk, akkor természetesen óvakodnunk kell minden pontos számtól és természettudományosan megalapozott elemzéstől.

A halál okától függetlenül a halottakat elhamvasztották, a tanúk krematóriumokról és „égetőgödrökről” is beszélnek. Az „égetőgödrökről” szóló – akár emberek megölésére (Wiesel) akár halottak elégetésére (Höß, Müller és mások) vonatkozó - történeteket elvethetjük, mint hazug meséket. A hiányos oxigénellátás miatt ugyanis több rétegben elhelyezett hullákat nem lehet gödrökben elégetni. A német–francia háború kezdetén, az 1870 szeptember 1-i sedani csata után a németek megpróbálták elesettjeiket három rétegben berakva gödrökben elégetni, de felhagytak a kísérlettel, mert a halottak csupán a legfelső rétegben égtek el. A hullák a középső rétegben csak megperzselődtek, a legalsó réteget viszont egyáltalán nem érintette a tűz. Birkenauban a gödrökben égetés egy másik okból is teljesen lehetetlen: a magas talajvízszint miatt, amelynek következtében az egy méternél sekélyebb gödrök is hamar megtelnek vízzel.

Az viszont valóban igaz, hogy sok halottat a szabadban égettek el, nem gödrökben, hanem máglyákon vagy ideiglenesen épített kemencékben. 1941 végén a halandóság szörnyű arányokat öltött. 1941. november hónapban a halálozási könyvek összesen 5084 halálesetet rögzítenek, átlagban 169-et naponta. Ebben az időben csak két krematóriumkemence létezett, mindkettő a törzstáborban, együttes legnagyobb kapacitásuk 84 hamvasztás volt naponta. A négy birkenai krematórium üzembe helyezését megelőző évben – 1942. március 1. és 1943. február 28. között – a törzstáborban 14 515 férfi fogoly halt meg, és bizonyára több ezer női fogoly is, míg a koksz, amelyet ebben az időszakban a törzstáborba szállítottak, legfeljebb 12 200 holttest elégetéséhez volt elég. A Birkenauban ez alatt az idő alatt meghalt valamennyi foglyot tömegsírokban temették el. A birkenai foglyok közül sokan kiütéses tifuszban haltak meg, és hogy ezeket a fertőzött hullákat a földbe ásták, erősen kifogásolható szükségmegoldás volt. Ezért 1942. szeptember 21-én elkezdték kiásni az eltemetett holttesteket; ez a munka 1942 novemberéig tartott, miközben a hullákat a szabadban lassanként elégették. Nem tudjuk, hogy ez miként ment végbe, de egész biztosan nem „égetőgödrökben” történt. Semmiképpen nem lehetett valami hatékony módszer, mert a birkenai krematóriumok építésére vonatkozó határozatot ebben az időben váltották valóra. Az döntést 1942. augusztus 19-én hozták egy olyan időben, amikor a kiütéses tifusz-járvány

naponként 270 áldozatot szedett. Ekkor a táborban kb. 32 000 fogoly tartózkodott. Előző hónapi inspekciója alkalmával Himmler elhatározta hogy a birkenauai hadifogolytábor befogadóképességét az eredeti 125 000-ról 200 000-re növeli. Ezért hoztak létre krematóriumokat Birkenauban is, az elsőt 1943 márciusában. Egy 1943. március 17-i keltezésű feljegyzés szerint ezeknek a krematóriumoknak összesített napi teljesítménye (12 órás folyamatos üzemeltetéssel) 550 hamvasztás kellett legyen. Ez aligha volt túl nagy, tekintettel a háromszor vagy négyszer nagyobb fogolytömegben lehetséges jövőbeli járványokra.

Mekkora volt a krematóriumok kapacitása? Egy modern, gáztüzelésű és számítógép-vezérlésű krematórium-kemencében körülbelül egy óráig tart egy holttest elégetése, és ez határozottan nem ment gyorsabban az 1940-es évek koksztüzelésű kemencéiben sem. Azonkívül, ha koksszal tüzelnek, szabályos időközönként meg kell szakítani az üzemet, kihűlni hagyni és kitisztítani a kemencéket, és újból felfűteni őket. Mindez időt vesz igénybe. Az olasz revizionista Carlo Mattogno *I forni crematori di Auschwitz* [Az auschwitzi krematórium-kemencék] címen írt egy könyvet az auschwitzi krematóriumokról (Edizioni di Ar 2000), és honfitársával, dr. Franco Deana mérnökkel együtt egy hosszabb cikket ugyanerről a témáról: „The Crematoria Ovens of Auschwitz and Birkenau” [Auschwitz és Birkenau krematórium-kemencéi] (megjelent az Ernst Gauß 1 által kiadott *Dissecting the Holocaust – The Growing Critique of 'Truth' and 'Memory'* [A holocaust elemzése – Az 'igazság' és az 'emlékezés' növekvő kritikája] című gyűjteményes műben; Theses and Dissertation Press, Capshaw, Alabama 2000).
1 Ernst Gauß (másként írva Gauss) inkább Germar Rudolf néven ismert.

Az előbbieken említett adatok ebből a cikkből származnak. Mattogno és Deana úgy vélik, hogy a maximális hamvasztási kapacitás kamránként és naponként 20 holttest körül lehetett. Vrba adatai a kamránkénti három hulláról és 20 perces hamvasztási időről teljesen képtelenek. Ha feltételezzük is, hogy valóban el tudtak volna három holttestet helyezni egy kamrában (ennek méretei 200 cm x 70 cm x 80 cm), ami aligha hihető, ez nem hozott volna magával semmi időnyereséget, mert az égetés csak hosszabb ideig tartott volna. Egy krematóriumban a koksztüzelés és a halott elégetése az égetőkamra különböző rekeszeiben történik, a koksztüzelés egy úgynevezett rövid lángú anyag. Ezért a lángok sohasem érik el a hullát, hanem a forró gázok azok, amelyek elégetik azt. Hogy gyorsan és hatékonyan történhessen az égetés, a forró gázok szabadon fel kell tudjanak áramlani a rostélyon át, amelyen a holttest fekszik. Ez viszont annál nehezebbé válik, minél több hullát tömnek a kamrába. Ezért elutasíthatjuk Vrba tanú állítását a kamránkénti három holttestről, és még inkább Alter Szmul Fajnzylberg tanú adatát a kamránkénti 12(!) hulláról. A hamvasztást azáltal sem tudjuk siettetni, ha a szokásos 800° C fölé emeljük a hőmérsékletet. Néhány száz fokkal nagyobb hőfokon, bizonyos vegyi átalakulások miatt, amelyek ilyenkor fellépnek a holttestben, inkább meghosszabbodik a hamvasztási idő. A hamvasztási szakértők egy hőtechnikai gátról beszélnek, amelyet nem lehet átlépni, és amely egy órában szabja meg a hamvasztási idő alsó határát 800 Celsius fokon, vagyis a leghatékonyabb hőmérsékleten.

Mármint a Krema II. és III., mindegyik 15-15 égetőkamrával, 509 + 462, összesen 971 napig, a Krema IV és V. pedig, mindegyik 8-8 kamrával 50 + 309, összesen 359 napig volt üzemben (Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden*, Fischer Taschenbuch Verlag, 1990-es kiadás, 946. oldal). Így a birkenauai Krema II-nek és III-nak a maximális elméleti kapacitása $(20 \times 15 \times 509 + 20 \times 15 \times 462) = 291\ 300$, a Krema IV-nek és V-nek pedig $(20 \times 8 \times 50 + 20 \times 8 \times 309) = 57\ 440$ hamvasztás. Összesítve Birkenauban körülbelül 349 000 hamvasztás történt. De vajon lehetséges volt-e egyáltalán ennek a legnagyobb elméleti kapacitásnak a gyakorlati elérése? Nem, mondja Mattogno és Deana. Mert a dolog úgy áll, hogy a szállító szerint a tűzálló téglák élettartama az ilyen típusú kemencékben kb. 2000 hamvasztás volt. A szállítónak, a Topf & Söhne cégnek sikerült 3000 hamvasztásig meghosszabbítania az élettartamot, de azután le kellett volna bontani a kemencéket, és újra felépíteni új téglákkal. Ez, egyedül a Krema II. és III. részére 320 tonna tűzálló téglát és kb. 9000 munkaórát igényelt volna. Nincs semmi az SS auschwitzi központi építésvezetősége kiterjedt dokumentációjában, ami arra utalna, hogy valaha vállalkoztak volna ilyen bontási

és újjáépítési munkákra. A birkenauai kemencék gyakorlatilag elérhető legnagyobb kapacitása ezért lényegesen kisebb volt, mint $349\ 000$. mégpedig $46 \times 3000 = 138\ 000$ hamvasztás. A $349\ 000$ -es számból az következne, hogy 1943 márciusától 1944 októberéig legalább két ilyen teljes átépítést hajtottak végre a kemencéken, tehát minden nyolcadik hónapban, a vele járó hosszú, teljes üzemszünettel (9000 munkaóra = 40 munkás bevetése öt héten keresztül). Ezt máris kizárhatjuk, mivel az üzemidők dokumentálva vannak.

A törzstábor krematóriumára (a K I-re) vonatkozó gyakorlati maximális kapacitás megfelelő száma ($6 \times 3000 =$) $18\ 000$ hamvasztás. A hamvasztások összesített száma ezzel ($138\ 000 + 18\ 000 =$) $156\ 000$ lesz.

El lehet-e jutni valamilyen más úton a hamvasztások számának reális értékéhez, és ezzel megcáfolni, megerősíteni, vagy pontosítani a $156\ 000$ -es számot? Igen, a tüzelőanyag-fogyasztás dokumentumainak tanulmányozásával. Az Auschwitz Múzeumban százzszámra vannak a krematóriumok számára történt kokszt szállítványokra vonatkozó okiratok. Az Auschwitz Múzeum egyik alkalmazottja ezeknek az adatoknak az alapján listákat állított össze, amelyek az 1942. február 16-tól 1943. október 25-ig terjedő időt ölelik fel. Az antirevizionista Pressac számításokkal bebizonyította, hogy ezek a listák teljesek. Vizsgáljuk meg ezt az anyagot 1943. március 15-től, az első birkenauai krematórium, a K II. üzembe helyezésétől kezdve egészen 1943. október 25-ig. E jó hét hónap alatt a következő kokszt szállítványok érkeztek: márciusban $144,5$ tonna, áprilisban 60 tonna, májusban 91 tonna, júniusban 61 tonna júliusban 67 tonna, augusztusban 71 tonna, szeptemberben 61 tonna, októberben 82 tonna. Ez összesen $637,5$ tonna kokszt felkerekítve 638 tonna.

Szeptemberben és októberben ezenkívül kisebb mennyiségű, összesen 96 m³-nyi fát is szállítottak. Ez ebben az összefüggésben egy nagyon kis mennyiség, hőértéke 15 – 20 tonna koksztanak felel meg. Hozzáteszünk tehát 20 tonnát a korábban említett 638 -hoz, és így 658 tonna koksztot kapunk. A feladatunk most az, hogy kiszámítsuk, hány hamvasztás a legtöbb, amelyet végre lehetett volna hajtani ez alatt a bő hét hónap alatt. A halálozási könyvekben $14\ 050$ haláleset lett feljegyezve ebben az időszakban. Ugyanezen idő alatt körülbelül 7800 női fogoly is meghalt (akiket általában külön regisztráltak), amiért is a dokumentált halálesetek száma összesen kb. $21\ 850$ lesz. A „gázkamrákban” történő „megsemmisítés” mítosza, mint ismeretes, feltételezi, hogy a többé-kevésbé természetes halált halt foglyokon kívül, náluk sokszorta több foglyot kellett „elgázósítani”. A korábban említett Danuta Czech erre a periódusra a következő számú „elgázósított” foglyot adja meg Kalendáriumában: áprilisban $20\ 444$, májusban $13\ 512$, júniusban 7158 , júliusban 440 , augusztusban $42\ 564$, szeptemberben 8143 , októberben $10\ 707$; összesen: $102\ 968$.

Az okfejtés kedvéért abból indulunk ki, hogy Danuta Czech adatai helytállóak. Akkor Auschwitzban a megadott időben, kerek számban $125\ 000$ fogoly halt meg, közülük kerekén $103\ 000$ -et „elgázósítottak”. Kb. $125\ 000$ hullát kellett tehát ebben az időben elégetni azzal a kokszt- és famennyiséggel, amely rendelkezésre állt.

Mielőtt eldöntjük, hogy ez hihető-e, először tudnunk kell, hogy mennyi tüzelőanyag fogy el átlagosan egy hamvasztásra. Mattogno és Deana nagyon pontosan kiszámították ezt minden hozzáférhető anyag alapján, és részletesen beszámoltak eredményeikről. Itt ennek csak egy kivonatát mutatjuk be, és ez mind kihagyásokat, mind pedig egyszerűsítéseket szükségessé tett. Az érdeklődő olvasót a két olasz kutató korábban említett cikkéhez utaljuk. Mennyi kokszt fogy el átlagosan egy halott krematóriumában való elégetésekor? Mattogno és Deana a guseni krematórium 1941. szeptember 26 és november 12 közötti 28 napon történt hamvasztásainak megőrzött dokumentumaira utalnak. Szeptember 26-tól október 15-ig, tehát 20 nap alatt, 193 holttestet hamvasztottak el, és a kemence 11 napon volt üzemben. A kemence tehát ezen idő alatt 9 napon át hidegen állt, és ezért különösen sok kokszt fogyott hamvasztásonként: $47,5$ kg. Az október 26 és 30 közötti öt nap alatt 129 halottat hamvasztottak. A kemencét minden nap használták, nem hülhetett ki tehát, ezért kevesebb kokszt fogyott: halottanként kb. $37,2$ kg. A közvetlenül rákövetkező 13

nap alatt, október 31-től november 12-ig 677 holttestet hamvasztottak el, napi átlagban 52-t. A kemence állandóan forró volt, ezért a kokszfogyasztás csupán 30,5 kg volt hamvasztásonként. A legkisebb átlagos kokszfogyasztást november 3-án jegyezték fel: 27,1 kg halottanként, a legnagyobbat november 6-án: 35,7 kg halottanként.

Ezeket a számokat nagy biztonsággal extrapolálhatjuk, hogy az auschwitz-i többkamrás kemencékre vonatkoztassuk, amelyek hasonlóak voltak a guseniekhez.

Bevezetőül abból indulunk ki, hogy Danuta Czech állításai igazak. Ebben az esetben a 658 tonna kokszt (megfelelő hőértékben beleszámítva a fát is), amelyet a márciustól októberig terjedő periódusban szállítottak a krematóriumokba, kb. 125 000 hamvasztáshoz kellett felhasználni. Ez azt jelenti, hogy átlagosan 5.3 kg kokszt elegendő kellett legyen minden egyes hamvasztásra. Ez bizony nagyon messze van a guseni hamvasztásokhoz használt mennyiségektől. Felőtt emberek holttestét hamvasztásonként csupán 5,3 kg kokszzal elégetni fizikailag lehetetlen.

Ezután abból indulunk ki, hogy az „elgázosítások” sohasem történtek meg, tehát csak 21 850 holttestet hamvasztottak el a kérdéses periódusban. Ebben az esetben a következő eredményt kapjuk: (658 000 kg : 21 850 =) kb. 30 kg kokszt hamvasztásonként, vagyis egy olyan mennyiség, amely közel van a guseni hamvasztások kokszt-szükségletének átlagához.

A végkövetkeztetés adott. Nem történhetett a 103 000 fogollyal tömeggyilkosság a „gázkamrákban”, mint ahogy Danuta Czech állítja. A tábor több mint százezer meggyilkolt foglyának holtteste nem „mehet füstbe” tüzelőanyag nélkül, márpedig tüzelőanyagot nem szállítottak nagyobb mennyiségben, mint amennyi szükséges volt azoknak a foglyoknak az elégetéséhez, akik természetes okokból haltak meg.

Ez az okfejtés az 1943. március 15-től október 25-ig terjedő időre vonatkozott, de az alapvető logikát érvényesként ki lehet terjeszteni Auschwitz üzemben tartásának egész idejére. Az olvasó figyelembe veheti a revizionisták és az exterminacionisták módszereinek különbségét is. Az előbbieket dokumentált adatokra, a természettudományokra, a technikára, a józan észre és az egyszerű logikára építik érveiket. Az utóbbiak a légből kapják állításaikat, nem veszik figyelembe a természettudományokat, a technikát és a józan ésszt, és logikailag téves következtetéseket vonnak le.

XVI.

A Leuchter- és Rudolf-jelentések

A „gázkamrák” technikai vizsgálatait több revizionista kutató is elvégezte. Ezek a vizsgálatok rendkívül fontos példái annak, hogy hogyan működik a természettudomány, a technika és a józan ész a revizionizmus szolgálatában.

Feltételezve, hogy azokat a helyeket Auschwitzban – mind a törzstáborban mind pedig Birkenauban –, amelyeket ma „gázkamrákként” jelölnek meg, valóban felhasználták arra, hogy bennük cian-hidrogénnel százezerszámra öljenek meg embereket, ennek a tevékenységnek nyilvánvaló nyomait meg kellene tudni találnunk azokban a helyiségekben, amelyek mindmáig fennmaradtak. A Crema I., II. és III. és a hozzájuk tartozó „gázkamrák” ma is megvannak. A K II-höz és a K II 1-höz tartozó két „gázkamrának” a teteje darabokra tört, a feltételezések szerint azért, mert a tábor 1945 januárjában történt evakuálásakor az SS emberei felrobbantották ezt a két helyiséget. A K IV. és a K V, amelyeknek két-két „gázkamrája” lett volna, nincsenek többé. Mindezekről az épületekről tervrajzok maradtak fenn. Ha valaki fenn akarja tartani azt az elképzelést, hogy a németek ezekben a helyiségekben hónapokon és éveken át naponta ezerszámra „gázosítottak el” embereket, annak meg kell tudnia magyarázni, miként ment ez végbe, hogy

meggyőző módon elháríthassa a szkeptikusok ellenvetéseit.

Ha hónapokon és éveken keresztül egy és ugyanazon helyiségben nagyon nagyszámú embert megölnek egy és ugyanazon méreg nagyon nagy mennyiségével, akkor az megmérgezi a közvetlen környezetet, azaz magát a „gázkamrát” is. Ezért cian-hidrogén kimutatható nyomainak jelen kellene lenni a falak vakolatában.

Senki nem jött arra a gondolatra, hogy ezt megvizsgálja, mielőtt 1987-ben Faurisson professzor javasolta, az amerikai Frederick A. Leuchter pedig megtette azt. Leuchter az Egyesült Államokban az emberek cian-hidrogénnel történő kivégzésére használt gázkamrák vezető technikai szakértője volt, és számos amerikai állam börtöneinek konstruált is ilyeneket. Ő vállalta, hogy elvégzi ezt a vizsgálatot, melynek eredménye láncszem lehetett Ernst Zündel védelmében. Leuchter mintákat vett az állítólagos „gázkamrák” falaiból Auschwitzban (a K IV. és a K V. esetében meg kellett elégednie az alapfalak maradványaival). Mintát vett egy valódi auschwitzi gázkamra, vagyis egy olyan helyiség falából is, amelyet a németek gázkamrának (Gaskammer) neveztek, és amelyet a foglyok ruháinak és matracainak a gázosítására használtak. Ez a helyiség a B 1a BW 5a megjelölést viseli, és sohasem mondták rá, hogy emberek elpusztítására használt „gázkamra” lenne. A mintákat nem maga Leuchter (aki nem vegyész), hanem egy független kémikus, dr. James Roth 1 analizálta, aki nem is tudta, hogy azok honnan származnak.

1 Az ashlandi (Massachusetts) krimináltechnológiai vegyészeti laboratórium (Alpha Analytical Laboratories) akkori vezetője.

A vizsgálat eredményét Frederick Leuchter egy jelentésben foglalta össze. A kémiai elemzés az öt krematórium „gázkamrafalainak” összesen 29 mintájában nagyon alacsony cianid-tartalmat mutatott ki, mindenhol 0,0 mg/kg és maximálisan 7,9 mg/kg között. A tetvetlenítő kamrából vett minta ezzel szemben 1050 mg/kg cianid-tartalmat mutatott ki. Cian-hidrogén és egyéb cianvegyületek (cianidok, amelyek a cianhidrogénsav sói, többnyire vasvegyületek) a természetben előforduló anyagok, és nagyon kis mennyiségben jelen vannak akármelyik épületben. Minden 10 mg/kg alatti mérési eredményt – tehát az állítólagos „gázkamrákból” származó valamennyi mintát – nem szignifikánsnak 2, ezért jelentéktelennak és megbízhatatlannak tekintenek.

2. A matematikai statisztikában szignifikáns az, ami egy feltevés helyességét valószínűsíti.

Jellemző, hogy Leuchter 28. számú falmintája (ezt ő a Crema I. mosószobájából vette, melyről eddig senki nem állította, hogy ott embereket „gázosítottak” volna el) magasabb cianid-tartalmat mutatott, mint a „gázkamrából” vett minta.

Más szóval: olyan helyiségek falában, amelyekről azt állítják, hogy ott több mint másfél éven át nagy mennyiségű cian-hidrogénnel naponta ezerszám öltek meg embereket, a mérgeknek csak jelentéktelen nyomait találjuk, míg egy olyannak a fala, amelyben bizonyítottan ruhákat gázosítottak tetvek ellen, igen magas méregtartalommal bír.

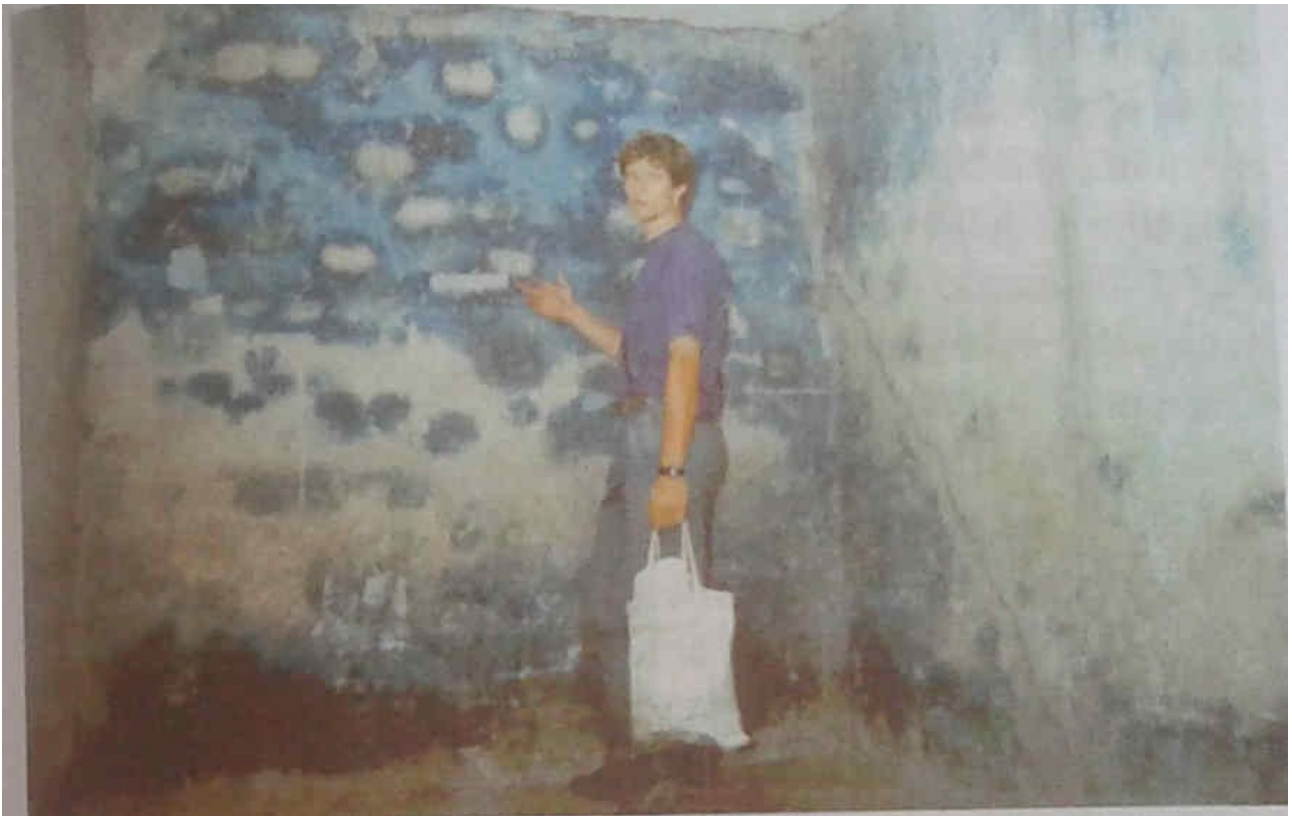
A Leuchter-jelentés immár tiltott Európa több demokratikus országában, köztük Németországban, Ausztriában, Svájcban és Franciaországban.

Később Germar Rudolf, a német okleveles vegyész egy részletesebb vizsgálatot végzett, és kísérleti eredményeit ugyancsak egy jelentésben tette közzé. Az ő esetében a minták elemzését a tekintélyes Fresenius-intézet végezte el. Ezt a jelentést sok vegyészprofesszor és vegyészmérnök tanulmányozta át, akik nagy elismeréssel nyilatkoztak Rudolf munkájának tudományos minőségéről. Germar Rudolf élő példája annak, hogy Németországban nagyon veszélyes egy korrekt természettudományos munkát elkészíteni, amely a „Megsemmisítés” mítosza elleni hatékony bírálatot tartalmaz. Amikor jelentése nyilvánosságra került, azonnal elbocsátották a Max Planck Intézetnél betöltött állásából. Nem engedték meg neki, hogy befejezze egyetemi tanulmányait, és megkapja doktori fokozatot a kémiában. Házigazdája felmondta a lakásszerződését, miáltal a Rudolf-házaspár apró gyermekével az utcára került. Beperelték a német szövetségi büntetőtörvény egy olyan paragrafusa alapján, amely a tudományos módszerek és a normális logika

használatát a múlt történéseinek tanulmányozásánál nyilvánvaló módon bűncselekményként kezeli. Minthogy a Szövetségi Köztársaságban akár ötévi börtönt is lehet kapni egy ilyen gondolati bűntettért, Rudolf jobbnak látta elmenekülni az országból. A hatóságok erre házkutatást tartottak a felesége szüleinél, hogy megtudják új, külföldi címét. És ezt mondják demokráciának.

Vizsgálatával Rudolf minden lényeges kérdésben meg tudta erősíteni Leuchter eredményeit és jelentését, csak néhány kevésbé lényeges pontban bírálja azt. Leuchterhez hasonlóan ő is csak elenyésző cianid-maradványokat talált a „gázkamrákból” vett mintákban. Leuchterhez hasonlóan ő is a cianidoknak hallatlanul sokszorta magasabb tartalmát találta a BW 5a és BW 5b tetvetlenítő kamrákban. Ezekben az esetekben egyetlen érték sem volt 1035 mg/kg alatt, de több esetben elérte vagy meghaladta a 10 000 mg/kg-ot (az 1 súlyszázalékot!). A nagyon magas értékek közül többet azokban a mintákban találunk, amelyeket Rudolf a tetvetlenítő kamrák külső falaiból vett Auschwitzban és Majdanekben. Amint az kiviláglik a színes felvételekből, amelyeket Rudolf ezeknek a tetvetlenítő kamráknak a belsejében és azok külső falairól készített, a falakat kívül és belül is nagy kék foltok éktelenítik el. A kék elszíneződést az magyarázza, hogy a cián-hidrogén reakcióba lépett vassal (amely jelen van a habarcsban és téglában is), és ferro-cianidot alkotott, amelyet berlini kéznek neveznek. Ez a festékanyag egy rendkívül stabil vegyület, amely nem bomlik le még több száz év alatt sem. Egy vegyész, akit megkérdeztem, azt mondta, hogy ezt az anyagot a stabilitás tekintetében néha az ásványokkal hasonlítják össze.

A tetvetlenítő kamrákban nyilvánvalóan olyan magas cián-hidrogén tartalmak fordultak elő, hogy még ma is ki lehet mutatni (0,1 és jó 1 százalék közötti értékeket a vakolatban (nem az egész falban!), továbbá a vakolat olyan mennyiségben abszorbeált ciánhidrogént, hogy az képes volt áthatolni a vakolaton és a téglán keresztül egészen a külső falfelületig, az abszorpció közben egyesült a jelenlevő vassal, és berlini kéket alkotott vele. Nyilvánvaló ugyanakkor az is, hogy az állítólag emberek kivégzésére szolgáló „gázkamrákban” nem lehet magasabb tartalmakat kimutatni, mint amelyek bármely épületben előfordulhatnak.

A fertőtlenítő kamra belső tere a birkenai 5a épület északnyugati részében. A szemben levő és a jobboldali falon a berlini kék (a ferro-cianid) által okozott kék elszíneződés látszik. A baloldali falat később építették be, így cián-hidrogén-maradványokból származó elszíneződés nincs rajta. A férfi a képen Germar Rudolf vegyész.

A birkenai 5b épület fertőtlenítő kamrájának külső fala. A téglafal sötétkék elszíneződést mutat, mivel a cián-hidrogén az idők folyamán áthatolt a falon, és a vassal reakcióba lépve egy festékanyagot képezett, amely ellenállt 50 év időjárási behatásainak.

Egy ellenőrző mintában, amelyet Rudolf egy düledező bajorországi parasztgazdaságban felszedett téglákból vett, jó 9 mg/kg-os értékeket talált, tehát nagyobbakat, mint az állítólagos „gázkamrákból” származó bármelyik mintában. A ferro-cianid (berlini kék) okozta elszíneződésnek a legkisebb jele sem volt a „gázkamrák” egyikében sem még a Krema II. „gázkamrájában” sem, ahol a mítosz szerint legnagyobb számú embert „gázosították el”, Pressac 1989-es adatai szerint 400 000-et.

Az Auschwitz Múzeum főnöke, dr. Franciszek Piper nem vonja kétségbe ezeket a megállapításokat. Ő megerősíti, de megpróbálja kimagyarázni őket egy interjúban, amelyet a zsidó származású amerikai revizionistának, Dávid Colenak adott. Cole videofilmre vette ezt az interjút. [Magyarul is megjelent, Dávid Cole interjúja Franciszek Piperrel címen a Gede Testvérek Bt. kiadónál. A szerk.] Az egész beszélgetés, amelyet Dávid Cole folytatott dr. Piperrel, fel van téve az internetre, címe a világhálón: www.codoh.com:

„A kérdés többé nem az: 'Van-e valami nyoma Zyklon B-nek a gázkamrákban?', hanem: 'Miért nincs semmi értékelhető nyoma a Zyklon B-nek a gázkamrákban?' A kérdést feltettem dr. Franciszek Pipernek.

DC: 'A fertőtlenítő épületben található magas tartalmakhoz hasonlítva, miért van oly kevés nyoma Zyklon B-nek a gázkamrákban?'

FP: 'A gázkamra nagyon rövid periódusokban volt üzemben, talán 20–30 percig naponként. Ezzel szemben a fertőtlenítő helyiséget egész nap használták. Itt rá kell mutatnom, hogy a 20–30 perc naponta egyetlen gázosításra lett volna elég. Ez ellentmond az ismételt gázosításokról szóló tanúvallomásoknak, amelyeket a nap mind a 24 órájában folytattak. Dr. Pipernek sikerült ellentmondania önmagának is, amikor később megkérdeztem, hány csoport embert gázosítottak el, és ő "ismételt elgázosításokról" beszélt.

DC: 'Hány embercsoportot gázosítottak el naponta a II-es és III-os krematóriumokban? Meg tudná mondani?'

FP: 'Ezt nehéz megmondani, mivelhogy egyes periódusokban a gázkamrák minden nap több órán át üzemben voltak. Ilyenkor megismétlődött a folyamat: gázosítás, égetés, gázosítás és égetés...'

Létrejöhett volna-e a magas halálozási szám, ha a gázkamrákat naponta csak 20–30 percig használták volna, mint ahogy Piper először bizonygatta? Richárd Bernstein írta a New York Timesban, hogy a halálozási szám megkövetelné, hogy a gázkamrákat minden félórán kiürítették és újra használták volna. Naponta nagy ütemben végrehajtott több gázosításra volt szükség ahhoz, hogy a magas halálozási számokat elérjék. A gázkamrák korlátozott felhasználása meg tudná magyarázni talán a cianid-nyomok hiányát, de ellentmond a tanúvallomásoknak, és képtelenséggé teszi a magas halálozási számot. A korlátozott elgázosítás nevetségessé teszi az állítást is, hogy a németek meg akarták semmisíteni az egész zsidó lakosságot.

Míg Piper alátámasztja a történet egy részét, veszélyezteti egy másik részét. A megsemmisítés-történet a kimagyarázkodásoknak egy bonyolult egyensúlyi játéka lett, és a megsemmisítés szószólói ezért jobban szeretik, ha az ember nem kérdez túl sokat. " (Dávid Cole, A megsemmisítésblöff Auschwitzban. Egy gondolatébresztő látogatásról Auschwitzban, Maryland, USA. 1999,19.–20. oldalak.)

Azzal a hipotézissel is megpróbálták kimagyarázni a „gázkamrák” jelentéktelen cianid-maradványait, hogy olyan kis mennyiségű cián-hidrogént használtak fel, hogy a gázosítás áldozatai belépés útján teljesen felvették azt, tehát nem maradt semmi, ami felszívódhatott volna a falazóhabarcsba. Elsőnek Georges Wellers terjesztette elő ezt a hipotézist, amelynek egyúttal az az előnye is megvan, hogy „megmagyarázza”, miként tudtak a speciális osztagok bemenni a „gázkamrákba” utána, anélkül, hogy azonnal megmérgeződtek volna. Ennek a hipotézisnek mindazonáltal megvan az a legyőzhetetlen hátránya, hogy teljességgel tudománytalan. Először is, legalább másfél órát tart, míg minden cián-hidrogén felszabadul a zyklonszemcsékből, és a tanúk egyetértének abban hogy a foglyok néhány perc alatt meghaltak: háromtól tizenöt perc alatt, az

időjárési viszonyoktól függően (Höß); öt perc alatt (hageni esküdtbíró, 1970. július 24-i ítélet, referencia: 11 K.S 1/70,97. oldal); azonnal vagy tíz perc, ritkábban húsz perc alatt (E. Kogon, H. Langbein és A. Rückerl, Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas, Frankfurt, több helyen is); néhány perc alatt (J. Buszko [szerkesztő]: Auschwitz, Nazi Extermination Camp, Warszawa 1985, kiadták az Auschwitzi Állami Múzeummal együttműködésben, 114. és 118. oldalak); néhánytól tíz percig (H. G. Adler, H. Langbein, E. Lingens-Reiner [szerkesztők]: Auschwitz, Köln 1984, 66., 80. és 200. oldalak); azonnaltól tíz percig (Hamburger Institut für Sozialforschung [szerkesztő], Die Auschwitz-Hefte, v. 1, Weinheim, 1987, 261. és köv., és 294. oldalak); öt-hét perc alatt (Claude Vaillant-Couturier, tanú a nürnbergi perek egyikénél, IMT, VI., 216. oldal); az áldozatok két perc után megszűntek kiabálni (Charles Sigismund Bendel, tanú a nürnbergi perek egyikénél, H. Langbein: Menschen in Auschwitz, Wien, 1987, 221. oldal); nyolc-tíz perc alatt (a tanú Filip Müller, H. Langbein: Der Auschwitz-Prozeß, Frankfurt am Main, 1965. 463. oldal) stb. stb. Tehát a legtöbb cián-hidrogénnek a foglyok halála után kellett felszabadulnia. Halott emberek, mint ismeretes, nem lélegeznek, következésképp nem vehettek fel további cián-hidrogént. Mint már rámutattunk, nagyon nagy mennyiségű Zyklon B-t kellett bejuttatni a „gázkamrába”, hogy halálos mennyiségű cián-hidrogén szabadulhasson fel néhány perc alatt. Egyszerű matematikai számításokkal megállapítható, hogy az a cián-hidrogén mennyiség, amely a foglyok halála után még sokáig folytatódólagosan felszabadult, elegendő lett volna sokkal több ember megöléséhez.

A foglyok tehát csak egy kisebb mennyiségű cián-hidrogént abszorbeálhattak. Aztán vajon miért jutott volna be minden felszabadult cián-hidrogén molekula a foglyok légutaiba? Ez csak egy önkényes, csekély valószínűségű feltevés. A cián-hidrogén rendkívül könnyen egyesül vízzel, és melegítés nélküli földalatti pincékben, mint amilyenek a K I. és K II. „gázkamrái” voltak, jó sok nedvességnek kellett lennie a falakon. Még ha csak egy kis mennyiségű ciánhidrogént abszorbeált is a vakolat minden „gázosításnál”, idővel teljesen kimutatható mennyiségnek kellett volna összegyűlnie, amint az a fertőtlenítő kamrákban történt. De, amint mondtuk, nincsenek jelentős cyanidnyomok az auschwitzi állítólagos „gázkamrák” egyikében sem. A „gázkamra”-mítosznak ezen a ponton is ellentmondanak a technikai-természettudományos tények és a közönséges józan ész.

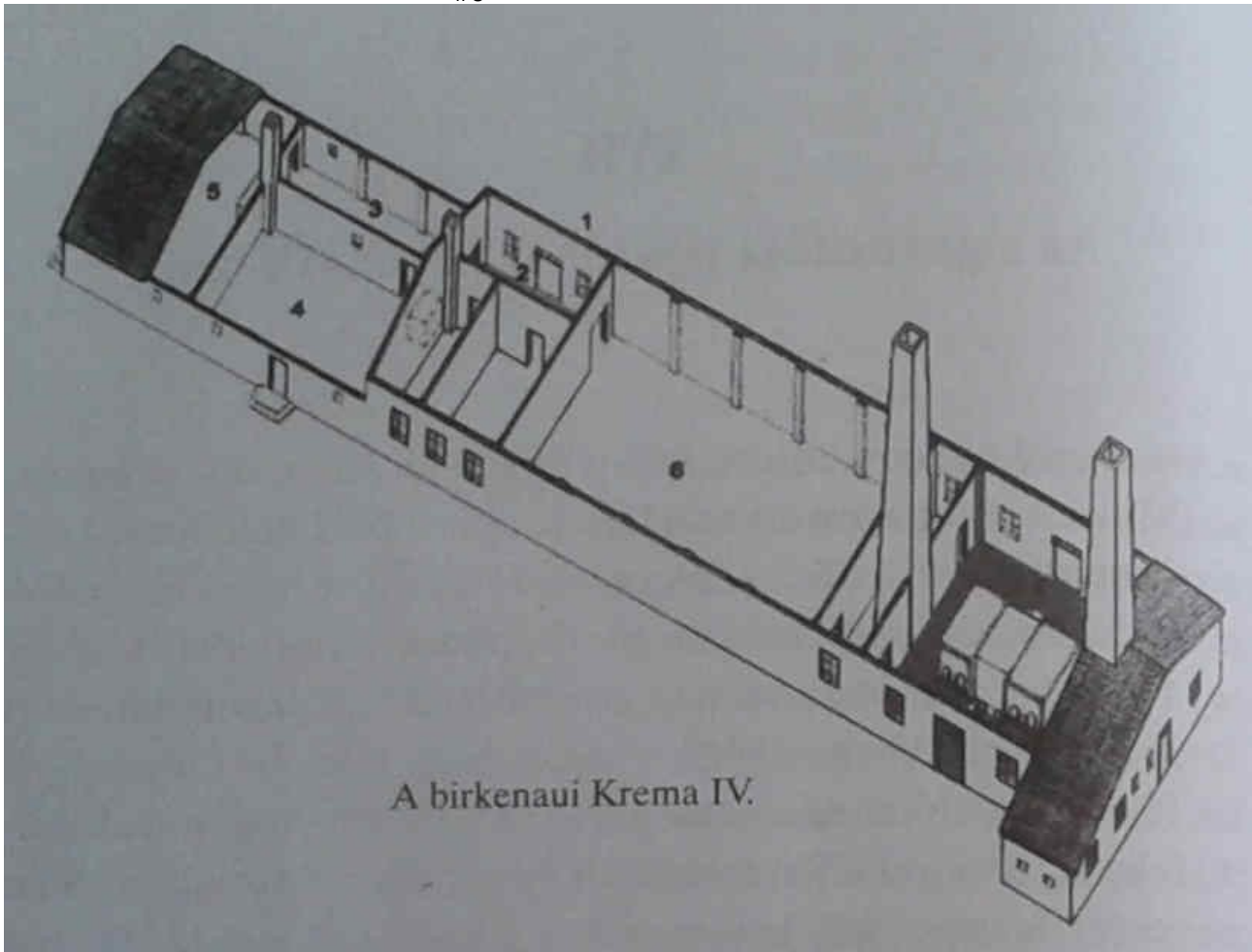
XVII.

Az elgázosítási eljárás a Crema IV-ben

A következő oldalon látható kép a birkenau-i Crema IV-et mutatja. (Minden, amit a következőkben Crema IV-ről mondunk, érvényes annak pontos, tükörképszerűen fordított mására, Crema V-re is.) Az épület északi oldalán levő bejárat (1) egy előtérbe (2) és egy folyosóra (3) visz, ahonnan az ember két „gázkamrába” (4 és 5) lép be, amelyekben kályhák vannak, hogy télen be tudjanak velük fűteni. Az előtér és a kemencetér között egy nagy hullakamra (6) fekszik, amelyet télen vetkőző helyiségnek is használnak. A kemencetér közepét két kemence (7) foglalja el, mindegyik négy égetőkamrával. A kemencék két kéményhez vannak bekötve. Ez az ábra egy axonometrikus rajz, és a térbeli hatás azon alapul, hogy az eredeti rajz méreteit és szögeit pontosan visszaadja. (Kate Mullin rajza Deborah Dwork és Róbert Jan van Pelt könyvéből: Auschwitz: 1270 to the Present [Auschwitz 1270-től máig], New York és London, 1996.)

Vizsgáljuk most meg a „Megsemmisítés”-nek ezt a megjelenítését oly módon, hogy gondolatban követjük az áldozatok útját a bejáratától az előtéren, a folyosón és a „gázkamrákon” keresztül a kemencetérbe. Legelőször az ötlik a szemünkbe, hogy a két „gázkamra” és a kemencetér az épület ellenkező végein vannak. Úgy tűnik, ezt nem igazán jól tervezték meg. Hiszen a „gázkamrákban” való „megsemmisítésről” szóló mítosz feltételezi, hogy vonszolva vagy kézi

targoncákon húzva igen nagy mennyiségű holttestet hordtak a „gázkamrákból” a kemencetérbe. Bármelyik esetben a forgalomnak két irányban kellett zajlania: a hullákkal megrakott targoncák az egyik irányba, a kiürített targoncák vagy üres kezű hullavonszolókat vissza a „gázkamrákhoz”.

A birkenauai Crema IV

A kétirányú forgalomnak ezért több helyiségen kellett áthaladnia, továbbá összesen öt ajtón, amelyek közül négy csak 1 méter széles volt (egyetlen ajtó, az előtér és a hullakamra közötti 2,8 m széles). Lényeges, hogy az ajtók ilyen keskenyek, mert ez azt mutatja, hogy az építész aligha tervezte az épületet a holttestekkel való ilyen forgalom számára. De kezdjük az elejénél.

A foglyoknak először be kellett menniük az előtérbe (2), amelynek mérete 4 m x 8 m volt. Ezt a nyári félévben vetkőző helyiségnek is használták. Ott nem sok hely jutott arra, hogy a foglyok letegyék vagy felakasszák ruháikat. Mivel ezt az egyetlen előteret használták mind a két „gázkamra” számára, az egyetlen racionális megoldás az lett volna, hogy a foglyok egy pulton keresztül átadják ruháikat a személyzetnek, amely a holmikat elraktározza egy másik szobában, de ilyen eljárást nem említ a „megsemmisítés” -irodalom. A ruhák és a cipők többségének, ha nem éppen mindnek a padlón kellett összegyűlnie egyetlen nagy összevisszaságban. Miután az előtér olyan kicsi, csak egy kisebb számú fogoly vetkőzhetett le ott egyidejűleg, ezért a külső ajtónak nyitva kellett állnia, hogy beengedje a foglyok újabb, vetkőzni készülő csoportot miközben a korábbi csoportokat beterelték a „gázkamrákba”. Ha a foglyokat azzal nyugtatták meg, hogy csak zuhanyozni mennek, már az első csoportnak, amelyet betereltek a „gázkamrákba” be kellett látnia, hogy becsapták őket, pánikba kellett volna esniük és ellenállást tanúsítaniuk, mire a pánik és az ellenállás áterjedt volna az előtérben levő foglyokra is. Nagyon hamar teljes káoszunk kellett volna kitörnie a kis helyiségekben. Hogy mindezt megelőzzék, egy olyan épületet, amelyet kezdettől fogva kizárólag futószalagszerű tömeggyilkosság céljára

szántak, egészen másképpen és lényegesen nagyobb helyiségekkel kellett volna megtervezni. De folytassuk utunkat most az állítólagos „gázkamrákhoz”.

Ezek az épület nyugati részében vannak. Meglepő módon mindegyik „gázkamrának” van még egy ajtaja, amely egyenesen a szabadba vezet. A 4-es „gázkamrának” ez az ajtaja látszik a rajzon, de az 5-ösé nem, mert a tető eltakarja. Meglepő az is, hogy mindkét „gázkamrának” több kis ablaka van, amelyek kifelé néznek; a 4-es „gázkamrának” két ilyen ablaka van, az 5-ösnek ténylegesen három, amelyekből csak egy látszik a rajzon. Ez újólag mutatja nekünk, hogy ezeket a helyiségeket nem tervezhették „elgázosítás-ra”, mivel az ajtók és az ablakok gyenge pontok, amelyeket kétségbeesett foglyok ki tudnak törni, különösen hogy mindkét ajtó kifelé nyílik. Az ablakokat aligha szánhatták arra, hogy az örök be tudjanak lesni rajtuk, mivel azok túl magasan vannak a talaj fölött. Ezért céljuk az lehetett, hogy fényt bocsássanak be, vagy lehetővé tegyék azoknak, akik a szobában vannak, hogy kilássanak – mind a kettő értelmetlen egy „gázkamrában”. A „Megsemmisítésről” szóló irodalomban állandóan azt olvashatjuk, hogy a „gázkamrákat” hermetikusan be lehetett zárni, de ezt sokkal nehezebb végrehajtani, ha az ember sürgősen ajtókat és ablakokat szerel fel rájuk. Semmi jele nincs annak sem, hogy az ajtók és az ablakok által kínált lehetséges menekülési utakat valamilyen módon, például vasráccsal megerősítették volna.

Tételezzük most fel, hogy mindezen nehézségek ellenére sikerült volna elgázosítani egy csoport foglyot. Ezt követően a hullákat kézi targoncákra kell rakni, amelyeket öt ajtón, köztük négy nagyon keskenyen kell keresztülvinni. Egyidejűleg más szolgálatos foglyoknak a kiűritett targoncákat kell ugyanazon az úton, de ellenkező irányban visszavinniük. Különösen zűrös kellett legyen egy telerakott targoncát a 4-essel jelölt „gázkamrából” kivezetni a 3-as folyosóra, és közben egy éles jobbkanyart tenni, hogy a targoncát a keskeny ajtón át bevezesse a 2-es előtérbe. Egy ilyen manővert aligha lehetett elvégezni egy fordulattal, hanem a targoncát húzó embernek előre-hátra kellett tolatnia, hogy végre a kívánt szögbe be tudjon állni. És ne feledjük, hogy közben a targoncák egész sorának kellett haladnia az ellenkező irányba! Ráadásul ez az egész forgalom az előtéren keresztül kellett áthaladjon, ahova bevezették a foglyokat, és ahol ruháikat és cipőiket ott kellett hagyniuk a padlón.

Ehhez számítsunk hozzá további két nagyon időrabló és helyigényes procedúrát, melyeket több tanúvallomás szerint elhamvasztásuk előtt végrehajtottak a halottakon: levágták a hajukat, és kihúzták a fogaikat. Charles Sigismund Bendel orvos a Krema IV-gyel kapcsolatban különösen erről a két eljárásról tanúskodik. Ezt a tanúvallomást később részletesen fogom idézni.

Ennek az egész eljárásmódnak hallatlanul rossz a hatékonysága. Nehezen egyeztethető össze a becsülni megtanult híres német sajátosságokkal – a hatékonysággal és az alapos tervezéssel –, hogy hullák ezreit kelljen keskeny folyosókon és szűk ajtókon keresztül szállítani egy ilyen hosszú (67 m) és keskeny (13 m) épületen át.

A terv megoldásain a náciknak csak egy kicsit kellett volna módosítaniuk, hogy az egész hatékonyan működjön: a vetkőző helyiség közvetlenül kapcsolódjon a gázkamrákhoz, a gázkamrák pedig közvetlenül kapcsolódjanak a kemencetérhez. Ha a IV-es és pontos megfelelője, az V-ös krematórium egy tömegelgázosító központ építésének első kísérletei lettek volna, akkor még érthető lenne, hogy ilyen kontármunkát végeztek. De ez nem a Krema I., II. vagy III- volt, ezek nem valami átmeneti építmények, hanem ellenkezőleg:

"A IV és V krematóriumok voltak az első épületek, amelyeket kezdettől fogva úgy képezték ki, hogy gyilkoló gépezetként működjenek... " (Dwork és van Pelt, idézett mű, 321. oldal.)

A két „gázkamrát” teljesen önkényesen nevezik annak. Ezekre a helyiségekre vonatkozóan semmi hasonló megnevezés nem fordul elő a megőrzött német tervrajzokon. Hogy gázkamrákként működjenek, fel kellett volna szerelniük azokat őket a Zyklon B szemcsék bevitelére szolgáló valamiféle szerkezettel, valamint szellőztető berendezéssel a mérges gáz elvezetésére. A két „gázkamrában” ezek egyike sem létezett. Hogyan juttatták be akkor a Zyklon B-t a „gázkamrákba”? A

rajzok nem mutatnak semmiféle bedobó nyílást a tetőn vagy másutt. Hová vezették ki a mérges gázt az elgázosítás befejezése után? Amint a „gázkamrák” folyosóra nyíló ajtaját kinyitották, a mérges gáznak ki kellett volna áramlania ide és az épület többi részébe, és megmérgezte volna mindazokat, akik ott tartózkodtak, majd kiszivárogtatott volna az épületből a környékre. Még az antirevizionista Pressac is beismerte, hogy a „gázkamrák” szellőztető berendezéseinek a hiánya azt kellett eredményezze, hogy a gáz eloszlott az egész épületben, úgy hogy több órára minden munkát meg kellett volna szakítani. (J -C. Pressac: Les Crématoires d 'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse [Az auschwitz-i krematóriumok. A tömeggyilkosság gépezetei], 1993, 67, és 89. oldalak.)

XVIII.

További műszaki és természettudományos képtelenségek a tanúvallomásokban

A feltűnést keltő perek egyikénél, amelyet 1963-tól 1965-ig tartottak Frankfurtban állítólagos auschwitz-i tömeggyilkosságok tettesei ellen, különösen nagy szavahihetőséget tulajdonítottak Richárd Böck tanúnak. Böck a háború alatt gépkocsivezető volt az SS-nél. Egy „elgázosítást” többek között a következő szavakkal ír le:

„Rövid idővel azután [vagyis az áldozatok halála után] a foglyok kinyitották az ajtót, és akkor még mindig egy lebegő kék párafelhő látszott a hullák óriási halma fölött.” (A per jegyzőkönyvéből. Böck tanú vallomása. Aktamegjelölés 4JS 444/59, 6878 és következő lapok.)

Ezzel a kijelentésével Böck, a „tanú” bebizonyítja, hogy ő egyáltalán nem szavahihető. A helyzet ugyanis az, hogy a cian-hidrogén egy teljesen színtelen gáz. Ily módon fölöttébb valószínűtlen, hogy Böck valaha is látott „elgázosítást”.

Milton Buki volt auschwitz-i fogoly saját állítása szerint 1942. decembertől egy speciális osztag tagja volt. Ezt meséli:

„Két perccel azután, hogy az ajtót kinyitották, parancsot kaptunk, hogy hordjuk ki a hullákat, és mi targoncákra raktuk őket. A hullák meztelenek voltak, és némelyiken kék foltok látszottak. ” (Idézi Jean-Claude Pressac: Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers, 163. oldal.)

Hilberg kedvenc tanúja, Filip Müller túlélő is beszámol könyve 186. oldalán arról, hogy az „elgázosítottak” hulláin kék foltok látszottak. Müller azt állítja, hogy ő három évig dolgozott egy speciális osztag tagjaként.

A cian-hidrogén azáltal öl meg élő szervezeteket, hogy megakadályozza a vér hemoglobinját, hogy oxigént adjon le a sejteknek amelyek így oxigénhiányban elpusztulnak. A vér közben túltelítődik oxigénnel, ezért a bőr világosvörös színűvé válik. Viszont a bőrnek semmiféle elkékülése nem következik be. Mivel az „elgázosítások” az elmondások szerint 1944 októberéig folyamatban voltak Milton Bukinak csaknem két éve lett volna arra, hogy tisztába jöjjön vele, hogyan néznek ki a kéksav által megölt emberek hullái, Filip Müllernek pedig három év állt rendelkezésére, hogy megszerezze ugyanezt a tapasztalatot. De nem, mind a kettő kék foltokról beszél, és ezáltal világosan bizonyítják, hogy sohasem láttak egyetlen „elgázosítást” sem, és hogy szégyentelen hazudozók.

Henryk Tauber, a „Megsemmisítés” egyik tanúja, akit Pressac különösen ajnároz, a következőket mondja:

„Általában négy vagy öt holttestet égettünk el egy égetőkamrában, de gyakran tettünk több hullát a kemencébe (...) Ilyen sok halottat égettünk el a

krematóriumfőnök tudta nélkül akkor is, amikor légiriadót fújtak; a különösen nagy lángok, amelyek a kéményből kicsaptak, felkelthették a pilóták figyelmét." (Idézi Jean-Claude Pressac, Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers, 489. oldal.)

Dávid Olére is, aki azt állította, hogy a Krema III-nál tagja volt egy speciális osztagnak, egy 1945-ből származó rajzon bemutatja a krematórium kéményén méternyi magasra kicsapó lángokat. (Lásd a felső rajzot a következő oldalon)

A birkenauai Krema III. Dávid Olére rajza

A gázkamra megnyitása. Dávid Olére rajza

Dávid Olére egy másik rajzát fogom most kommentálni. Ez előző oldal alsó felében látható, de az érdeklődő olvasó megtalálja annak a „Megsemmisítésről” szóló, korábban idézett könyvek a 61. oldalán is, amelyet a Persson-kormány 1 adott ki azzal a céllal, hogy Svédország valamennyi iskolás gyermekéhez eljuttassa. 1 Göran Persson 1996 márciusa és 2006 októbere között volt a Szociáldemokrata Párt vezetőjeként Svédország miniszterelnöke.

(A könyv megrendelhető a Natur och Kultur kiadónál, amely ingyen megküldi!) Alkotója szerint ez a rajz „a gázkamra megnyitását” ábrázolja. Egy speciális osztag két tagja, egy SS-katona őrizete alatt, a „gázkamra” kiürítésével van elfoglalva. Hármuk közül egyik sem hord gázálcot vagy egyéb védőfelszerelést. A speciális osztag tagjainak a felsőteste meztelen. A rajz jobboldalán a gázkamrában, annak szélesre tárt ajtaján át egy hullahegyet látunk. A rajz közepén a speciális osztag egyik tagja egy nő holttestét vonszolja és egy gyerek holttestét viszi a kemencék felé, amelyek közül egyet látunk a kép baloldalán, alig tízegynéhány méterre a „gázkamrától”, és azzal ugyanazon a szinten. Emlékeztetjük az olvasót, hogy a kemencetér a Crema III-ban egy szinttel magasabb volt, mint a „gázkamra”. Ebből arra következtetünk, hogy Olére megpróbált lerajzolni valamit, amit nem ismert, vagyis soha nem látott „elgázosítást”, de még a Crema III. belsejét sem.

Eva Schloß az Evas Geschichte [Eva története] című könyvében (Wilhelm Heyne Verlag, 1991) elmondja, hogyan menekült meg édesanyja a sors csodálatos rendelése folytán. (Eva Schloß Ottó Franknak, Anne Frank apjának mostohalánya.) A fejezet a következő szavakkal zárul:

„Ezen az éjszakán a krematóriumkemencék órák hosszat égtek és narancsszínű lángok csaptak fel a kéményeken át az éjfékete égre.” (Eva Schloß, a nevezett könyv 113. oldalán.)

Hasonló szövegek állnak számtalan más „túlélő beszámolójában” is- Emlékeztetjük az olvasót, hogy Georges Hénocque „tanú”, aki a buchenwaldi „gázkamráról” írt részletesen, ugyancsak ebbe a kategóriába tartozik:

„Egy utolsó pillantást vetettem a szegénynek és iszonyatnak erre a helyére, majd a kemencékből nyolc–tíz méter magasra felcsapó lángok fényénél elolvastam a krematórium falára felírt cinikus verssorokat... ”

A lángok, amelyek a krematórium-kéményekből legtöbbször több méter magasra felcsapnak, egyszerűen hozzá tartoznak a „megsemmisítéshez”. Ha legalább valaki azok közül, akik „túlélték a megsemmisítést” végre fel tudná fogni, hogy egy krematórium-kéményből nem csapnak fel lángok!

Walter Lüftl okleveles mérnök, aki az Osztrák Mérnöki Kamara elnöke és számtalan bírósági eljárás krimináltechnikai szakértője volt, ehhez a következő megjegyzést fűzi:

„A koks egy rövidlángú anyag, úgyhogy a láng nem jut ki még az égetőkamrából sem. A kemencét és a kéményt azonkívül egy gázcsatorna köti össze, csak azután következik a kémény. Rövidlángú, szilárd tüzelőanyagból nem lesznek a kéménybe is becsapó lángok, hanem legfeljebb 180°C forró gázok. Ellenkező esetben a kémény hamar tönkremenne.”

Következzen dr. Charles Sigismund Bendel romániai zsidó orvos leírása a Crema IV-ben történő gázosítási eljárásról:

„Körülbelül 12 órakor megérkezett az új szállítmány, amely kb. 800–1000 emberből állt. (...) Azután kinyitották az ajtót. és az embereket bezúfolták a gázkamrába, amely azt a benyomást keltette, mintha a teteje a fejükre szakadna, olyan alacsony volt (...) Sikoltásokat és kiáltásokat lehetett hallani, elkezdtek verekedni egymással, és dörömböltek a falakon. Ez két percig tartott, utána teljes lett a csend. Öt perccel később kinyitották az ajtókat, de még további 20 percnél hamarabb teljesen lehetetlen volt bemenni a kamrába. Azután munkához látott a speciális osztag. Amikor az ajtókat kinyitották, sok hulla kiesett, olyan szorosan voltak összenyomva. Úgy összepréselődtek, hogy csaknem lehetetlen volt szétválasztani őket (...) Aki valaha is látott másfél méter magasságig hullákkal tömött gázkamrát, az soha többé nem fogja tudni elfeledni azt (...) A speciális osztag tagjainak ki kellett cibálni a még meleg és vérző hullákat, de mielőtt bedobják őket az árkokba, a borbélynak és a fogorvosnak el kell végeznie a munkáját, a borbély ugyanis levágja a hajukat, a fogorvos pedig kihúzza minden fogukat (...) Képtelen vagyok felismerni embereket, akiknek korábban emberi ábrázatuk volt. Olyanok, mint az ördögök. Egy ügyvéd Szalonikiból, egy villamosmérnök Budapestről – ezek nem emberi lények többé, miután husángok és gumibotok ütéseit záporoznak le rájuk a munkájuk közben (...) Szerk. megjegyzése: Villamosmérnök képzés 1949 óta van Magyarországon.

Másfél óra alatt az egész munkát bevégezték, és ezzel egy új szállítmányt intéztek el a 4-es krematóriumban.” [Raymond Phillips, Trial of Josef Kramer and 44 Others, (The Belsen Trial) = Josef Kramernek és 44 társának a bírósági tárgyalása (A Belsen per), William Hodge & Co. Ltd., London/Edinburgh/Glasgow, 1949, 130. skk. oldalak]

Foglaljuk össze egy állítólagos „elgázosításnak” ebben a leírásában található képtelenségeket.

Már hét perc után kinyitották az ajtókat. E rövid idő alatt a gáznak még egy tizedrésze sem szabadult fel a Zyklon-szemcsékből. A gáz tehát a továbbiakban kiáramlott volna a folyosóra, ahol a speciális osztag és az SS nyilvánvalóan cian-hidrogénre érzéketlen tagjai tartózkodtak.

További 20 perc múlva a speciális osztag emberei berontottak a gázkamrába”. Bendel elbeszéléséből világosan kitűnik, hogy eközben nem viseltek gázálcot. A gázálc teljesen elfedi viselőjének az arcát, így lehetetlen

felismerni, hogy egy ilyen arc továbbra is emberi marad, vagy pedig ördögi arccá torzult.

Annak ellenére, hogy 800–1000 zsidót préseltek be egy alig 40 m²-es gázkamrába, tehát 20–25 személyt négyzetméterenként (!), elestek, amikor meghaltak, úgy, hogy egy másfél méter magas hullahegyet képeztek.

A 800–1000 ember hajának a levágására csak egy borbély volt, és a foguk kihúzására csak egyetlen fogorvos. Az egész munkával készen voltak másfél óra alatt. Végezzünk egy kis számítást a fogakkal. Még ha csak 800 holttest volt is, és átlagosan 28 foguk maradt meg, ez azt jelenti, hogy a fogorvosnak ezen idő alatt összesen 22 400 fogat kellett kihúznia, tehát 240 fogat percenként, négyet minden másodpercben!

Egyébként minek kihúzni a megöltek összes fogait? Nem lett volna elég csak az aranyfogakat? Bendel a tanúvallomásában nem válaszolt közvetlenül erre a kérdésre, hanem azt mondta, hogy a nácik 17 tonna aranyat szedtek el a négymillió „elgázosítottól”. Ezzel mégis elismerte, hogy eszerint minden holttestnek, legyen az gyerek, nő vagy férfi, átlagosan legalább 4 gramm arany volt a szájában. Ennyit erről a „hitelt érdemlő tanúról”!

XIX.

Hogy kerültek be a Zyklon-szemcsék a „gázkamrába”?

Az, aki fenn akarja tartani a Zyklon B segítségével történt tömeges elgázosítások mítoszát, hitelt érdemlő módon le kell tudnia írni, hogyan juttatták be a halált hozó gázt a „gázkamrába”. Ha átnézzük a tanúk erről szóló beszámolóit, azt látjuk, hogy ezek sokban különböznek egymástól. Öt különböző változat fordul elő; az alábbiakban ezeket a megfelelő tanúvallomásokkal szemléltetjük, amelyek mindegyike a Krema II-re vonatkozik.

Az első változat: A Zyklont a zuhanyrózsákon keresztül juttatták be a „gázkamrába”. Ezzel a változattal az a mítosz függ össze, hogy a zsidókat közvetlenül az „elgázosítás” előtt hamis biztonságba ringatták azzal a megnyugtató tájékoztatással, hogy tusolni mennek, és ezért a „gázkamrát” zuhanyozóhelyiségnek álcázták. De a zuhanyrózsákból víz helyett cián-hidrogén jött. Erről beszél többek között Jenny Spritzer osztrák zsidónő, Ich war Nr: 10291. Als Sekretärin in Auschwitz [A 10291-es szám voltam. Titkárnőként Auschwitzban] című könyvének 67. és 68. oldalán. Ez a változat kétségkívül a legeggyűzőbb. Hangsúlyozzuk, hogy a Zyklon B egy granulátum, azaz szemcsékből áll, amelyek nagysága körülbelül a száraz borsószemekével egyezik. Ilyen szemcséket természetesen nem lehet egy csővezeték-rendszeren továbbítani. A felszabadult cián-hidrogén azonkívül könnyebb a levegőnél, tehát nem tud a zuhanyrózsákból „lefelé áramlani”, ahogy azt az ilyenféle mesékben mindig mondani szokták.

A második változat: A gáz a padló nyílásain keresztül áramlott ki. Ez a változat Zofia Kossacktól származik, aki a Du fond de l'abime, Seigneur [A szakadék mélyéről, Uram] című könyvében ezt írja:

„Egy éles csöngetés, és a gáz azonnal elkezdett felszállni a padló nyílásaiból. Egy erkélyről, ahonnan felügyelték az ajtókat, az SS emberei kíváncsian figyelték a halálraítéltek haláltusáját, rémületét, görcseit. Ezeknek a szadistáknak ez egy színjáték volt, amelyből nekik sohasem volt elég... A haláltusa 10–15 percig tartott... A gázt erős ventilátorok hajtották el. Gázalarcba öltözve megjelentek a speciális osztag emberei, kinyitották az ajtókat, amelyek a bejárattal szemben voltak, és ott volt egy rámpa kis kocsikkal. A brigád a legnagyobb sietséggel rakta a hullákat a kocsikra. Mások vártak. És ilyenkor gyakran megtörtént, hogy a holtak feléledtek. Ebben az

adagolásban a gáz csak kábítóan, nem halálosan hatott. Gyakran megtörtént, hogy az áldozatok magukhoz tértek a kocsikon ... Ezek leszáguldottak, és beleürítették terhüket közvetlenül a kemencékbe. " (Idézet Róbert Faurissontól, „Réponse á Pierre Vidal-Naquet" [„Válasz Vidal-Naquet-nak"] La vieille taupe 1982, 58–59. oldalak.)

Mármost mindenki, aki meglátogatja Krema II. romjait az állítólagos „gázkamrákkal", könnyen megállapíthatja, hogy ott nincsenek nyílások a betonpadlóban, és természetesen valamiféle csőrendszer maradványai vagy nyomai sincsenek alatta. Zofia Kossack elbeszélése a valósággal több más pontban is ellentétes. Először is, a kemencék Krema II-ben a „gázkamra" (valójában hullakamra) fölötti szinten voltak, így nem volt lehetséges, hogy valami kocsik „leszáguldottak, és beleürítették terhüket közvetlenül a kemencékbe". Másodsor: az épületben nem volt semmiféle „erkély, ahonnan felügyelték az ajtókat". Harmadsor: soha nem történik meg, hogy a halottak felélednek. Zofia Kossack olyasmiről ír, amit sohasem látott a valóságban.

A harmadik változatnak régi barátunk, Rudolf Vrba a felelőse. Az olvasó emlékezhet rá, hogy ő azt írta:

„Az SS-katona a tetőn éles hangon egy parancsot kapott. Felemelte a kerek fedőt, és beszórta a golyókat az alatta levő fejekre. Tudta, akárcsak a többiek is, hogy az összepréselt testek melegétől a kis golyók néhány percen belül gázt kezdenek kibocsátani. Majd azonnal becsukta a nyílást."

Állítólagos bedobónyílás Zyklon B számára a II. krematórium 1. számú hullakamrájának („a gázkamrának") a tetején. Megfigyelhetjük, hogy a nyílás nagyon szabálytalan alakú, és hogy a betonvasalást nem távolították el, hanem csak felhajlították. A nyílás olyan nagy, hogy egy vékony ember át tud bújni rajta. Aligha lehetséges, hogy egy ilyen nyílást bármilyen fedő légmentesen le tudna zárni, pedig ez előfeltétele annak, hogy az alatta levő helyiségét „gázkamraként" lehessen használni.

Nos, abban az időben nem voltak nyílások, sem fedővel, sem anélkül, a hullakamra („gázkamra") tetején. A felrobbantott és leesett tetőlemezen ma látható két nyílást nagyon otrombán és minden valószínűség szerint a tető felrobbantása után készítették. Az a helyzet ugyanis, hogy egy betonfal vagy tetőlemez felrobbantásakor a repedések a gyenge pontokon keletkeznek, ilyenek kivétel nélkül a már meglévő nyílások, mint az ablakok és a tetőnyílások. De a felrobbantott tetőlemez repedései más irányokba futnak, ami azt mutatja, hogy régebbiek, mint a két nyílás. Ráadásul ezek a nyílások örült nagyok, egy vékony ember átfér rajtuk. A szegélyük nagyon szabálytalan, a betonvasat pedig nem távolították el a nyílásokból, vagyis nem fűrészelték le a nyílások szegélyénél, hanem csak levágták a nyílások közepén, és felhajlították. Egy ilyen kontár módon készült bedobónyílás fölé nagyon nehéz vagy éppen lehetetlen lenne, egy hermetikusan záró fedőt készíteni. És azt állítják, hogy egy ilyen építményben „gázosítottak el" 400 000 embert!

Nagyon is indokoltan feltételezhetjük tehát, hogy a Krema II. „gázkamrájának" a tetején levő nyílások Lengyelország kommunista kormánya megbízásából a háború után készültek, hogy ezzel lehetővé tegyék a „gázkamrákban" történt „megsemmisítésről" szóló legenda létrejöttét. Mert nyílások nélkül nincs holocaust.

Még inkább megerősíti és alátámasztja ezt a feltételezést az, hogy tudjuk: egy másik auschwitzi „gázkamránál", nevezetesen Krema I-ben, tehát a törzstáborban a lengyel hatóságok a háború után csináltattak ilyen nyílásokat, amelyekről azt állítják, hogy bedobónyílások voltak a Zyklon B számára. És ezt biztosan tudjuk, ugyanis az Auschwitz Múzeum vezetősége elismerte ezt a tényt.

Erről később még többet szólnak ebben a könyvben.

A negyedik változattal Nyiszli Miklós ajándékozott meg bennünket könyvében Jenseits der Menschlichkeit [Az emberiségen túl] című könyvében (eredetileg

magyarul jelent meg Orvos voltam Auschwitzban címen 1):

1 Nyiszli írásának első változatát 1945 tavaszán közölte folytatásokban egy pesti bulvárlapban, röviddel azután, hogy az első újságok kezdtek rendszeresen megjelenni. Akkori teljes címe: Mengele boncolóorvosa voltam Auschwitzban. Az idősebb olvasók között talán van, aki még emlékszik erre, valamint arra is, hogy az "elgázosítottak" száma a folytatásokban egyre nőtt.

"A doboz tartalmát (...) beszórják a nyílásba, ahonnan az egy bádoggcsövön át a földalatti gázkamrákba jut. Az anyag: Zyklon B. Levegővel érintkezve ebből egy gáz fejlődik ki, amely a bádoggcső falában levő sok ezer lyukon át behatol az emberekkel teletömött helyiségbe." (Nyiszli, említett mű, 32. és következő oldal.)

A tetőn levő nyílások hiányában ez a változat sem lehetett működőképes. Egyébként megfigyelhetjük, hogy Nyiszli „gázkamrákról” beszél, többes számban. 1

1. Ez a német szöveg fordítási hibája. Nyiszli a könyv magyar kiadásában a Krema II-vel kapcsolatban egyértelműen csak egyetlen „gázkamráról” beszél

De a jelenleg érvényes mitológia szerint a Krema II-ben csak egy „gázkamra” volt.

Az ötödik változat Henryk Taubertől származik; Pressac idézte őt:

„A gázkamra teteje betonoszlopokon nyugodott, amelyek középen, a terem hosszában helyezkedtek el. Minden egyes ilyen oszlop mellett négy másik állt, kettő minden oldalon. Ezeknek az oszlopoknak amelyek áthaladtak a tetőn, az oldala durva dróthálóból állt. Ezen a hálón belül egy másik volt, amely finomabb drótból állt, és ezen belül még egy harmadik is, nagyon finom drótból. Ezen a harmadik és utolsó dróthálón belül volt egy doboz, amelyet fel lehetett húzni egy dróttal, hogy kiszedjék a szemcséket, amelyekből a gáz már eltávozott.” (Pressac, Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers, 482. sk. old.)

Egy ilyen szerkezet segítségével meg tudták volna akadályozni, hogy a hullák közé Zyklon-szemcsék kerüljenek, amelyek még további két órán át gázt bocsátottak volna ki, és ezzel veszélyt jelentettek volna a személyzet számára. De akármilyen elmés is volt egy ilyen megoldás, elbukott azon, hogy hiányzanak a nyílások a tetőn.

Egyébként Henryk Tauber Pressac által oly nagyra becsült tanúvallomásáról még azt is érdemes megemlíteni, hogy szerinte hullák a krematórium kemencéiben tüzelőanyag hozzáadása nélkül, önmaguktól is égtek.

„... amikor egyik hamvasztás a másikat követte, a halottak elégetésénél keletkezett izzó hamunak köszönhetően a kemencékben továbbfolytatódott az égés. Ezért többnyire eloltották a tüzet, amikor kövér hullákat égettek” (Pressac, ugyanott.)

XX.

A légifelvételek tanúsága

Van egy másfajta tanúbizonyság is, amelynek tudnia kellene mondani valamit a „megsemmisítésről”. A légifelvételekről van szó. A szövetséges felderítőgépek 1943. decembertől fogva rendszeresen fényképezték Auschwitzot. Bizonyára a tábor komplexum hadiipari jelentősége vonta magára a szövetségesek érdeklődését. Erre utal az, hogy a megőrzött fényképsorozatok bizonyossága szerint a légi felderítés fő célpontja Monowitz (Auschwitz III.) volt, ahol sok ipari vállalatnak volt létesítménye. Előfordul, hogy ilyen fényképsorozatok röviddel Birkenau előtt véget érnek, mert ezt a tábor nem tekintették oly érdekesnek. Van mégis néhány felvétel, amely Birkenauról készült egy olyan időben, amikor a

megsemmisítés-mítosz szerint különösen sok embert „gázosítottak” és égettek el. Mindenekelőtt egy légifelvételről akarok szólni, amelyet az amerikai felderítő repülés 1944. május 31-én készített (Referenciaszám R G 373 Can D 1508, exp. 3055). Ez a fénykép három okból különösen fontos:

- 1) Részletei igen jól kivehetők.
- 2) Az egész birkenauai tábor (Auschwitz II.) mutatja, úgyszólván többek közt mind a négy krematórium, a K II-től a K V-ig világosan látszik.
- 3) Egy olyan időszak közepén készült, amikor a mítosz szerint a 410 000 magyarországi zsidót „gázosítottak” és égettek el 52 nap alatt, mialatt minden krematóriumot éjjel-nappal üzemben tartottak, és emellett kénytelenek voltak még égetőgödörkhöz is folyamodni.

A fényképen mindazonáltal semmi ilyesmi nem látható: nincsenek hosszú sorok a krematóriumok előtt, nincsenek égő máglyák, sem a krematóriumok kéményeiből szálló füstfelhők, nincsenek hatalmas kokszhalmok vagy farakások, amelyek szükségesek lettek volna a napi kb. 8000 ember elhamvasztásához (ez kb. 240 tonna kokszt naponta, összesen 12 500 tonna az 52 napra – vagy 42 napra, ha az ember inkább Persson könyvének akar hinni). Ezt a Birkenaut ábrázoló légifelvételt és vele együtt több másikat az amerikai Központi Hírszerző Ügynökség, a CIA tette közzé 1979-ben.

Krema II Krema III Krema IV Krema V
Légifelvétel az auschwitz-birkenauai koncentrációs táborról. Készítette az amerikai felderítő repülés 1944 május 31-én tehát abban az időben, amikor a mítosz szerint 8000–10 000 magyarországi zsidót „gázosítottak” és égettek el mindennap, miközben a „gázkamrák” és a krematóriumok éjjel-nappal teljes üzemben voltak, de emelteti égetőgödörket is igénybe kellene venni, mert a krematóriumok teljesítménye nem volt elegendő. A fényképen mind a négy krematórium látható, de az állítólagos megsemmisítési tevékenységnek a legcsekélyebb nyoma sincs.

XXI.

A törzstábor, Auschwitz I. „gázkamrája”

Nem érdektelen tudni, hogy az antirevizionista Jean-Claude Pressacnak, akit a cionista Beate Klarsfeld Alapítvány pénzelt, mi mondanivalója volt Auschwitz I-ről és annak egyetlen állítólagos gázkamrájáról. Pressac szerint semmi tárgyi vagy dokumentáris bizonyíték nincs emberek megölésére szolgáló „gázkamra” létezésére a törzstábor krematóriumában. Ezzel szemben számos tanúvallomás létezik róla. (Pressac, Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers, 123. oldal). E tanúvallomásokról mondta Pressac, hogy azokat mindenekelőtt számos ellentmondás, több műszaki képtelenség és általában kevéssé megbízható voltuk jellemzi. (Pressac, az említett mű 126–128. oldalain, és Pressac, Les Crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse. 1993, 2. oldal). Ezek a beismerések a Krema I. „gázkamrának” nagyon gyenge bizonyítási helyzetéről igen érdekesek egy olyan író és kutató részéről, aki határozottan azt írta, hogy megkísérli megcáfolni a revizionisták téziseit.

Utolsó művében, a Les Crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse címűben Pressac felvetette, hogy ez a „gázkamra” csak 1942. januártól ápriliséig volt üzemben, és a hosszabb felhasználásról szóló tanúvallomásokat „túlzásoknak” nevezte (Pressac, a nevezett mű, 34. és köv. old.).

Az auschwitzi koncentrációs tábor ma múzeum. A Krema I. létezik ma is, és mutogatják a sok odalátogató turistának, mondván, hogy az épület, amelyben az idegenvezetők körbeviszik őket, a náci idők óta változatlan állapotban van. A korábban említett Dávid Cole amerikai revizionista videofilmjében dokumentálta, mit állít erről Eliza. az idegenvezető:

Dávid Cole: „Ez az épület...”
Elisza: „A krematórium és a gázkamra.”
Dávid Cole: „De ez egy rekonstrukció?”
Elisza: „Ez eredeti állapotban van.”

Különösen érdekesek az állítólagos „gázkamra” tetején levő nyílások, mert ezek nélkülözhetetlenek a Zyklon B bedobásához, hogy a helyiség „gázkamraként” tudjon működni. Dávid Cole ezért megkérdezte idegenvezetőjét:

Dávid Cole: „Ezek a nyílások a mennyezeten eredetiek?”
Elisza: „Eredetiek Ezen a kürtön keresztül eresztették be a Zyklon B-t.”
Dávid Cole: „ Voltak valaha falak itt bent?”
Elisza: „Ez egyetlen terem volt csak ”
Dávid Cole: „Nem voltak itt falak?”
Elisza: „Nem.”

Amit Elisza, az idegenvezető itt mond, nem lehet igaz, mert a megőrzött tervrajz az épületnek egy másfajta elrendezését mutatja. Ez a rajz, amelyről Pressac beszámol könyvében (Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers, 151. sk. old.) egy olyan épületet mutat, amelyben a domináló kemencetermen kívül (három kemence volt benne, mindegyik két-két égetőkamrával) az épület déli hosszú oldala mentén elhelyezve még három kisebb helyiség volt egy sorban: először két kis, mintegy 4 m x 4,6 m méretű helyiség, azután egy lényegesen hosszabb, 17 m x 4,6 m. A rajzon minden a helyiségnek saját megnevezése van; a háromé a déli hosszú oldal mentén sorrendben: Aufbahrungsraum (ravatalozó helyiség), Waschraum (mosdóhelyiség) és Leichenhalle (hullakamra).

Ahogy a Crema I. most kinéz, az épületnek ebben a részében csak két helyiség van: a régi ravatalozó megmaradt, de a falat a mosdóhelyiség és a hullakamra között lebontották, úgy hogy egy nagyon hosszúra nyúlt, 21,3 m x 4,6 m méretű helyiséget hoztak létre. Ez az átépített helyiség az, amelyet most „gázkamraként” mutogatnak a Crema I-ben, és amelyről az idegenvezetők azt állítják, hogy eredeti állapotában van. Fontos megjegyeznünk, hogy a rajzon nincs olyan bejárat, amely kívülről közvetlenül a „gázkamrába” nyílik. A hullakamrának a rajzon csak két ajtónyílása van, az egyik a mosdóhelyiségbe vezet, a másik ki a kemenceterbe. Ezzel szemben ma van egy bejárat kívülről a „gázkamrába” a keleti oldalon, tehát az épületnek a Crema I. főbejáratával ellentétes végén. Az idegenvezetők a látogatókkal természetesen azt hitetik el, hogy ezen a bejáraton át terelték be foglyokat a „gázkamrába”, hogy szörnyű haláluk elé menjenek.

Nagyon érdekes követnünk Dávid Cole interjújának további részleteit az Auschwitz Múzeum vezető személyeivel, ahogy azok a videofilmen megjelennek. Cole-nak alkalma adódik, hogy feltegyen egy kérdést az idegenvezetők főnökének, aki beismeri, hogy a Zyklon B bedobására szolgáló nyílások a „gázkamra” tetején nem eredetiek, hanem „rekonstrukciók”, amelyeket a háború után készítettek.

Dávid Cole ezután közvetlenül az Auschwitz Múzeum főnökéhez, dr. Franciszek Piperhez fordul. Ez először nem akarja hagyni, hogy videofilmre vegyék, de miután Cole elmondta neki, hogy ő már filmre vette az idegenvezetőt, amikor az nyilvánvalóan helytelen adatokat adott, és ezért szükséges dr. Pipert filmre venni, amikor ő megmagyarázza, hogy valójában hogyan állnak a dolgok a Crema I-gyel, belemegy, hogy őt is filmre vegye:
Franciszek Piper: "Az első és legrégebbi gázkamra, amely Auschwitz I-ben volt, 1941 őszétől 1942 decemberéig, vagyis körülbelül egy éven át működött. A gázkamra melletti krematóriumot 1943 közepéig használták.

Az Auschwitz I törzstábor krematóriuma (a Crema I.) eredeti kivitelezésének alaprajza

1. Előtér. 2. Ravatalozó. 3. Mosdóhelyiség. 4. Hullakamra. 5. Kemenceterem. 6. Kocsztároló. 7. Urnaszoba.

Az Auschwitz I törzstábor krematóriumának (a Crema I-nek) az alaprajzú a háború után végrehajtott változtatásokkal.

1. „Gázkamra”. 2. Hamis bedobó nyílások Zyklon B számára. 3. Vízvezetékek. 4.

Korábbi válaszfal a hullakamra („gázkamra”) és a mosdóhelyiség között. Ezt a falat mára lebontották. 5. Az óvóhely szellőzőcsöve. 6. Gázbiztos légzsilip az óvóhelyhez. Ma hamisan "az áldozatok bejáratának" nevezik. 7. Urnaszoba. 8. Koksztároló. 9. Nem korrekt módon rekonstruált kemencék. 10. Új bejárat a kemenceterembe. A szaggatott vonalak a bejárat eredeti helyét mutatják. 11. Egy régi kemence romjai. 12. Hamis kémény összeköttetés nélkül a krematóriumépülettel.

1943 júliusában bezárták a krematóriumot, és a hullákat Auschwitz I-ből Birkenaubába szállították. 1944-ben, amikor a szövetségesek bombázták Auschwitzot, a gázkamra I-et és a krematórium I-et óvóhelynek használták. Akkor több falat, a keleti oldalon pedig egy új bejáratot építettek a korábbi gázkamrába. A tető nyílásait, ahol a Zyklon B-t szórták be, elzárták. Amikor a második világháború végén a tábor felszabadult, a gázkamra úgy nézett ki, mint egy óvóhely. Hogy a korábbi légifelvételeknek megfelelően visszaállítsuk a gázkamrát, elbontottuk az 1944-ben húzott belső falakat, és a tető nyílásait újból megnyitottuk. Most a gázkamra hasonlít ahhoz, amilyen 1941 és 1942 közt volt. De nem minden részletet állítottunk helyre. Nem voltak például gázbiztos ajtók, ellenben volt egy pótlólagos bejárat a keleti oldalon."

Dávid Cole: „Úgy készítették a tető nyílásait, hogy megfeleljenek az eredeti kinézetnek?"

Franciszek Piper: „Igen, azokat ugyanoda építették ahol voltak. Megtaláltuk a nyomaikat a tetőn."

Dr. Piper szerint, aki természetesen az auschwitzi „megsemmisítésről" szóló hivatalos mítoszt képviseli, a Krema I. kérdéses helyisége eredetileg „gázkamra" volt, amit később óvóhellyé alakítottak át, majd a háború után ismét „gázkamrává" változtatták. A revizionisták szerint a helyiség kezdettől fogva a holttestek hamvasztás előtti megőrzésére szolgált, és később óvóhellyé alakították. Az óvóhelyet külön bejárattal látták el egy két ajtóval ellátott gázbiztos zsilip formájában, amely berendezés sok svéd óvóhelyen is megtalálható. Az Auschwitz Múzeum idegvezetői ma ezt úgy mutatják be, mint a „gázkamra" bejáratát, az utat, ahol a halálra szántak utolsó lépéseiket tették. De ez még maga a múzeumfőnök szerint is hazugság, mint ahogy az is hazugság, hogy a „gázkamra" ma eredeti formájában látható. Mi a helyzet akkor a tető bedobó nyílásaival? Hogy azok nem eredetiek, azt dr. Piper szavai tanúsítják. Azok „rekonstruált" nyílások. De ha ez igaz, akkor ezeknek a „rekonstruált" nyílásoknak ugyanazon a helyen kellene lenniük, mint az eredetieknek. Vizsgáljuk meg, hogy ez így van-e. A négy „rekonstruált" nyílás, amelyet a látogató ma a mennyezeten lát, valamelyest szimmetrikusan van elhelyezve, nagyjából egyforma távolságra egymástól és a falaktól, úgy, ahogy annak lennie kell, hogy a Zyklon B, amelyet rajtuk keresztül dobtak be, egyenletesen legyen elosztva a „gázkamrában". De az olvasó biztosan emlékszik rá, hogy a Krema I. mai „gázkamrája" nem azonos az eredeti rajz hullakamrájával, hanem úgy jött létre, hogy a hullakamrát egyesítették a mosdóhelyiséggel, amely ezáltal 4,3 méterrel meghosszabbodott. Az eltávolított válaszfal maradványait még fel lehet ismerni a mai „gázkamrában" is. A „rekonstruált" nyílások a mai, meghosszabbított teremben szimmetriát mutatnak, de az eredeti hullakamrában nem. Ha ilyen nyílások lettek volna ugyanazon a helyeken az eredeti helyiségben, akkor azok természetellenesen a terem nyugati felére lettek volna eltolódva, úgyhogy két nyílás kb. 1, illetve 3 méter távolságra esett volna a mosdóhelyiség falától, míg a terem keleti felén teljesen hiányoztak volna a tetőnyílások. Más szóval: a nyílásokat aligha „rekonstruálták" valamiféle eredeti nyílások után, mert akkor 4–5 méterrel közelebb kellene esniük a helyiség másik (keleti) rövid oldalához. Dr. Piper szerint 1944-ben, azzal összefüggésben, hogy a helyiséget óvóhellyé alakították, pótlólagos közfalakat helyeztek el a korábbi „gázkamrába", és ezek a falak azok, amelyeket a háború után a „gázkamra" rekonstrukciója során lebontottak. De ez ugyanaz, mintha azt mondanánk, hogy a Krema I-nek ez a része az eredeti rajzokon látható eredeti állapotából négy fázison ment keresztül:

- 1) az eredeti három helyiség egy sorban: ravatalozó, mosdóhelyiség és hullakamra;
- 2) „gázkamra" létesül a mosdóhelyiség és a hullakamra közötti válaszfal

lebontása által;

3) a lebontott válaszfalat ismét behelyezik, úgyhogy a mosdóhelyiség újraéled, a hullakamrát pedig átalakítják óvóhellyé;

4) a háború után újból lebontják a mosdóhelyiség és az óvóhely közötti válaszfalat, úgyhogy az „eredeti gázkamra” újra létrejön. De ez az „eredeti gázkamra” nem is volt olyan eredeti, legalábbis ha az ember hisz az építési rajzoknak.

Az olvasó bizonyára belátja, hogy a „megsemmisítés” hivatalos változata védelmében síkraszállók sokkal rosszabb bizonyítási helyzetben vannak, mint a revizionisták. Az Auschwitz Múzeum helyettes igazgatója, Krystyna Oleksy mondta Eric Conannak, az elképedt francia történésznek, hogy „túl bonyolult” volna a látogatóknak elmondani az igazságot a Krema I-nek arról a helyiségről, amelyet ma, mint „gázkamrát” jelölnek meg (L'Express. 1995. január 19–25, 68. oldal). Nem, Krystyna, többnyire nem az igazság a bonyolult, még Auschwitz kérdésében sem. Bonyolult azért lett, mert megpróbáltak belehazudni egy „gázkamrát” egy épületbe, amelyben ilyen soha nem volt.

XXII.

Mit tudott a lengyel ellenállási mozgalom az auschwitzi „gázosításokról”?

1939 szeptemberében Lengyelországot mind a Német Birodalom, mind pedig a Szovjetunió megtámadta. A lengyel haderő néhány hét alatt összeomlott. Az országot a két nagyhatalom maga között felosztotta, és mindegyik megszállta a maga felét. Ez azonban még nem törte meg a lengyel harci kedvet. Létrejött egy ellenállási mozgalom, amelyet az emigráns lengyel kormány irányított Londonból. Ez nagyon aktív és jól szervezett mozgalom volt. Minden olyan területen működött, amely 1939. szeptember 1 előtt Lengyelországhoz tartozott. Volt egy árnyékkormány, a delegatura, voltak földalatti – például iskolaügyi és igazságügyi – hatóságai, valamint saját hadereje, az armia krajowa (honi hadsereg). Kiterjedt kémhálózata volt, amely a két megszálló hatalom minden mozdulatát figyelte, és jelentést tett róluk a delegaturának, és ezáltal az emigráns kormánynak. Természetes, hogy az auschwitzi koncentrációs táborokból is kaptak belső értesítéseket. Ha Auschwitzban valamiféle „megsemmisítés” történt „gázkamrákban”, akkor azt a lengyel földalatti szervek jól kellett ismerjék, hiszen volt egy információs szolgálati részlegük (wydział służby informacyjnej) is. A delegatura archívuma most a varsói állami levéltárban található.

1968-ban megjelent lengyelül egy mű „Az auschwitzi koncentrációs tábor a Lengyel Köztársaság kormánya delegaturájának dokumentumai fényében” (Obóz koncentracyjny w Oświęcimiu w świetle akt delegatury rządu RP na kraj) címen. A könyv az Auschwitz Múzeumnak hivatalos kiadványa, amely „a megmaradt eredetiekkel megegyező” háborús dokumentumokat mutat be „kihagyások és változtatások nélkül”, egyedül csak a helyesírási és hasonló hibákat korrigálták.

Enrique Aynat spanyol történész és revizionista behatóan megvizsgálta ezeket és az ellenállási mozgalomtól származó más olyan dokumentumokat, amelyeket egyéb hivatalos kiadványokban tettek közzé. Eredményeiről az Estudios sobre el „Holocausto” (Valencia, 1994) című könyvében Los informes de la resistencia polaca sobre las cámaras de gas de Auschwitz (1941–1944) [A lengyel ellenállási mozgalom jelentései az auschwitzi gázkamrákról (1941–1944)] címen kimerítően beszámolt. A következőkben Aynat adatait foglaljuk össze.

Amint írása címe is jelzi, Aynatot különösen érdekelték azok a jelentések, amelyeket az ellenállási mozgalom írt az auschwitzi „gázkamrákról”. Ő azzal a megállapítással kezdi, hogy ezeknek a jelentéseknek mind a megírói, mind pedig a forrásai különös módon mind névtelenek maradtak. Hogy névtelenek voltak a

jelentések írásakor, a háború és ellenállási harc idején, az magától értetődően egészen természetes. De hogy 23 évvel a háború után még mindig nem sikerült megállapítani egyetlen személy azonosságát sem, ez furcsának látszik, és hátrányosan befolyásolja a szavahihetőséget. A hírközlőket a dokumentumok csak „levél”, „foglyok jelentése”, „az auschwitzi táborban írt egyik levél” megjelölésekkel vagy ezekhez hasonlókval említik. Van éppenséggel olyan is, mint „az auschwitzi tábor parancsnokságán dolgozó egyik SS-hivatalnok jelentéseinek a fordítása egy funkcionáriusé, „aki nekünk dolgozik”, anélkül hogy valaki utólag meg tudta vagy akarta volna állapítani az illető kilétét, ha ugyan nem fiktív személy volt.

A jelentések olvasása közben világosan kitűnik, hogy a szerzett információk másodkézből származnak. A hírközlők „hallották” amiről beszámolnak, vagy „olyanoktól kapták az értesítéseiket, akik kiszabadultak a koncentrációs táborból”. A legtöbb jelentés, amely „elgázosításokról” említ valamit, annyira rövidre fogottan teszi ezt, hogy érdektelenné válik. Az Auschwitzra vonatkozó dokumentumok közül csak 32 mond egyáltalában valami konkrétumot a gázkamrákról”. Aynat valamennyit bemutatja a könyvében.

Miről szól hát ez a 32 dokumentum? Először is nyilvánvaló hogy nem 32 egymástól független forrásból származnak. Például három jelentést találunk az állítólagos első auschwitzi „elgázosításról”, a kb. 600 szovjet hadifogolyéról 1941 szeptemberében. Az egyes kifejezések egyezéseit összehasonlító alapos elemzés azt igazolja, hogy egyetlen jelentésről van szó három különböző kicifrázásban. Más esetekben négy, illetve öt, tartalmában és megfogalmazásaiban hasonló dokumentumot is találunk. Szerfelett valószínűtlen, hogy öt egymástól független tanú egy és ugyanazon történetet majdnem azonos szavakkal írjon le.

A jelentéseket sok esetben melodramatikus rémhatások jellemzik. Így például azt mondják, hogy a németek 1 200 000 magyarországi zsidó 1 meggyilkolását tervezik, hogy a „elgázosítások” napi rekordja 30 000-nél áll, hogy az égetőgödörökben egy „örök tűz” tombol, úgy, hogy „az ember nem lát semmi mást, csak lángokat, hogy egy „specialistákból” álló személyzet dugja be kezét a női hullák hüvelyébe, hogy elrejtett értéktárgyak után kutasson, és hogy csak az ilyen módon meggyalázott hullákat égetik el.

1 Ez legalább kétszerese a Magyarországon élt zsidók számának, beleértve az oda menekült lengyel zsidókat is.

Az ehhez hasonló szörnyűségeken való részvétel az SS embereit „néha az idegösszeroppanásba” kergeti, úgyhogy ők a zsidókkal együtt gyalogolnak be a krematóriumba. Íme, egy hosszabb példa az ilyenféle műfogásra, amely inkább a regény, mint a tárgyilagos jelentés műfajába illik:

"A lejátészódó jelenetek leírhatatlanok... Rémes erre gondolni, rémes látni, amint az országúton teherautók gördülnek, amelyek 4000 tíz év alatti gyereket szállítanak (gyerekeket a csehországi Theresienstadt gettójából) a halálba. Néhányan sírtak és kiabáltak: mama! De mások mosolyogtak az arra járókra, és integettek apró kezeskéikkel. Egy negyedórával később senki sem volt életben közülük, és a gáztól elkábult kis testek borzalmas kemencékben égtek. Pedig ki tudna ilyen jeleneteket lehetségesnek tartani? De én kezeskedem érte és igazolom, hogy ez ténylegesen így volt, és tanúnak hívom rá az élőket és a holtakat. Gáztól elkábítva... igen, mert a gáz drága, és a speciális osztag, amely kiszolgálja a halálkamrákat, takarékosan használja azt. A felhasznált adag megöli a gyengébbeket, de az erősebbeket csak elaltatja néhány pillanatra. Ezek az utóbbiak újból magukhoz térnek a krematóriumi kocsikban, és élve zuhannak bele a dübörgő, égő nyílásba." (28. számú dokumentum, keltezése: 1944. május 24.)

Ha a leírás irodalmi díszítésének képessége nem is hagy semmi kívánnivalót maga után, lényegesen rosszabb a helyzet a pontossággal és a konkrét vagy legalábbis élethű információ képességével. Ha tudni szeretnénk, hogyan néztek ki a „gázkamrák”, csak nagyon homályos és ellentmondásos adatokat találunk a jelentésekben. Azt mondják például, hogy úgy voltak berendezve, mint „zuhanyozók, amelyekből, sajnos, víz helyett gáz áramlott ki”, és hogy egyszerre

1200 embert fogadtak be (7. számú dokumentum, keltezése: 1942. augusztus 29.) Egy másik dokumentum (a 8. számú) ezzel szemben azt állítja, hogy a „gázkamrák” „ablak nélküli, csavarokkal lezárható dupla ajtóval ellátott” épületekben voltak, „a gáz bevitelére valamint szellőztetésre szolgáló berendezésekkel” felszerelve, és 700 személyt fogadtak be. A 27. számú dokumentum helyett arról beszél, hogy a gázkamrák „óriási termek” voltak, amelyek alkalmanként 1500 embert tudtak befogadni, és „kis ablakokkal” voltak ellátva, amelyeken át a mérget bedobták.

Arra a kérdésre, hogy hány „gázkamra” volt, a 7. és a 30. számú dokumentum azt válaszolja: kettő; a 8. számú: öt; a 27. számú: hét, és a 11-es: „néhány”. Ha tudni szeretnénk, hol feküdtek a „gázkamrák”, csak egy jelentésből, a 11. számú dokumentumból kapunk rá választ: „Két mérgezőhely van: a tábor krematóriumában (400 ember teljesítőképességgel) valamint Brzezinkában, ahol az erdőben néhány kis házat rendeztek be erre a célra lényegesen nagyobb kapacitással”

Auschwitzről és környékéről az ellenállási mozgalom hírközlői két térképvázlatot készítettek, amelyek fennmaradtak. Az egyikben, egy keltezés nélkül, a „gázkamrákat” „egy nagy erdőbe, a Brzezinka erdőbe helyezték el a birkenauai tábor közelében, amelyet tévesen „Rajsko”-nak neveztek (lengyelül helyesen Brzezinka). A másik térkép a birkenauai táborát ábrázolja. Ezen a térképen sincs keltezés, de kikövetkeztethető, hogy az 1944-es év második felében rajzolták. A vázlat nagyon pontos felvilágosítást ad például arról, hogy hol vannak a mosdóhelyiségek és a konyhák a női táborban, de szó sincs „gázkamrákról”.

Hatalmas jelentősége van annak a ténynek, hogy azok az adatok, amelyeket a lengyel ellenállási mozgalom jelentései a „gázkamrákról” és a megsemmisítési folyamatról hátrahagytak, egyetlen pontban sem egyeznek meg a „megsemmisítésnek” azzal a verziójával, amely a háború után általánosan elfogadottá lett. Jól megjegyzendő, hogy nem lényegtelen eltérésekről és árnyalati különbségekről van szó, amelyek olyan hibákkal megmagyarázhatók, amilyeneket tanúk általában el szoktak követni. Ezek a jelentések alapvetően különböznek attól, amit mi ma „megtudhatunk” a történelemkönyvekből, TV-„dokumentumfilmekből” és a Persson-kormányának az iskolák számára készített propagandaírásaiból. 1

1 Az az éppen uralmon levő kormánytól függetlenül a magyarországi viszonyokra is érvényes.

E korai dokumentumok ezért éppoly érdekesek azok számára, akik a megsemmisítés-blöffön át akarnak látni, mint amilyen terhesek azoknak, akik fenn akarják azt tartani. Csak néhány példa a menthetetlen baklövésekből.

Ellenállási mozgalom: A gázkamrák úgy voltak berendezve mint zuhanyozó helyiségek, de a zuhanyokból, sajnos, víz helyett gáz áramlott ki. (7. számú dokumentum)

A most érvényes verzió: A auschwitzi „gázkamrákban” kizárólag Zyklon B-t használtak, egy bádogdobozban tárolt granulátumot, amelyet kiszórtak a padlóra, mire a gáz felszabadult a szemcsékből. A gáz nem állt nyomás alatt, így nem lehetett valamely csőrendszeren át továbbítani.

Ellenállási mozgalom: Miután a gázt bevezették a kamrába, „a halál fulladás útján állt be, ugyanis [az áldozatok] orrukon és szájukon véreztek”. (7. számú dokumentum)

A most érvényes verzió: Cianhidrogén-mérgezés nem okoz vérzéseket. A halál amiatt áll be, hogy az oxigén nem jut el a test sejtjeihez.

Ellenállási mozgalom: Egy 1942. augusztus 29-ére keltezett jelentés azt állítja, hogy az „elgázosítottak” holttesteit a szabadban égették el. (7. számú dokumentum)

A most érvényes verzió: A halottégetés a szabadban csak 1942. szeptember végén kezdődött.

Ellenállási mozgalom: „Elhatározták, hogy Brzezinkában, 7 km-re a táborától, 5 új kamrát építsenek fel. Az építkezést 1942 áprilisában fejezték be.” Később azt mondták, hogy az új „gázkamrák” „öt épületben” kaptak helyet. (8. számú

dokumentum)

A most érvényes verzió: 1942 áprilisában Birkenauban csak egy épület lett volna, amelyben egy „gázkamra” volt, és pedig egy erre a célra átépített parasztház, amelyet „Bunker 1”-nek neveztek, és 1942. március 20-án vettek használatba. Később, 1942. június 30-án állítólag még egy ilyen házat, a „Bunker 2”-t is használni kezdték.

Ellenállási mozgalom: Az előbbieken említett gázkamráknak a gáz bevezetésére és szellőztetésre szolgáló berendezései” voltak. (8. számú dokumentum)

A most érvényes verzió: Auschwitz első parancsnokának, Rudolf Hößnek a krakkói börtönben írt emlékiratai szerint ebben az egyetlen akkor létező „gázkamrában” a gáz bevezetésére vagy szellőztetésre” semmiféle berendezés nem volt. A gázt „különböző nyílásokon” át dobták be.

Ellenállási mozgalom: A tömeggyilkosság után a birkenaui "gázkamrákban" a hullákat kidobták „egy nyíláson át, és máglyákon égették el”. Az összefüggésből az derül ki, hogy ennek 1942 szeptemberében kellett történnie. (24. számú dokumentum).

A most érvényes verzió: Semmi említés nincs ilyen nyílásról. Az ebben az időben Birkenauban állítólag létező „gázkamrákban” a hullákat az ajtókon át kivonszolták, és kis kocsikra rakták, amelyek egy keskenyvágányú vasúti pályán az égetőgödörkhöz gurultak.

Ellenállási mozgalom: Az áldozatoknak „óriási termekbe” kellett bemenniük, ahol megtörtént „a fertőtlenítés”. „Hét ilyen terem létezett, amelyek mindegyike 1500 személyt fogadott be. Miután a termeket megtöltötték emberekkel, kiszivattyúzták a levegőt, majd néhány kis ablakon át bedobták a kreuzolit fertőtlenítőszeret. Három-öt perc elteltével minden áldozat halott volt. A közelben hét kemence volt a halottak elégetésére. Minden kemencének hét nyílása volt, ahol a hullákat betették. Az égetési folyamat csak egy pár másodpercet vett igénybe.” (27. számú dokumentum)

A most érvényes verzió: A birkenaui „gázkamrákban” zajlott megsemmisítési folyamatot ma már teljesen másképpen írják le. Nem volt hét terem, sem hét kemence, és ezeknek hét-hét nyílása. Senki nem foglalkozott a „gázkamrák” levegőjének kiszivattyúzásával, és kreuzolitot 1 sem használtak a foglyok megölésére.

1 Minden bizonyosan téves elnevezés; talán kreuzolra vagy annak valamely vegyületére utal. A világhálón a 'kreuzolit' szó kizárólag a lengyel ellenállás jelentéseivel kapcsolatos szövegekben fordul elő.

A mese a kiszivattyúzással a treblinkai átmenőtáborral kapcsolatban is felmerül (lásd az erről szóló részt ebben a könyvben!). Másodperces hamvasztásokat még napjaink legmerészebb megsemmisítés-mitológusai sem mernek hangoztatni.

Ellenállási mozgalom: Abban az időben, amikor a magyarországi zsidókat megsemmisítették – 1944. májustól júliusig – „mind a két gázkamra” szakadatlanul üzemben volt. (30. számú dokumentum)

A most érvényes verzió: A megadott időben legalább nyolc „gázkamra” lehetett üzemben.

Ellenállási mozgalom: „Az egyes csoportok (gázkamrában történő) meggyilkolása között csak egy szünet van. Ez azért szükséges, hogy a hullákat ki tudják hordani és a kamra másik oldalán levő helyiségbe dobják őket, amelyet a halálra szántak nem látnak.” (30. számú dokumentum)

A most érvényes verzió: Ilyesfajta, az áldozatok számára láthatatlan helyiség nem létezett. A Krema II-ben és III-ban az állítólagos gázkamra melletti az egyetlen helyiség egy kis előtér volt, amelyen az áldozatoknak át kellett menniük. A Krema IV-ben és V-ben kizárólag két szomszédos helyiség volt: egy állítólagos vetkőző szoba, amelybe az áldozatoknak természetesen be kellett menniük, valamint egy kis kemencetér.

Ellenállási mozgalom: A magyarországi zsidók holttestét a krematóriumokban, a szabadban máglyákon és egy téglagyárban égették el. (30. és 31. számú

dokumentumok)

A most érvényes verzió: Ennek a téglagyárnak sem az irodalomban, sem a valóságban semmi nyoma nincs.

Ellenállási mozgalom: 1941. október elején 850 szovjet hadifoglyot küldtek Auschwitzba „elgázosításra”. (1. számú dokumentum).

Most érvényes verzió: Semmi adat nincs ilyen esetről, sem szovjet hadifoglyok 1941. októberi érkezéséről, sem az ő „elgázosításukról”.

Ellenállási mozgalom: Valamikor 1941. december 1 és 15 között 500 szovjet hadifoglyot „gázosítottak el” egy betonbunkerben. (4. számú dokumentum)

A most érvényes verzió: Semmi adat nincs ilyesféle eseményről.

Ellenállási mozgalom: Az első „elgázosítás” 1941 júniusában történt, amikor 1700 gyógyíthatatlan beteget gyilkoltak meg. (8. számú dokumentum)

A most érvényes verzió: Az első „kísérleti gázosítást” 1941. augusztus végén hajtották volna végre. Akkor állítólag szovjet hadifoglyokról volt szó.

Ellenállási mozgalom: A „tömeges gázosításokra” Auschwitzban harci gázt (1. és 4. számú dokumentumok), illetve kreuzolitot (27. számú dokumentum) vagy kéksavat (kwas pruski, 31. számú dokumentum) használtak fel.

A most érvényes verzió: Az egyedüli szer, amelyről manapság beszélnek, a Zyklon B. Jellemző módon ezt egyetlen egyszer sem említik az ellenállási mozgalom dokumentumaiban.

Az ellenállási mozgalom számos tömeggyilkossági módszerről tud beszámolni, amelyek mostanra teljességgel feledésbe merültek. Napjaink „tudományos” megsemmisítés-irodalma ezeket soha nem említi. Ilyenek: 1) Pneumatikus kalapács (váltakozva kalapácslégnek „Hammerluft” és légkalapácsnak „Lufthammer” nevezik). Működési módjának két különböző leírása van. Az egyik szerint az áldozatot a vesztőhelyre vezették, ahol egy légpuskát nyomtak a tarkójához. Amikor a lövés elcsattant, a kalapács a koponya alsó részét érte, így a sűrített levegő az egész agyvelőt szétroncsolta. (12. számú dokumentum). A másik leírás szerint egy pneumatikus kalapácsról volt szó, amit egy külön kamrában szereltek fel. A kalapács lezúdult a mennyezetről, és az áldozat egy különleges berendezés révén a légnomástól halt meg. (19. számú dokumentum). 2) Elektromos kamrák és elektromos fürdő. Az elektromos kamrák fala fémből volt. A foglyokat bevezették oda és erős áramot kapcsoltak rá. (19. számú dokumentum). Egy másik forrás (9. számú dokumentum) viszont elmondja, hogy az elektromos kamrában levő elektromos fürdőben is öltek meg foglyokat. 3) Lefejezés. (21. számú dokumentum). 4) Gázosítás a szabadban. Nem tudni, hogyan képzeltek el ennek a működését. (22. számú dokumentum)

Mindebből azt az elkerülhetetlen végkövetkeztetést vonhatjuk le, hogy az ellenállási mozgalom jelentései az auschwitzi „gázkamrákban” történő „megsemmisítésről” nem megbízható hírközlők adataira, hanem tisztán kitalálásokra épültek. Ha abból indulunk ki, hogy az „auschwitzi megsemmisítés” ténylegesen végbement – vagyis hogy jó két éven át naponta emberek tömegeit gyilkolták meg a birkenai „gázkamrákban” – akkor rendkívül figyelemre méltó, hogy egy csaknem hivatalos, noha földalatti lengyel állami hírszerző szolgálat nem volt képes egyetlen lényeges pontban sem korrektül és konkrétan felfogni, micsoda hallatlan büntetést követett el lengyel állampolgárok ellen a német megszálló hatalom. Bizonyára éles és szolgálatkész szemek milliói álltak az ellenállási mozgalom rendelkezésére, és mindenféle vétségek miatt nem kevés lengyel került Auschwitzba rövidebb büntetésre, akiket azután szabadlábba helyeztek. Az ellenállási mozgalomnak az árnyékkormányhoz küldött jelentései közt mégsem volt egyetlen adat sem arról, ami most az auschwitz-birkenai „gázkamrákban” történt „megsemmisítés” mítoszának két tartópillére: vagyis hogy a „gázkamrákat” a Krema II., III., IV és V-ben helyezték el, és a kizárólagosan használt gyilkos szer a Zyklon B volt. Ehelyett az ellenállási mozgalom jelentései más helyeken levő „gázkamrákról”, és másféle gyilkos eszközökről beszélnek.

Egy kritikusan gondolkodó embernek arra a következtetésre kell jutnia, hogy az „elgázosításokról” szóló mítosz csak mint híresztelés keletkezhetett, anélkül,

hogy szükségszerűen valami más valóság állt volna mögötte, mint az önmagában jogosult félelem a gázfegyvertől, amivel az akkor élő férfiak közül sokan érintkezésbe kerültek az első világháború lövészárkaiban. Ehhez társult a gyűlölet, amit a legtöbb lengyel érezhetett a német megszálló hatalom ellen, és amely némelyiküket arra bírta, hogy készségesen terjesszen rosszindulatú mendemondákat nem szívesen látott urairól. Minél szörnyűbb és hátborzongatóbb, annál jobb – lehetett volna a rémhírterjesztők mottója. És milyen halál volt szörnyűbb, mint a gázhalál, milyen fegyver hátborzongatóbb, mint a gáz, a korai 1900-as évek egyetlen tömegpusztító fegyvere? így keletkezett a „gázkamrákban” történő „megsemmisítésről” szóló mítosz, az 1900-as évek legvégzetesebb háborús propagandája.

XXIII.

Hogyan keletkezett az Auschwitz-mítosz?

A megsemmisítésben hívó történészek azt szokták hangoztatni, hogy a tanúvallomások minden egymás közti eltérése és sok kevéssé hitelt érdemlő részlete ellenére mégis bennük van „az igazság magja”. A tanúk túlzásokba estek ugyan az áldozatok számát illetően, de a „megsemmisítés” mégiscsak megtörtént. A „gázkamrák” léte tény! Egyebet állítani annyi volna, mint „számtalan tanút” hazugsággal vádolni.

Ezeknek a történészeknek meg kellene gondolniuk, hogy ugyanezzel a logikával ki kellene tartani a boszorkányokba vetett hitben is. Több száz éven keresztül hitte az egész katolikus és protestáns Európa, beleértve a legképzettebbeket és tanultabbakat is, hogy boszorkányok léteznek, és éjszakánként seprűnyélen lovagolva szállnak a levegőben valamely hegy felé, ahol a Gonosszal párzanak. Hogy ez így történt, az bizonyított tény volt, a bizonyosságot rá a bíróságok előtt tett tanúvallomások és beismerések adták. Természetesen túlzás lenne azt állítani, hogy fölöttünk a levegőben hemzsegtek a seprűiken lovaglós boszorkányok, de a számtalan tanúvallomásnak és beismerésnek mégiscsak kellett az igazság egy magját tartalmaznia! Talán nem is volt olyan sok boszorkány, és talán nem is repültek olyan magasan vagy olyan messzire légi utazásaikon! A boszorkányok hegye oda-vissza, két közbeeső leszállással.

Az „igazság magja” a „megsemmisítés” mítoszában az, hogy Európa zsidóit üldözték, elűzték otthonaikból, megfosztották tulajdonuktól, gettókba és koncentrációs táborokba zsúfolták, jobbra embertelen körülmények között rabszolgamunkára fogták őket, és hogy közben járványok, éhezés és egyéb nélkülözések következtében sokan elpusztultak. Ez már önmagában is elég rossz, nincs semmi ok a halottak számát hatszorosan vagy tizenkétszeresen eltúlozni, és hozzá elterjeszteni a „gázkamrákban” történt tömeggyilkosságról szóló mítoszt.

Hasonlítsuk ezt össze egy másik történelmi mítoszzal, Tell Vilmos mondájával. Sok ember, talán a legtöbb, hiszi hogy ez a svájci szabadsághős valóban létezett. Mindenesetre a történészek közül senki sem hiszi ezt. Rámutatnak, hogy az 1200-as évekből, abból az időből, amikor állítják róla, hogy élt, ilyen egyénről nincsenek adatok, a monda csak körülbelül 200 évvel később kezdett kialakulni. Történelmi mítoszok esetében gyakori, hogy az időben igazán közeli anyag (tehát dokumentumok és tanúvallomások éppen abból az időből és arról a helyről, amelyre a mítosz vonatkozik) nagyon gyér vagy teljesen hiányzik, vagy éppen erősen eltér attól, ami később az elfogadott mítosz tartalma lesz.

A valódi történelmi eseményeket viszont ennek a fordítottja jellemzi: az időben közeli dokumentumok a legmegbízhatóbbak.

Az auschwitzi „gázkamrákban” történő „megsemmisítés” mítosza nem képez kivételt a mítoszképzésnek ettől az általános szabályától. Emlékeztetjük az olvasót, hogy nincsenek időben közeli dokumentumaink az auschwitzi „megsemmisítésről”.

Az előző fejezetben beszámoltam azokról a történetekről, amelyekben a lengyel ellenállási mozgalom már 1941-től auschwitzi borzalmakról beszélt: tömegesen gyilkoltak meg embereket például légalapáccsal, elektromos fürdőkkel és harci gázokkal. Ezek az állítások Lengyelországon kívül semmi figyelmet nem keltettek. 1942-ben kezdtek zsidó szervezetek rémtörténetek terjesztésével foglalkozni: hogyan gyilkoltak meg embereket gőz-, gáz- és elektromos kamrákban Belzeceben és Treblinkán. De ettől az időtől kezdve egészen 1944 júniusáig úgyszólván csend volt Auschwitz-ról. Martin Gilbert brit író (Winston Churchill életrajzírója) a következőt írja erről:

„1942 májusa és 1944 júliusa között a Nyugatot elért értesülések közül jóformán egy sem utalt Auschwitzra mint a deportált zsidók célállomására, vagy mint egy megsemmisítő központra. Az 'Auschwitz' név nem is tett semmi benyomást azokra, akik annak a felépítésével voltak elfoglalva, amiről úgy vélték, hogy a zsidók sorsának egyre átfogóbb képe.” (Martin Gilbert, *Auschwitz and the Allied [Auschwitz és a Szövetségesek]*, New York, 1981., 340. oldal)

Gilbert jegyezte fel azt is, hogy "Az auschwitz-birkenauai gázkamrák titkát egészen 1944 júniusának harmadik hetéig megőrizték."

Gondoljuk meg, mi volt valójában az auschwitzi táborkomplexum. Egy ipari régióban elterülő, messzire szerteágazó ipari vállalkozás, amely több százezernyi munkást foglalkoztatott, mind foglyokat, mind pedig szabad embereket. A komplexum a törzstáboron (Auschwitz I.) és Birkenau (Auschwitz II.) kívül magába foglalta Monowitz (Auschwitz III.) ipari komplexumát is, amely magára vonta a szövetségesek figyelmét, mert ott állítottak elő egy fontos háborús nyersanyagot, a szintetikus gumit (Buna). Emellett még körülbelül 40 külső állomás is tartozott a táborrendszerhez. A foglyok állandóan érintkezésbe kerültek különböző országokból származó szabad, fizetett munkásokkal. Továbbá: állandóan küldtek foglyokat Auschwitzból más táborokba. Végül: nem is oly keveset közülük szabadon bocsátottak. Walter Laqueur brit-zsidó történész szerint 1942-ben 978 foglyot bocsátottak szabadon, néhányat a következő évben, 1944-ben pedig Ottó Schindler gyáros kezdeményezésére sok zsidó nőt engedtek el.

Laqueur írja, hogy az Auschwitz táborkomplexum egy valóságos szigetvilág" volt, „auschwitzi foglyok... valójában egész Sziléziában szét voltak szórva, és... ezernyi emberrel találkoztak", „civil alkalmazottak százai... dolgoztak Auschwitzban", és „újságírók utazták be « Generalgouvernementet 1, és hallaniuk kellett volna...és mindebből azt a következtetést vonta le, hogy egy auschwitzi tömeggyilkosságot nem lehetett volna elrejtteni a külvilág előtt. (Walter Laqueur *The Terrible Secret [A szörnyű titok]*, Boston 1980, 22–25. oldalak)

1 Főkörmányszó: Lengyelország német fennhatóság alá tartozó része.

Laqueur következtetése teljességgel logikus és szükségszerű és a revizionisták is erre a következtetésre jutottak, mégpedig:

Ha volt egy hely Európában, ahol egészen lehetetlen lett volna egy iparszerűen űzött tömeggyilkosságot elrejtteni, akkor az Auschwitz volt.

Ennek ellenére a világ két hosszú éven át nem vette észre, milyen felfoghatatlan dolog játszódott le ott. A tömeggyilkosság állítólag 1942 nyarán kezdődött, de a mézárslásról a világsajtóban csak 1944 nyarán bukkantak fel az első jelentések.

Laqueur és Gilbert a „megsemmisítésről" való sajtósági hallgatás magyarázatán törlik a fejüket. Ez a hallgatás számukra rejtély. De a rejtélyt a legegyszerűbb logika oldja meg:

Ha Auschwitzban 1942-től 1944-ig iparszerű tömeggyilkosságot követtek volna el milliónyi emberen, úgy azt nem lehetett volna elrejtteni a külvilág előtt. A külvilág semmi ilyesféle tömeggyilkosságot nem vett észre. Következésképp Auschwitzban semmiféle tömeggyilkosságot nem követtek el.

A logika ugyanaz, mint a következő következtetésben „Én nem látok elefántot a

pincében. Ha lenne egy elefánt a pincében, akkor az nem tudna elrejtőzni a pillantásom elől. Tehát a pincében nincs elefánt." A példa Arthur Butz professzortól származik, aki a *The Hoax of the Twentieth Century* [A huszadik század csalása] című könyv szerzője. Ez 1976-ban jelent meg, és a revizionizmus klasszikus művei közé tartozik.

A világ csak 1944 júniusában figyelte fel Auschwitzra. Ez az az időszak, amikor a 438 000 magyarországi zsidó Auschwitzba deportálása javában folyamatban volt. Ezekből csak 28 000-et regisztráltak Auschwitzban, a többi 410 000-et nem. Ezzel ez a 410 000 zsidó megsemmisítettnek" volt tekintendő. Aki egy Auschwitzba irányuló szállítmányba tartozott és ott nem regisztrálták, az egyenlő volt azzal, hogy „megsemmisítették a gázkamrákban”. Az olvasó bizonyára emlékszik rá, hogy Danuta Czech volt az, aki 1959-től kezdve kalendáriumával ezt a fordított logikát rendszeresítette. Az alapokat azonban 15 évvel korábban rakták le. A 410 000 magyarországi zsidó 1944 tavaszán és nyarán 52 nap alatt történt (a Persson-kormány ingyenes könyve 42 napot mond) állítólagos megsemmisítése képezi a magját az auschwitzi „megsemmisítő tábor” kialakuló legendájának.

Miért nem regisztrálták hát a 410 000 magyarországi zsidót Auschwitzban, és mi történt velük, ha nem „gázosították el” őket? Azért nem regisztrálták őket, mert Auschwitz esetükben átmenő tábor volt. Szinte azonnal továbbküldték őket egy csomó más táborba. Csupán a Lengyelország északi részén fekvő kis Stutthofnak 40 000 és 50 000 közötti magyarországi zsidó nőt kellett befogadnia; ezt még Pressac is elismeri (*Les crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse*, 1993, 147. oldal).

1944 novemberében az Auschwitz-mítosz határozottabb formát öltött. Akkor a War Refugee Board (WRB, közvetlenül az elnöki hivatalnak alárendelve) Washingtonban kiadott egy jelentést, amely olyan korábbi névtelen auschwitzi foglyok állításaira épült, akiknek sikerült megszökniük a táborból. Később kiderült, hogy ezek a névtelen hírforrások Alfréd Wetzler, Czesław Mordowicz, Arnost Rosin, Jerzy Tabeau és régi ismerősünk, Rudolf Vrba voltak. A WRB-jelentésre még vissza fogok térni, de előbb fel akarom rajzolni az Auschwitz-mítosz kifejlődésének különböző stádiumait.

Emlékeztetem az olvasót, hogy az Auschwitz-mítosz holtvágányra tévedt azzal összefüggésben, hogy a Vörös Hadsereg 1945 január 27-én elfoglalta Auschwitzot (lásd e könyv bevezetőjét). A szövetségesek képviselői csak akkor tudtak először saját szemükkel utánanézni, hogy mi is történt valójában a „megsemmisítő táborban”. A szovjet pártlap, a Pravda 1945. február 2-án beszámolt egy tömeggyilkosságra szolgáló gépezetről „a tábor keleti részén” vagyis Monowitzban, azaz Auschwitz III-ban. A mítosznak ezt a változatát mára már feladták. Helyette, mint ismeretes, a tábor komplexum nyugati része, Birkenau vagy Auschwitz II. az, amelyet a „tudományos irodalomban” az igazi „megsemmisítő központként”, jelölnek meg, míg az Auschwitz I. törzstábort a turistáknak (eddig 25–30 milliónak) mutatják be mint ugyanilyet.

1945 áprilisában és májusában több korábbi auschwitzi fogoly megjelent egy lengyel bizottság előtt. Közöttük volt a zsidó Altér Szmul Fajnzylberg, aki Stanisław Jankowski, Kaskowiak és Alter Feinsilbernek is nevezte magát, és születési dátumát is éppoly szívesen változtatta, mint a neveit; továbbá Szlama Dragon és Henryk Tauber, akik szintén zsidók voltak. A Pravda-cikkkel aratott fiaskó után a lengyel kommunistáknak tisztában kellett lenniük azzal, hogy a „szemtanúknak” a „megsemmisítő táborról” szóló nyilatkozatait jobban össze kell hangolni, hogy azok legalább nagy vonalakban egyezzenek egymással. Ettől az időtől kezdve a tanúk képesek voltak helyesen megjelölni a „gázkamrák” fekvését, és megegyeztek a gyilkosság módját illetően is. A továbbiakban semmi léghalapács, harci gáz, vagy elektromos fürdők. Ezeket kivéve szabadjárá engedhették a fantáziájukat, ezért „ténybeszámolóik” számos technikai és természettudományos képtelenséget tartalmaznak, amelyek közül néhányra rámutattam.

Végleges formáját a mítosz Rudolf Hößnek, Auschwitz volt parancsnokának a beismerő vallomása adta meg. Ezzel már foglalkoztunk. Az auschwitzi

„gázkamráknak" fontos szerepük volt az 1945-től 1946-ig tartó, a legfontosabb német „háborús bűnösök" ellen rendezett nürnbergi perben, és Höß beismerése itt nagy jelentőséget kapott. (Érdekes fogalom ez a „háborús bűnös". Mivel csak egy legyőzött nemzet polgárát lehet „háborús bűnös" miatt vád alá helyezni és elítélni, sohasem egy győztes nemzetét, a legsúlyosabb „háborús bűn" a háború elvesztése kell, hogy legyen.) A nürnbergi per célja az volt, hogy jogi keretek között állapítsák meg azokat a világtörténelemben egyedülálló büntetetteket, amelyeket a német vezetők elkövettek. És miután ennek a bíróságnak oly fontos és magas eszmei teendőket kellett véghezvinnie, magától értetődően nem volt szükséges olyan jelentéktelen dolgokkal törődnie, mint amilyenek a jogállami alapelvek és eljárások. Ily módon a törvényszéket, saját előírásai, az úgynevezett Londoni Szabályzat szerint, amelyet visszaható érvénnyel 1945 augusztusában fogadtak el, „nem kötötték bizonyítási szabályok" (19. paragrafus); nem kellett bizonyítékot követelnie „általánosan ismert tényekre", hanem egyszerűen hivatalból tudomásul vehette őket (21. paragrafus). Hogy mik voltak „általánosan ismert tények", azt a bíróság maga döntötte el. Ezzel ez a színházi törvényszék fáradságos bizonyítási eljárásokat tudott megspórolni magának.

Charles E Wennerstrum amerikai bíró, aki a nürnbergi bíróságok egyikének elnöke volt, a tapasztalt igazságtalanságok és manipulációk iránt érzett undorában lemondott hivataláról, és hazautazott. Egy másik amerikai bíró, Edward E. van Roden, a Simpson-bizottság három tagjának egyike volt, amelyet azért rendeltek ki, hogy kivizsgálja azokat a módszereket, amelyeket a törvényszéki eljárások során Dachauban három koncentrációs tábor (Buchenwald, Flossenbürg és Dachau) vád alá helyezett korábbi őreivel, valamint azokkal a katonákkal szemben alkalmaztak, akiket amerikai hadifoglyok lelövésével vádoltak meg. Megállapításait 1949. január 9-én a Washington Daily Newsban, január 23-án pedig a brit Sunday Pictorialban közzétették. Így írta le azokat a módszereket, amelyek a vádlottakat „beismerésre" készítették:

„Egyes személyeknek megengedték, hogy magukat papoknak feltüntetve gyóntassanak és bűnbocsánatot osszanak; a foglyokat körmük alá vert égő szálkákkal kínozták, kiverték a fogaikat és eltörték állkapcsukat, magánzárkába helyezték őket, és az éheztetéshez közeli fejadagokat adtak nekik... A tanúvallomásként elfogadott nyilatkozatokat olyan emberektől kapták, akik előbb három, négy vagy öt hónapig ültek magánzárkában... A kihallgatok szokás szerint fekete csuklyát húztak a vádlott fejére, majd bokszerral ütötték az arcát, rúgták és gumitömlővel verték... A 139 német közül, akiket megvizsgálunk, kettő kivételével mindegyiknek gyógyíthatatlanul szétrúgták a heréit. Ezek voltak a mi amerikai kihallgatóink szokásos eljárásai... Erős férfiak roncsokká törtek meg, akik készek voltak elmotyogni a vádlók által igényelt vallomást."

Az 1950-es évek nagyobbik részében viszonylagos csend volt Auschwitzról. Ennek oka az volt, hogy az az együttműködés és egyetértés, amely a háború utáni első években a Szovjetunió és a nyugati szövetségesek között uralkodott, most hidegháborúba és kölcsönös gyanakvásba ment át, és ez a körülmény visszahatótt az Auschwitzal kapcsolatos mítoszképzésre is. A nyugati szövetségesek bizonytalanok voltak, hogy Sztálin, aki élete vége felé (1953-ban halt meg) egyre inkább zsidóellenes lett, majd 1953-tól utódai készek-e felvetni az auschwitzi „megsemmisítés" kérdését, vagy inkább úgy döntenek, hogy eltekintenek tőle. Az 1945-ös Pravda-cikk kudarca a mitologizálás pontos keleti-nyugati koordinációjának a szükségességét bizonyította. Ilyesmi nem tűnt olyan könnyen megvalósíthatónak, és Auschwitz a Szovjetunió által ellenőrzött Lengyelországban volt. Következésképp a nyugati megsemmisítés-propaganda majdnem kizárólag azokkal a koncentrációs táborokkal és a hozzájuk tartozó „gázkamrákkal" foglalkozott, amelyek a Német Birodalomnak a nyugati hatalmak által megszállt részén feküdtek, tehát nagyjából Nyugat-Németországban és Ausztriában. Mint korábban említettem, egyre nehezebb lett fenntartani a nyugatnémet és osztrák koncentrációs táborok „gázkamráiról" szóló állításokat. A kritika erősödött, ezért ezeknek a gázkamráknak" a további bizonygatása veszélybe sodorhatta volna az egész megsemmisítés-mítoszt. Az 1960-as évek felé, bár diszkrétan de hivatalosan is ejtették a buchenwaldi, dachau, bergen-belseni és mauthauseni „gázkamrákat". Ez időben egybeesett azzal, hogy a kommunisták által kormányzott

Lengyelország élénk érdeklődést mutatott az iránt, hogy fenntartsa Auschwitz és más lengyelországi táborok „gázkamráinak” mítoszát. Így például az Auschwitz Múzeum 1959-ben elkezdte kiadni Danuta Czech korábban említett írássorozatát, a Kalendáriumot.

Ez szolgáltatja a hátteret ahhoz, hogy megérthessük, miért csak 1963-ban kezdődött Frankfurtban az Auschwitz korábbi őrei elleni nagy per. Ez az úgynevezett Auschwitz-per 1965-ig folyt, és teljesen a nürnbergi per mintájára zajlott le. Az egyenirányított tömegtájékoztatás már a bírósági eljárások kezdete előtt elítélte a vádlottakat, és úgy állította be őket, mint emberi alakot öltött vadállatok. Akárcsak Nürnbergben 18 évvel korábban, itt sem kellett semmiféle bizonyítékot előterjeszteni, mert előre megállapították, mik a bűntettek, és többnyire azt is, hogy kik a tettesek. A tanúk hazudhattak szívük szerint, mivelhogy nem kellett kényelmetlen keresztkérdésektől tartaniuk. Természetesen nem követeltek a gyilkos fegyverre: az állítólagos „gázkamrákra” és az állítólagos halált okozó gázra, a Zyklon B-re vonatkozó technikai bizonyítékokat. Csak egy példát említek arra, milyen kritikamentesen viselkedett a frankfurti bíróság a vád tanúival szemben. Az egyik tanú kijelentette, hogy a Zyklon B egy palackgáz ("Flaschengas") volt, tehát palackokban szállították, mint az acetilént és az oxigént vagy hasonlót. Ha a bíróság mégis behívott volna a gyilkos fegyverrel, ez esetben a Zyklon B-vel kapcsolatban egy technikai szakértőt, ahogy az minden gyilkossági eljárásnál szokásos, akkor az illető erre a tanúra minden további nélkül rá tudta volna bizonyítani a hazugságot, mivel a Zyklon B-t sohasem szállították „palackgázként”, hanem mindig csak mint granulátumot bádogdobozban.

XXIV.

Az Auschwitz-hazugság atyja

Ha valamely magánszemély megszolgált a kétes értékű dicsőséget, hogy az Auschwitz-hazugság atyja legyen, akkor az kétségkívül dr. Rudolf Vrba. Ez a szlovák zsidó még fiatalember volt, amikor Auschwitzba deportálták, ahonnan 1944. április 7-én honfitársával, Alfréd Wetzlerrel együtt sikerült megszöknie. Ők közösen fogalmazták az amerikai úgynevezett Háborús Menekültügyi Bizottság 1944. novemberi jelentését, amelyben három másik zsidó tanúvallomása is helyet kapott.

Ha ezt a jelentést közelebbről megvizsgáljuk, akkor arra a következtetésre kell jutnunk, hogy Vrba és Wetzler sohasem látták az birkenau-i Krema II. és Krema III. belsejét, ahol az általuk leírt „gázkamráknak” kellett volna lenniük. Így írnak ugyanis:

"A kemencetér közepén egy óriási kémény emelkedik. E körül 9 kemence van, mindegyik 4-4 nyílással. Minden nyílásban 3 normális hulla fér egyszerre, amelyek másfél órán belül teljesen elégnék (...) A lapos tetőn [mármint a gázkamráén] három ablak van, amelyeket fedéllel kívülről légmentesen le lehet zárni. A gázkamrától a csarnokon át egy sínpár vezet a kemencetérbe (...) Három perc múlva mindenki halott a kamrában (...) Akkor kinyitják a kamrát, szellőztetik, és a speciális osztag a hullákat lapos kocsikon a kemencetérbe viszi, ahol a hamvasztás történik." (Idézi Enrique Aynat a 'Los Protocolos de Auschwitz': Una fuente histórica? ['Az auschwitzi jegyzőkönyvek': Történelmi forrás-e?] című könyvében, Alicante, 1990, függelék)

Először is, a két krematórium egyikében sem volt „9 kemence mindegyik 4-4 nyílással”, hanem öt-öt kemence volt, és mind egyikben három égetőkamra. Másodszer, az 1. számú hullakamra (a „gázkamra”) tetején nem volt „három ablak, amelyeket fedéllel kívülről légmentesen le lehet zárni”. Harmadszor, „a gázkamrától a kemencetérbe” nem „sínpár” vitt, hanem egy felvonó, mert a „gázkamra” egy szinttel a kemencetér alatt feküdt. Ezeket különösen abszurd

hazugságokon kívül Vrba és Wetzler jelentése egy csomó egyéb durva hibát is tartalmaz. „Információikat” a legnagyobb valószínűséggel a lengyel ellenállási mozgalom útján olyan hírközlőktől kapták, akik maguk sem tették be a lábukat a Krema II-be vagy a Krema III-ba.

Az I Cannot Forgive című, 1964-ben megjelent könyvében Rudolf Vrba leírja krakkói zsidók egyik tömeges elgázosítását, amely nem kisebb ember, mint Heinrich Himmler SS Reichsführer jelenlétében történt, és amelynek, állítása szerint, ő maga is tanúja volt. Biztosan tudjuk, hogy ez a történet is hazugság, mert ő azt állítja, hogy az eset 1943 januárjában volt, két hónappal azelőtt, hogy bármiféle krematórium lett volna Birkenauban, de azért is, mert Himmler utoljára 1942 júliusában járt Auschwitzban. Mindazonáltal ebben az 1964-es kiadásban már helyesbítette az 1945-ben Wetzlerrel együtt készített jelentés legdurvább hibáinak némelyikét, viszont újakat vezetett be. Eltűnt a kis vasút a krematórium belsejéből. Ehelyett, mondja Vrba, a hullákat „különleges liftekkel” szállították a kemencetérbe – pedig a valóságban csak egyetlen felvonó volt. A hamvasztási időt – három hulláét egy égetőkamrában – mégis leszállította alig 20 percre, ami ugyan teljes fizikai lehetetlenség, de egyezik Rudolf Höß (kínzással kicsikart) vallomásával.

Negyven évnek kellett eltelnie, hogy a „gázkamrákban” történő „megsemmisítésnek” ez az önmaga által kinevezett „tanúja” olyan keresztkérdésekkel történő alapos kihallgatásnak legyen kitéve, mint amely normális esetben minden gyilkossági perhez hozzátartozik. Ez az Ernst Zündel ellen indított első bírósági eljárással kapcsolatosan történt a kanadai Torontóban. 1985-ben. Ott dr. Rudolf Vrba mint a felperes koronatanúja lépett fel. Zündel energikus védője, Douglas Christie először Himmler látogatásáról kérdezte Vrbát:

Christie: „Azt szeretném kérdezni öntől, ha megmondaná nekünk, hogy valóban látta-e őt [Himmlert] megérkezni 1943. januárban, vagy ez csak...”

Vrba: „1943. szeptemberben, vagy januárban?”

Christie: „Nem, a könyvben 1943. január áll.”

Vrba: „Nem, én láttam őt 1943. júliusban, és aztán egyszer 1943-ban [így!].”

Christie: „De itt 1943. január áll.”

Vrba: „Akkor tévedés forog fenn.”

Christie: „Tévedés?”

Vrba: „Igen,”

Christie: „De ön mind a két alkalommal látta őt megérkezni?”

Vrba: „Az első alkalommal láttam őt, mivelhogy olyan közel volt hozzám, mint amilyen közel ön van most hozzám.”

Christie: „Ő olyan közel volt önhöz, mint amilyen közel én vagyok most?”

Vrba: „Körülbelül”

Christie: „Értem. És ön...”

Vrba: „Ő udvariasságból egy lépéssel közelebb jött.”

Christie: „Ja úgy.”

Vrba: „De másodszor egy autóban láttam őt, ugyanabban, mint először. Egy fekete Mercedest vezetett, és körülrajzolták mindazok az alárendeltjei, akik kísérni szokták őt. Én csak mintegy 600 méter távolságból láttam, és hallottam, hogy ő az, de ezúttal nem jött oda hozzám, hogy kezét rázzon, és bemutatkozzon. Talán valóban ő volt, talán csak egy helyettese, de én nem hiszem, hogy ez olyan nagy különbség lenne (...).”

Christie: „És ön azt mondja ez előtt a bíróság előtt, hogy ténylegesen látta Heinrich Himmlert, amint ő az ajtókon át bekukucskált egy gázkamrába, ugye?”

Vrba: „Nem, nem állítottam, hogy jelen voltam, amikor bekémelet a gázkamra ajtaján át, de összeállítottam egy történetet, amit sokszor hallottam különböző emberektől, akik ott voltak, és mindent elmondtak nekem (...) Sok ember volt ott a speciális osztagtól és az SS-től is.”

Christie: „Őn ott volt?”

Vrba: „Nem, én akkor a karanténtáborban voltam, beszéltem néhányukkal, meghallgattam őket, és tudtam, hogy a szegény áldozatoknak sokáig kellett várniuk arra, hogy elgázosítsák őket. Mivel a nagykutya oly sokáig késlekedtek, nekik a gázkamrában kellett várniuk”

Christie: „De hiszen a könyvében azt írja, hogy ön látta mindezt, és nem említi, hogy másoktól hallotta, amiről beszél.”

Vrba: „Ebben a különleges esetben azt beszéltem el, amit másoktól hallottam.”

(A Queen versus Zündel per törvényszéki jegyzőkönyvből, 1244. skk. oldalak.)

További tanúvallomása során Vrba fenntartotta, hogy saját szemével látott 1 765 000 zsidót eltűnni a krematóriumokban, köztük 150 000 francia zsidót. Christie akkor rámutatott, hogy Franciaországból összesen csak kevéssel több, mint 75 000 zsidót deportáltak. Vrba megkérdezte: „Honnan szedte ezt a számot? Náci újságokból?” De Christie nem valami „náci újságból” vette a számot, hanem egy alapműből, amelyet két francia zsidó, Beate és Serge Klarsfeld írt (Le mémorial de la déportation des Juifs de Francé [A franciaországi zsidók deportálásának emlékirata], Paris, 1978).

Ritkán látott bíróság nagyobb önbizalommal beszélni egy tanút az auschwitzi „gázkamrákról”. És sohasem távozott egy ilyen tanú oly megsemmisülten, mint dr. Vrba. A kikérdezés vége fele Christie oly gyakran kapta hazugságon, hogy Vrba végül csak annyit tudott védekezésésként tenni, hogy bevallotta: könyve megírásánál élt a költői szabadsággal”, vagy ahogy ő latinul mondta, a „licentia poetarum”- mal.

A kifejtés drámai lett. Griffiths államügyész maga kívánta, hogy ez a jelentős tanú megjelenjen a bíróságon. Most láthatóan kétségbeesésbe kergették őt Vrba szégyentelen hazugságai, és nekiszegte a következő kérdést:

„Ön az I Cannot Forgive című könyvéről szólva többször mondta Christie úrnak, hogy élt a költői szabadsággal, miközben azt írta. Élt a költői szabadsággal a tanúvallomásában is?” (A Queen versus Zündel per jegyzőkönyve, 1636. oldal.)

Vrba, a hamis tanú megpróbálta kivédeni az ütést, de az ügyész megtámadta őt egy második kérdéssel, amely éppolyan célzatos volt, mint az első, és ezúttal az „elgázosított” foglyok Vrba által megadott számára vonatkozott. A tanú terjengős, tartalmatlan locsogással válaszolt. Griffiths egy harmadik kérdést is készült feltenni, de hirtelen meggondolta magát a következő szavakkal:

„Nincs több kérdésem dr. Vrbához.” (A Queen versus Zündel per jegyzőkönyve, 1643. oldal.)

Dr. Vrba, a cégéres hazudozó teljesen összetörve hagyta el a tanúpadot. Faurisson professzor, aki jelen volt ezen a tárgyaláson mint Ernst Zündel vádlott tanácsadója, rámutat, hogy a jegyzőkönyvnek a dr. Rudolf Vrba első tanúkihallgatását, a keresztkérdésekkel történő kihallgatást és a végső kikérdezését magába foglaló 400 oldalát (1244–1643) minden leendő jogásznak a kezébe kellene nyomni. Ez ugyanis kiváló kézikönyv arról, hogy hogyan kell egy hamis tanút leleplezni.

Ebben a perben dr. Vrba után a „gázkamrákban” történő „megsemmisítés” második legfontosabb zsidó tanúja Arnold Friedman volt. A törvényszéki jegyzőkönyv 304–371. oldalai tartalmazzák kihallgatását és a neki feltett keresztkérdéseket. A 445–446. oldalakon lelepleződnek a hazugságai, és ő kénytelen bevallani, hogy valójában semmit nem látott, egyedül hallomás alapján nyilatkozott, miután olyan személyekkel találkozott, akiket ő megbízhatónak tartott.

XXV.

Az Auschwitz-hazugság vége

A megsemmisítés-hazugság fenntartói nagyon nehéz helyzetben vannak. Ha akár csak néhány ezer, az auschwitzi „gázkamrákban” Zyklon B által elkövetett gyilkosságot be tudnának bizonyítani, akkor nagyjából mégiscsak meg tudnák menteni a hazugság épületét az elkerülhetetlen összeomlástól. Akkor ugyanis azt hangoztathatnák,

hogyan az „elgázosított” zsidók milliós vagy akár százezres száma túlzás volt, amit a második világháború alatti és közvetlenül azután kaotikus viszonyokra lehet hárítani, de az elgázosítási történetekben mégiscsak ott van az igazság magja.

Csak hogy nem tudnak egyetlenegy „elgázosítást” sem bizonyítani vagy akár csak hihetővé tenni. Néhányan közülük valóban belátták, hogy meg kell szabadulniuk a „gázkamráktól”, anélkül, hogy ugyanakkor lemondanának a megölt zsidók hatmilliós számáról, de miként lehet ezt véghezvinni? Az alábbiakban beszámolok néhány ilyen kísérletről.

Az Osteuropa című, Kelet-Európa jelenkori kérdéseivel foglalkozó német folyóirat 2002. májusi számában volt egy cikk Fritjof Meyertől, az államtudomány művelőjétől, az igen befolyásos politikai hetilap, a Der Spiegel vezető szerkesztőjének tollából. „Az áldozatok száma Auschwitzban – új ismeretek új levéltári leletek alapján” című cikkében Meyer vitatta, hogy az auschwitz-birkenau-i krematóriumokban „gázkamrák” lettek volna. Azt hangoztatta, hogy a Krema II-ben és III-ban a hullakamrák „gázkamrákká” való átépítésére és tömeggyilkosságra való felhasználásukra tett 1943. március-áprilisi kísérlet „nyilvánvalóan kudarcot vallott, mivel a szellőztetés célszerűtlen volt, és az áldozatok várt tömege nem érkezett meg a következő tizenegy hónapban. A népiirtás, amelyet ténylegesen elkövettek, legnagyobb részben valószínűleg a táboron kívül a két átépített parasztházban ment végbe.” Meyer úgy véli, hogy a foglyok közül Auschwitzban 356 000-t „elgázosítottak el”, és hogy a „gázkamrák” kapacitása a két parasztházban teljesen elegendő volt erre a célra. Meyer cikke, amelyet nem a saját, lényegesen nagyobb lapja, a Der Spiegel, hanem egy kevésbé elterjedt szakfolyóirat közölt, jellemző képét mutatja a politikailag korrekt „megsemmisítés-tanulmányok” tudománytalan jellegének. Azt a mítoszt, amely szerint a Krema II „gázkamrájában” nem kevesebb, mint 400 000 embert öltek meg, és amely az auschwitzi „elgázosítások” hivatalos változatának a sarokköve, a mítoszt, amely kizárólag „számtalan tanúra” épül, nyilvánvalóan csak így cserben lehet hagyni. Az is a folytatódó mitologizálás tipikus tendenciája, hogy az „elgázosításokat” a megmaradt épületekből, amelyeket a revizionisták fizikai és kémiai vizsgálatoknak vethetnek alá, áthelyezik olyanokba, mint a Bunker I. és II., amelyek csak az emlékezetben vagy a képzeletvilágban léteznek, a fizikai világban nem, ezért nem lehet őket megvizsgálni.

Egy másik példát is hozhatunk arra a tendenciára, hogy a zsidók és mások megsemmisítését megmaradt létesítményekből olyanokba akarják áthelyezni, amelyek nincsenek többé, vagy sohasem léteztek. A The Times című londoni újság 2001. augusztus 29-i számában Gitta Sereny magyar-brit-zsidó újságíró, aki a Franz Stangl treblinkai parancsnokról írt könyve révén is ismert, egy interjúban hangoztatta, hogy Auschwitz bizonyára „borzalmas hely volt – de nem volt megsemmisítő tábor”. Gitta Sereny ehelyett Treblinkát említi, mint igazi megsemmisítő tábort, amelynek Yitzhak Arad szerint semmiféle nyoma nem maradt.

Kutatásai során az antirevizionista Jean-Claude Pressac is lépésről lépésre kénytelen volt közeledni a revizionisták álláspontjához. Egy interjúban, amelyet Valérie Igounet-nek adott 1995. június 15-én, de kifejezett kívánságára megegyeztek abban, hogy azt csak öt év elteltével fogják közölni, Chelmnoban, Belzeceben, Sobibórbán, Treblinkán és Majdanekben nagyon erősen leredukálta a halálozások számát. Hilberg professzor szerint ezen az öt helyen több mint kétmillió zsidót „elgázosítottak el”. Pressac most 510 000-ban adta meg az összesített veszteséget, tehát a háromnegyedével csökkentette azt. Pressac azt mondta továbbá: „Ami a zsidók lemészárlását illeti, különböző alapvető fogalmakat teljesen meg kell változtatnunk. A felhozott számokat alaposan revideálni kell. A 'népiirtás' fogalma többé nem helyénvaló.” (Valérie Igounet, Histoire du négationnisme en France [A holocaust-tagadás története Franciaországban], Editions du Seuil, Paris, 2000, a 640. sz. oldalak.) Csodálkozhatunk-e, hogy Pressac, akit a rémes revizionisták elleni harcban való részvételéért korábban ünnepeltek, később kegyvesztett lett? Egyébként figyeljük meg Pressac szavainak megválasztását: „teljesen megváltoztatni” és „alaposan revideálni”. Világos, hogy Pressac lépésenként közeledett a revizionisták álláspontjához. Ezt az ígéretes fejlődést 2003 júniusában sajnos megszakította

túl korai halála.

1995. december 15-én az Intermediar című holland újságban megjelent egy hosszú cikk, „A hatékony tömeggyilkosság mítosza”. Szerzője egy lengyelországi zsidó professzor, Michel Korzec volt. Korzec professzor azt írja, hogy legfeljebb 700 000–800 000 zsidót „gázosítottak el”. A „megsemmisítés” többi – Korzec szerint ötmillió – áldozatát német katonák „lőtték le, ütötték agyon, akasztották fel és éhezették halálra” mindenütt, ahol csak érték őket. Wolfgang Scheffler „megsemmisítés-szakértő” jóval több mint 3,4 millió „elgázosítottját” és Hilberg „megsemmisítés-szakértő” 2,7 millió „elgázosítottját” messze egy millió alá redukálták. Természetesen a három szám mindegyikének hiányzik az objektív alapja, mind a három teljesen önkényes. Érdekes, hogy Korzec professzor mivel indokolja a 75–80 százalékos redukcióját. Ha a megölt zsidók többségét „megsemmisítő táborokban” „elgázosították” volna, akkor csak egy kisebb számú német bűnözőnek lett volna köze ehhez az iparszerűen hatékony tömeggyilkossághoz. Ha viszont a zsidók nagy többségét nem csupán a táborokban, ha nem mindenfelé másutt és primitív kézi eszközökkel gyilkolták meg, úgy ez azt jelenti, hogy lényegesen nagyobb számú németnek volt részes ebben a bűncselekményben. A német igazságszolgáltatás az, amely vétkes a „gázkamrákban” végrehajtott hatékony tömeggyilkosság mítoszának a fenntartásában. Amikor síkraszállt a „gázkamrákért”, ezzel saját népét is védte egy túlságosan széleskörű büntetőjogi megterheléstől.

Körülbelül ugyanebben a stílusban érvel Dániel Jonah Goldhagen, a Harvard-egyetem amerikai zsidó professzora is a Hitler's Willing Executioners [Hitler készséges hóhérai] című könyvében, amely 1996-ban jelent meg.

A Frankfurter Allgemeine Zeitung (1996. április 30-i számában) így foglalja össze a könyv fő mondanivalóját:

„Németország alapvetően antiszemita, és a zsidóirtást készségesen és belső egyetértéssel vitte véghez. Ha az országnak lehetősége lett volna rá, a zsidók megsemmisítését már az 1800-as években végrehajtották volna. Ha más politikai rendszere lenne, ma is újból képes lenne népirtásra.”

Maga Goldhagen professzor így ír:

„...mind a közhiedelemben, mind a tudósok közt nagyszámú mítosz és téves elképzelés terjedt el a tettesekről; ezek nagyjából a következők: Általában azt hiszik, hogy a németek a zsidókat legnagyobb részben gázkamrákban gyilkolták meg, és hogy a németek gázkamrák, modern szállítóeszközök és hatékony bürokrácia nélkül nem lettek volna képesek több millió zsidót meggyilkolni.” (Goldhagen, Hitler's Willing Executioners, 10. oldal.)

Ja úgy, valóban? De mely „tudósoknak” lehet leginkább felróni hogy elterjesztették a közhiedelmet miszerint „a németek a zsidókat legnagyobb részben gázkamrákban gyilkolták meg”? Hát igen, Raul Hilberg és Lucy Dawidowicz, Léon Poliakov és Gerald Reitlinger, Yehuda Bauer és Deborah Lipstadt, Georges Wellers és Pierre Vidal-Naquet, Israel Gutman és Gerald Fleming, Yitzhak Arad és Serge Klarsfeld, Shmul Krakowski és Nóra Levin, Walter Laqueur és Martin Gilbert, valamennyien zsidók, akiket aligha lehet azzal vádolni, hogy eltúlozzák a „elgázosításokat”, csak hogy felmentsék a német népet a bűn terhe alól. Ezekhez jön még néhány nem-zsidó „tudós” mint Christopher Browning, Jean-Claude Pressac. Wolfgang Scheffler, Eberhard Jäckel és Wolfgang Benz. „A gázkamrákban történt hatékony tömeggyilkosság mítoszáat” tehát lényegében a zsidó értelmiség termékeként kell megjelölni.

Lucy Dawidowicz, a „megsemmisítés-tanulmányok” professzora úgy vélte, hogy 5 370 000 zsidót „gázosították el”, kollégája, Raul Hilberg pedig továbbra is úgy véli, hogy 2 700 000 zsidót „gázosították el”. De megsemmisítés-tanulmányok végső bölcsességének értelmezője, Goldhagen professzor kihirdeti, hogy: „... a Megsemmisítésről alkotott tudományos és népszerű elképzelések ellenére a elgázosítás valójában a zsidókon elkövetett német tömeggyilkosságnak csak egy mellékes jelensége volt.” (Goldhagen, az id. mű 521. oldalán)

Értem. Miután jó ötven éven át azt hallhattuk, hogy a németek hatmillió zsidót mindenekelőtt „gázkamrákban” öltek meg, „megsemmisítés-szakértők” most azt hangoztatják, hogy a „gázosítás” csak egy kisebb méretű jelenség volt. Jó ötven évbe telt tehát, míg tisztába jöttem vele, hogy valójában hogyan is történt. No ne, megsemmisítés-mitológus urak! Nem veszünk titeket komolyan!

A „gázkamrákban” történt tömeggyilkosságokról szóló mítosz, jobban mondva hazugság pusztulásra van ítélve. Egyre több gondolkodó ember belátja, hogy valami búzlik a „megsemmisítésről” mondott történetben. Mert miféle történelmi igazság az, amelyet a tömegtájékoztató eszközökben való szüntelen kürtölésükkel és a kritikus hangok elleni büntetőtörvényekkel kell fenntartani Amint Thomas Jefferson mondta:

„Csupán a hazugságnak van szüksége a kormány támogatására. Az igazság megáll egyenesen a saját erejéből.”

Honfitársa és kortársa, Benjámín Franklin hozzátehetette:

„Egy üres zsák nem áll meg magában.”

A „megsemmisítésről” szóló mítosz egy ilyen üres zsák. Csak akiből hiányzik a belátás, annak tűnhet úgy, mintha lenne valami tartalma. De mindenkinek, aki a valóságos viszonyokról, más szóval a „gázkamrákra” vonatkozó tárgyi és dokumentáris bizonyítékokról, valamint a tanúbizonyosságokról ismereteket szerez, elkerülhetetlenül arra a következtetésre kell jutnia, hogy az ezekkel a rémítő gyilkos gépezetekkel kapcsolatos elképzelés minden valóságtartalmat nélkülöz.

Végül átadom a szót a legismertebb revizionistának, Faurisson professzornak:

„Igen, a gázkamra tényleg 'mágikus'. Mint mondtam, végül is senki nem volt képes mutatni vagy akár csak rajzolni nekünk egyet a felszólításomra: 'Mutass vagy rajzolj nekem egy náci gázkamrát! Senki nem tudta megmagyarázni nekünk a működését. Senki sem volt képes elmondani nekünk, hogyan tudtak a németek Auschwitzban Zyklon B szemcséket, amelyek ciánhidrogént, egy erős rovarirtó szert tartalmaznak, beszórni azokba a nyílásokba, amelyeket állítólag a 'gázkamra' tetején készítettek, figyelembe véve, hogy ennek az állítólagos gázkamrának, (mely a valóságban egy hideg helyiség hamvasztásra váró hullák tárolására, amint azt egy pontos megfigyelő felismerheti a romok között), soha nem volt egyetlen ilyen nyílása sem; ez olyan tény, amely engem egy négyszavas következtetés kimondására készítetett: 'No holes, no Holocaust!' [Nincsenek nyílások, nincs holocaust!].... Mint a képzelet virága. amelyről Stéphane Mallarmé, a francia szimbolizmus költője álmódott, amikor azt írta, hogy az 'minden csokorból hiányzott', a náci gázkamra is bámulatra méltó teljesítményekre képes, olyasvalami, ami 'minden valóságból hiányzik'. Valóban mágikus marad, de mágiája vészterhes és undorító. Ez semmi más, mint lidérces álom, amely zsidó agyakat támad meg miközben a Megsemmisítés főpapjai azon dolgoznak, hogy ez a szörnyű tévképzet örökkön örökké súlyosan fekdjön a világon, és egy hipnózishoz közeli állapotban tartsa azt. Az ő megélhetésük ettől függ.”

I. Függelék:

A John Demjanjuk-ügy, és A „megsemmisítés” Treblinkán

Ennek a cikknek az anyagát főképp az elhunyt német revizionista, Arnulf Neumaier okleveles mérnök „The Treblinka-Holocaust” című dolgozatából vettem, amely Ernst Gauss (szerkesztő) Grundlagen zur Zeitgeschichte (Tübingen 1994.) című gyűjteményes kiadványában jelent meg. Az angol fordítás, a Foundations of Contemporary History a www.codoh.com internetcímen, valamint Ernst Gauss

(szerkesztő) Dissecting the Holocaust című gyűjteményes kiadványában olvasható. Sok anyagot vettem át ezenkívül Lubomyr Prytulak professzor Ukrainian Archive honlapjából (www.ukar.org) és más forrásokból. A cikk korábban (a 2001. évben) megjelent az Adoremus in aeternum római katolikus eszmeiségű folyóiratban, és itt változatlan formában közlöm.

A John Demjanjuk-ügy

A Szovjetunió fennállása idején, az 1970-es években, az USA-ban élő ukránok két ellentétes, szovjetbarát és szovjetellenes csoportra oszlottak. A szovjetbarát csoportosulás egyik vezető szóvivője, Michael Hanusiak 1975-ben nyilvánosságra hozott egy 70 nevet tartalmazó listát olyan ukránokról, akik a háború alatt állítólag együttműködtek a nácikkal. A listán volt John Demjanjuk is, egy clevelandi (Ohio állam) autószerelő. Hanusiak a vádat azzal pontosította, hogy Demjanjuk szolgálatot teljesített volna a sobibóri és a flossenbürgi koncentrációs táborokban, és bemutatva egy személyazonossági igazolvány fénymásolatát is, amely azt bizonyította volna, hogy Demjanjuk mind a két táborban szolgált. A News from Ukraine [Ukrajnai Tudósítások] című kommunista folyóirat, amelyet Hanusiak adott ki, követelte, hogy az amerikai hatóságok járjanak el Demjanjukká szemben. Az Igazságügy-minisztérium a maga részéről követelte, hogy Demjanjukot fosszák meg amerikai állampolgárságától. Időközben Izraelben „tanúkat” kerítettek elő, akik fényképek alapján John Demjanjukot mint a treblinkai „Rettegett Ivánt” azonosították. Az 1979-ben az OSI 1, a Carter elnök által létrehozott nácivadász hivatal hivatalosan kezdett foglalkozni az ügygel.

1 Office of Special Investigations (Különleges Nyomozóiroda). 1979-ben kezdte meg tevékenységét.

Az egyetlen dokumentáris bizonyíték, amelyet fel tudlak mutatni, egy 1393. számú személyazonossági igazolvány volt, amelyet Trawnikiiban állítottak ki Demjanjuk névre, és további bizonyíték nem is bukkant fel a per alatt, amelyet később Jeruzsálemben tartottak. Mi több: a koblenzi nyugatnémet szövetségi irattárban rábukkantak egy másik, 1393. számú személyazonossági igazolványra a flossenbürgi koncentrációs táborból, amelyet ugyancsak egy bizonyos Demjanjuknak (ez egy nagyon gyakori ukrán vezetéknev) állították ki. De a szám időben nem egyezik Demjanjuk trawniki tartózkodásával. Az 1393. számot ugyanis már felhasználták, mire Ivan Demjanjuk szovjet katonát a németek elfogták, és beszervezték, hogy szolgálatba lépjen náluk, márpedig ugyanazt a számot soha nem adták ki kétszer.

Dieter Lehner okmányszakértő leleplezte, hogy a személyazonossági igazolvány teljes mértékben hamisítvány, és ugyanerre az eredményre jutott a nyugatnémet Bundeskriminalamt 2 (BKA), William J. Flynn, a kiváló amerikai hamisítás-szakértő, valamint Julius Grant professzor, a világ legjobb okmányszakértőinek egyike is.

2 Szövetségi Bűnügyi Hivatal.

A „személyazonossági igazolvány” fényképéről bebizonyosodott, hogy azon fénykép után retusálták, amelyet Demjanjukról 1947-ben az USA-ba való bevándorlásakor készítettek. A szakértők rámutattak, hogy a fényképen két olyan apró lyuk van, amelyet egy fűzőgép használata hagy maga után. Az igazolványlap hátoldalán nincsenek ennek megfelelő lyukak. A fényképet tehát korábban valószínűleg más összefüggésben használták. A lyukakon bíborvörös tinta hatolt át a fénykép hátoldaláról, ugyanaz a bíborvörös tinta, amelyet egy bizonyos Z. Bazilevszkaja használt a feljegyzései számára mindenütt az igazolványban. Ezek a feljegyzések, amelyeket 1948. március 12-én kelteztek, az igazolvány német szövegének orosz fordításai. Z. Bazilevszkaját fordítóként alkalmazták az MGB-nél, a szovjet Állambiztonsági minisztériumnál. Érdekes volna tudni, mit jegyzett fel a fénykép hátoldalára. Nehéz hinni, hogy az izraeli hatóságok ne vették volna le a fényképet, és ne olvasták volna el, mi áll a hátoldalon. Hogy mi nem tudhatjuk meg ezt, jelzi, hogy az nem éppen a személyazonossági igazolvány hitelességét bizonyítja. William Flynnnek nem engedték meg, hogy eltávolítsa a fényképet, de

mégis sikerült neki óvatosan meglazítania a kép egyik szélét, és megállapította, hogy azt ragasztották az igazolványra, és korábban legalább még egyszer ragasztották már. A hamisítás sok más nyilvánvaló jele között megemlíthetjük a legfontosabbat, és pedigrig az „Ivan Demjanjuk” névaláírást, amely távolról sem hasonlít John (Ivan) Demjanjuk kézírására és aláírására. Az igazolványban John Demjanjuk magassága 175 cm-nek van megadva. John Demjanjuk viszont 185 cm magas. Még pusztán szemmértékkel sem lehet egy 185 cm magas férfit 175 cm-re becsülni. A német szöveg elárulta a hamisítók tudatlanságát az ilyen személyazonossági igazolványokat kiállító német hatóság ügykezelésének felépítéséről. Az SS ismertető jegye, a kettős rúna, a szövegben nem nyomtatva van, hanem kézzel írták be. Ilyesmi sohasem fordult elő az SS-ben, amely mindig egy külön betűfajta használta valamennyi nyomtatványában, sőt még az írógépein is. Főként a bélyegzők mutatják a hamisítás világos jeleit. Az igazolványban használt nyelv egy sor sajátos eltérést mutat a hétköznapi német nyelvtől: Vatersname a Vatername helyett, Bluse a Hemd helyett, Schnurschuhe a Schnürschuhe helyett, Ruksak a Rucksack helyett és még sorolhatnánk a helytelenül írt kifejezéseket. Grant professzor szerint ez „jó jiddis, de pocsék német”. Ha egy ilyen személyazonossági igazolványt próbált volna használni valaki a Harmadik Birodalomban, bizonyára azonnal elfogták és lelőtték volna, mint szovjet kém. A BKA már 1987-ben közölte észrevételeit az izraeli hatóságokkal, de a bíróság Jeruzsálemben visszatartotta ezt az információt. Az izraeli főügyész, Michael Shaked így nyilatkozott:

„Ami engem illet; Demjanjuk elkövette a gyilkosságokat –, hogy aztán ez Treblinkán, Sobibórban vagy valahol máshol történt, annak másodlagos jelentősége van. ”

És ugyancsak Shaked jelentette ki azzal kapcsolatban, hogy a személyazonossági igazolvány hamisított voltát Lehner és a BKA leleplezték:

„Mi a saját szakértői véleményeinkre hagyatkozunk és nem tekintjük azokat kevésbé meggyőzőeknek most, mint korábban. ”

De a trawniki hamisított személyazonossági igazolvány kérdésében a nyugatnémet hatóságok is törvénytelenül jártak el. Maga a szövetségi kancellári hivatal intézkedett, hogy Demjanjuk védőügyvédje ne szerezzen tudomást Lehner és a BKA eredményeiről, továbbá megparancsolta a BKA-nak, hogy tartsa titokban a hamisítás felfedezését. Teljesen ezzel az titkolózással egyezően utasították a BKA szakértőjét, hogy a jeruzsálemi tárgyaláson esedékes kihallgatására egy rész-szakvéleményt készítson, amely kizárólag Demjanjuk arcvonásainak és a trawniki személyazonossági igazolvány képeinek a hasonlóságait taglalná. Ezáltal a jeruzsálemi perben azt a benyomást nyernék, hogy az igazolvány eredeti. A részszakvéleményt Jeruzsálemben dr. Altmann, a BKA szakértője adta elő. Osztályvezetője a BKA-nál, dr. Louis Ferdinánd Werner ebben az időben jegyezte fel egy belső, bizalmas okiratban:

„A tudományos kételyt nyilvánvalóan a politikai szempontoknak kell alárendelni.”

Amikor a személyazonossági igazolvány eredetiségéről az első kételyek felmerültek, a jeruzsálemi bíróság hirtelen további három ugyanolyan készítésű példányt tudott felmutatni, tehát három hasonló igazolványt három másik ukrán névre kiállítva.

Kik álltak vajon a hamisítás mögött? A gyanú a KGB-re irányul, de ebben az esetben ügynökeinek kellett lenniük az amerikai bevándorlási hatóságoknál is, ahonnan Demjanjuknak az az útlevele képe származott, amely a hamisítás alapját képezte.

A Demjanjukot amerikai állampolgárságától megfosztó eljárást 1981-ben indították a clevelandi kerületi bíróságon. Erre a jogellenes eljárásra egyedüli bizonyítékként a trawniki személyazonossági igazolvány szolgált, amelyről tehát legalább négy évvel korábban már bebizonyították, hogy hamisított. Gideon Epstein, az OSI okmányszakértője, aki az igazolvány eredetiségét bizonygatta, később a bíróság előtt beismerte: ő már a clevelandi eljárás előtt tudta, hogy

szovjet hatóságok manipulálták az igazolványt.

Izrael Állam kívánságára 1984-ben megindították az eljárást, hogy kiadják Demjanjukot ennek az országnak. Maga a kiadatás 1986 februárjában, minden általánosan elfogadott jogi alapelv ellenében történt meg, ugyanis az állítólagos bűncselekmény helye, Treblinka, Lengyelországban fekszik és nem Izraelben; ez utóbbi ország az állítólagos bűncselekmény elkövetése idején még nem is létezett.

Hogy milyen fontos volt az OSI-nak a hamisított személyazonossági igazolvány, az kiviláglik abból, hogy a „nácivadász hivatal” az izraeli hatóságok együttműködésével megpróbált egy sor tanút rávenni, hogy legjobb tudása ellenére megerősítse az igazolvány eredetiségét.

A Demjanjuk elleni jeruzsálemi per 1987. február 16-án kezdődött. A világ figyelme ezáltal megint a treblinkai „megsemmisítésre” irányult, amelyet már az a veszély fenyegetett, hogy teljesen feledésbe merül. Zsidó tanúk nyilatkozatai szerint a második világháború idején Treblinka megsemmisítő tábor volt. és az ott meggyilkolt zsidók száma 700 000 és hárommillió között volt. 4 jeruzsálemi bíróság úgy döntött, hogy ezt a számot kb. 875 000-ben állapítja meg.

Ivan Demjanjuk most egy kíméletlen rágalmazási kampány célpontja lett. „Rettegett Ivánnak” keresztelték át, és a beteg fantázia nem ismert határokat a gyilkossági módszereknek, rémtetteknek és perverzításoknak a sorolásában, amelyekkel igyekeztek megvádolni az immár hon- és jogfosztott ukránt. A zsidókat vasrúddal karddal és szablyával felfegyverkezve személyesen kergette volna be a gázkamrákba. Közben levágta a fülüket, de aztán mégis visszaadta nekik a gázkamrában. Bajonettjével húsdarabokat vágott ki a testükből. Szablyájával felvágta a terhes nők hasát. Mielőtt a zsidó nők bementek a gázkamrába, kardjával levágta a mellüket. Agyonlőtte, agyonverte, leszúrta, megfojtotta, halálra ostromozta a zsidókat, vagy hagyta őket lassan éhen halni. Saját kezűleg gyilkolt meg 800 000 zsidót úgy, hogy egy kimustrált szovjet harckocsi kipufogógázaival megmérgezte őket. Hogy az egyetlen állítólagos dokumentáris bizonyíték, amely kizárólag Sobibór és Flossenbürg táborában teljesített szolgálatára vonatkozik, ellentmondott ezeknek a „tanú”-vallomásoknak, az egészen feledésbe ment az általános izgalomban. Egy kis gyakorlat az elemi logikából: A személyazonossági igazolvány szövege határozottan leszögezi, hogy tulajdonosa sehol másutt nem tartózkodhat, csak a megadott táborokban, és ha valahol másutt találják, akkor letartóztatják, és értesítik az igazolványt kiállító hatóságot. Következésképp, ha az igazolvány valódi, Demjanjuk nem lehetett Treblinkán (amely 200 km távolságban fekszik Sobibórtól) a megadott időben.

A jeruzsálemi per mindazonáltal nem futott egészen azon a pályán, amelyen a rendezők gondolták. Dov Eitan, Demjanjuk védőügyvédje szembesítette a fő tanút, Eliahu Rosenberget egy 12-oldalas „ténybeszámolóval” (Tatsachenbericht), amely 1947. december 24-én kelt Bécsben, amelyet 6 maga írt alá, és minden oldalon ellátott a kézjeggyével. Ebben a beszámolóban Rosenberg közölte, hogy az ukrán Ivánt már 1943-ban agyonverték, amíg aludt. A vádlott Demjanjuk tehát nem lehet azonos „Rettegett Ivánnal”, hacsak fel nem támadt halottaiból. Rosenberg ekkor közölte, hogy, itt a jegyzőkönyvírónak egy félreértéséről lehetett szó. és hogy ő, Rosenberg, csak harmadkézből hallotta az Iván haláláról szóló beszámolót. A bíróság most meg akarta hallgatni az 1947-es bécsi jegyzőkönyv íróját, egy bizonyos Friedmant. Ő azonban végül is megtagadta, hogy állást foglaljon, miután zsidó oldalról életveszélyesen megfenyegették, amennyiben megerősítené, hogy Rosenberg tényleg úgy beszélt „Rettegett Iván” haláláról, mint olyasvalamiről, aminek ő maga tanúja volt. Rosenberg nyilvánvalóan tényleg megesküdött rá, hogy Ivánt megölték 1943-ban. Arnulf Neumaier német revizionista írja:

„Az ilyesféle tanúk pszichéjére és lelkiállapotára jellemző a körülmény; hogy a mentségül felhozott tévedéseket egy bizonyos realitás óhajával motiválják; az igazságot szándékoknak és kívánságoknak rendelik alá. Izraelnek e per keresztülvitelére vonatkozó indítékairól A. Melzer zsidó könyvkiadó azt írta,

hogy a nyolcvanas évek közepén az izraelieknek a megsemmisítésre vonatkozó tudata hanyatlóban volt. Az nem volt több mint egy fejezet sok másik között. Azonkívül a világ zsidókról alkotott képét egyre inkább befolyásolta az, ahogy az izraeliek a palesztinokkal bántak és ezt hirtelen kezdték Himmler SS-ével összehasonlítani. Bizonyára ezért volt, hogy a jeruzsálemi kerületi bíróság nem a Demjanjuk-ügyről, hanem e helyett az európai zsidók teljes megsemmisítéséről tárgyalt. Az Auschwitz-bunkót újra meg kellett lóbalni a világ szeme előtt." (A. Neumaier, „Der Treblinka-Holocaust”. [A treblinkai megsemmisítés] in: Ernst Gauss (kiadó), Grundlagen zur Zeitgeschichte, [A kortörténet alapjai] Grabert, Tübingen 1994, 347–374. oldalak.)

1987 végén a Demjanjuk elleni eljárás drámai fordulatot vett Eitan, Demjanjuk védőügyvédje november 20-án a védelem szakértőjétől átfogó szakértői véleményt kapott kézhez, amelyből megcáfolhatatlanul kitűnik, hogy a trawniki személyazonossági igazolvány, a Demjanjuk elleni fő bizonyíték hamisítvány. A bíróság december 4-én ülne újra össze, és Eitan most bejelentette hogy nagy meglepetés várható. Eitan azonban öt nappal előtte meghalt, miután a Hotel Eilon egyik 15. emeleti ablakából kiesett A haláleset körülményei még mindig tisztázatlanok. Eitan temetésénél utódjának maró savat öntöttek az arcába.

A Demjanjuk ellen 1988 áprilisában hozott ítéletben a személyazonossági igazolvány már nem játszott központi szerepet, ellentétben azzal a jelentőséggel, amellyel az Izraelnek való kiadatás ügyében bírt. A jeruzsálemi bíróság utalt rá, hogy elsősorban a tanúk azok, akik kétségbevonhatatlanul bebizonyították Demjanjuk bűnös voltát. Ennek ellenére a tanúvallomások bizonyító ereje igen kétséges, amint arra e kérdés amerikai szakértője, dr. Elisabeth Loftus rámutatott. Dr. Loftus már bírósági eljárások százainál kimutatta, hogy a tanúk kijelentései önmagukban véve milyen kevés hitelt érdemelnek. A Demjanjuk elleni tanúk közül sokan nemcsak önmaguknak és korábbi kijelentéseiknek mondtak ellent, hanem ráadásul abszolút fantasztikus, sőt, nevetségesen irreális jeleneteket táltak fel Treblinkáról. Dr. Loftus értékelésében a döntő mégis az volt, hogy néhány tanú, magas korából következően, alig tudott saját gyerekei nevére emlékezni, vagy arra, hogy ők maguk hogyan kerültek a tárgyalóterembe, mégis teljes mértékben képesek voltak Iván Demjanjukot azonosítani, és emlékezni a treblinkai táborban vagy másutt történtek minden részletére. Dr. Loftus elismerte ugyan, hogy a tömegtájékoztatói eszközöknek John Demjanjuk és a treblinkai tábor, valamint a tanúk utóbbi évtizedekben adott nyilatkozatai körüli nagy felhajtása következtében nem volt többé lehetséges befolyásolatlan, bizonyító erejű tanúvallomást kapni. Ennek ellenére dr. Loftus megtagadta, hogy szaktudását a védelem rendelkezésére bocsássa, mert ő mint zsidó nő, ebben a perben Izrael és a zsidók oldalán akart állni, akkor is, ha ezzel a magatartásával tudatosan szembeszegült a joggal és az igazsággal. Ő tehát kész volt mulasztásával hozzájárulni ahhoz, hogy egy ártatlan nem-zsidó embert egy propagandaszínjátékban kivégezzenek a zsidó ügyért. De dr. Loftus becsületére legyen mondva, hamarosan megbánta cselekedetét, és beismerte tévedését. Írásbeli beismerését Arnulf Neumaier „megrendítőnek és fölöttébb olvasásra érdemesnek” nevezi.

A Der Fall Demjanjuk című könyvében Hans Peter Rullmann beszámol – a tanúk említett manipulálásán kívül – a védelem tanúit ért számos sértésről, gyanúsításról és fenyegetésről, és hogy nem egy ilyen tanút éppenséggel letartóztattak. A bíróság utasítást adott viszont arra, hogy a vád tanúit kíméljék, azaz kijelentéseiket ne tegyék alapos kikérdezés tárgyává.

A per csúcspontja az ítélet volt, amelyet tehát kizárólag a tanúvallomások alapján mondtak ki. A végzés kötél általi halálról szólt, és ez rögtön a vad káröröm groteszk megnyilvánulásait váltotta ki. Diadaltáncot jártak a tárgyalóteremben.

Demjanjuk védelme természetesen megfellebbezte az ítéletet. Az izraeli igazságügynek minden oka megvolt rá, hogy féljen egy új pertől. Dr. Loftus egyike volt a tanúvallomások legismertebb szakértőinek, és említett nyilvános beismerését, valamint azt a tényt, hogy a tanúkat mint hamisan esküdő

hazudozókat utasította el, nem lehetett egyszerűen elhessegetni. Még károsabb volt Izraelnek, hogy az a durva igazságtalanság, amit egy hamisított személyazonossági igazolvány mint egyedüli bizonyíték alapján Demjanjuk ellen elkövettek, hogy megfosztották amerikai állampolgárságától, és kiszolgáltatották őt egy izraeli kirakatpernek, most sok helyen felháborodást keltett az Egyesült Államokban. Ebben az országban egy egyre erősebb csoport hatása kezdett érvényesülni, amely követelte, hogy semmisítsék meg a jeruzsálemi ítéletet, hozzák vissza Demjanjukot, és adják vissza neki amerikai állampolgárságát. A legelkötelezettebb előharcosok közé tartozott James A. Traficant kongresszusi képviselő, valamint Patrick Buchanan, az USA egyik legismertebb politikai rovatírója. Buchanan a Demjanjuk elleni pert már 1986-ban egy második Dreyfuss afférnak nevezte. 1990 márciusában egy nagy lépéssel tovább ment, amikor az USA két legbefolyásosabb újságában megkérdőjelezte nemcsak Demjanjuk bűnösségét, hanem magát a treblinkai tömeggyilkosságot is:

„A probléma ez: a dízelmotorok nem termelnek elég szén-monoxidot ahhoz, hogy valakit megöljenek. A környezetvédelmi hivatal sohasem követeli, hogy dízelüzemű személy- vagy tehergépkocsik kipufogógázait megvizsgálják. 1988-ban egy vonat megrekedt Washington város egyik alagútjában, 120 méterrel a föld alatt. Kilencvenhét fiatal benn kellett maradjon ülve a vonatban, miközben a két mozdony csak úgy okádta dízelmotorjaiból a gázokat, amelyek lassan megtöltötték a kocsikat. Csak 45 perc múlva hagyhatták el a vonatot, de semmi károsodás nem érte őket. Demjanjuk tömeggyilkos fegyvere nem tud ölni.” (New York Times, 1990. március 17., Washington Post, 1990. március 19.)

Patrick Buchanan a következő évben, 1991-ben George Bush legerősebb republikánus riválisa volt az 1992-es elnökválasztást megelőző előválasztásokon, később pedig pályázott mind az 1996-os, mind pedig a 2000-es elnökválasztásokon. Buchanan még ezek alatt a választási kampányok alatt sem állt el meggyőződésétől: egy TV-nyilatkozatában pontosította korábbi kijelentéseit, és azt mondta, hogy Treblinka kétségkívül borzasztó hely volt, ahová zsidók százezreit vitték, és ahol ezrek haltak meg – más szóval: nem százezrek vagy milliók, ahogy korábban állították. Izrael ezzel az amerikai politika és újságírás egy új, hatalmas irányzatával találta szemben magát, egy olyan irányzattal, amely az Egyesült Államok legközelebbi elnökét adhatná, mégpedig egy olyat, aki kétségbe meri vonni, hogy Treblinka megsemmisítő tábor volt. Buchanant természetesen megtámadták. Ezekben a támadásokban azonban a tárgyilagosság sok kívánnivalót hagyott maga után. 1990. október 22-én a New Republic című amerikai folyóiratban Jacob Weisberg bizonygatta:

Szén-monoxid, amelyet egy dízelmotor termel, elegendő ahhoz, hogy megfojtson embereket, ha azok százával vannak összezsúfolva 13 lábnyi [Tizenhárom láb kb. négy méter.] gázkamrákban. Az Encyclopedia of the Holocaust szerint Treblinkán a megfulladáshoz fél óra időre volt szükség. Az egyedüli, amit Buchanan összehasonlítása mutat, az az, hogy a gyerekeknek, akiket ő leír, elegendő oxigénjük volt addig, amíg be voltak zárva az alagútba.”

Ez volt minden, amit a hatoldalal cikk bizonyítékként vagy érvként felhozott a dízelmotorok gyilkos eszközként való felhasználásával kapcsolatban. George F. Will, egy nagyon jól fizetett amerikai újságíró és TV-komentátor ezt nyilvánvaló módon mégis teljesen elegendőnek tartotta, amikor megtámadta Buchanan elnökjelöltet. A Newsweek hetilapban levő rovatában 1996. március 4-én ezt írta:

"A dízelmotorok kipufogógázait több más náci haláltáborban és a bevetési csoportok mozgó halálkötelékeiben használták emberölésre."

A dízelmotorok kipufogógázaival történő tömeggyilkosságokról szóló elképzelés fontosabb, mint ahogy azt Will gondolta. A Harmadik Birodalomban a feltételezések szerint gázosítással megölt emberek abszolút többsége dízelmotorok gázaiban lelta halálát. Ezek száma négy- és kétmillió között van, és négy táborban vagy helységben pusztultak el: Treblinkán, Belzechen Sobibórban és Chelmnoban (ez utóbbi helyen az állítások szerint nem volt tábor, ehelyett „gázautókról” beszélnek.) Cián-hidrogént állítólag csak Auschwitz-Birkenauban és Majdanekben használtak gázosításra. Miután az Auschwitzban elhunytak számát az

1990-es években négymillióról hivatalosan jóval egy millió alá csökkentették, a dízel-gázosításokról szóló történet egyre fontosabb lett.

De Weisberg és Will tévútra keveredtek. Friedrich Paul Berg amerikai okleveles mérnök a Pat Buchanan and the Diesel Exhaust Controversy [Pat Buchanan és a vita a dízel kipufogó gázokról] és a Diesel Gas Chambers: Myth within the Myth [Dízel gázkamrák: mítosz a mítoszon belül] című tanulmányaiban kimutatja, hogy miért. Berg rámutat, hogy Buchanannak nincs teljesen igaza, amikor kategorikusan kijelenti, hogy a dízel kipufogógázai nem képesek ölni. Bizony ölhetnek, de csak akkor, ha a motor súlyos munkaterheléssel működik. A gyakorlatban azonban nagyon nehéz ilyen feltételeket egy olyan dízelmotorral teremteni, amely nem hajt valamilyen járművet, hanem csak kipufogógázok termelésére használják. De a dízel kipufogógázok még maximális munkaterheléssel is csak 4 ezreléknél kisebb arányban tartalmaznak szénmonoxidot. Valamennyi benzinmotor minden további nélkül kibocsát 7 százalékot a halált okozó gázból. Ha még a porlasztó üresjáratú csavarját is beszabályozzuk, akkor lehet 12 százalék szén-monoxid is a kipufogógázokban. A dízelmotoroknak nincs porlasztójuk, így náluk egy hasonló beszabályozás nem lehetséges. A tanúknak a dízelmotorok treblinkai használatáról szóló beszámolója alapján e motoroknak üresjáratban kellett menniük. Ilyen feltételek mellett a dízelmotorok alig termeltek volna 600 ppm szén-monoxidot, azaz 1 ezreléknél is kevesebbet. Ha valaki egy ilyennek fél órán át van kitéve, legfeljebb átmeneti fejfájást kap tőle. Friedrich Paul Berg mérnök lényegében igazat ad Pat Buchanannak abban, hogy a dízelmotor kipufogógázai nem képesek ölni.

Annak nincs semmi jelentősége, mondja Friedrich Paul Berg, hogy az emberek össze vannak-e zsúfolva kamrákban, vagy sem. Weisberg állításával ellentétben egy üresjáratú dízelmotor kipufogógázai segítettek volna a bezárt embereket életben tartani. Ezek a gázok ugyanis kb. 18 százalék oxigént tartalmaznak, tehát majdnem annyit, mint a közönséges levegő. Ez azon alapul, hogy a gázolaj égése nagyon nagy levegőbevitelt igényel, másként nincs öngyulladás. Ilyen nagy levegőbevitel mellett az összezsúfolt emberek is több mint egy órán át szabadon tudnak lélegezni, az átmeneti fejfájást leszámítva, minden károsodás nélkül. A dízelmotor átáramló kipufogógázai azonkívül segítenek eltávolítani a hasznavehetetlen kilélegzett levegőt.

Friedrich Paul Berg rámutat még egy másik körülményre is, amely erős érv a dízel kipufogógázok történetjével szemben. Ha a németek valóban tömegesen akartak volna embereket gyilkolni járművek kipufogó gázaival, lett volna egy sokkal hatékonyabb alternatívájuk erre a célra, mint akár dízel-, akár benzinmotorok kibocsátott gázai. Abban az időben ugyanis mintegy félmillió generátorgázzal 1 hajtott autó gurult a Harmadik Birodalom útjain.

1 A generátorgázt ma is használják, bár járművek meghajtására kevésbé. Nevét több nyelvben, a svédben is gengasra rövidítették, a magyarban a „gengáz” sosem volt használatos. A generátorgáz szén vagy fa oxigénszegény körülmények között történő elgázosítása során keletkezik, ezért tartalmaz éghető szén-monoxidot. A szénből előállított generátorgázt magyarul léggáznak is mondják, ezt a városi gázhoz is szokták keverni. A falepárlás gáznemű termékét fagáznak nevezik; ennek szén-monoxid tartalma nagyobb a léggázénál.

A háború és tengeri blokádnál idején kőolajtermékeket pótló belföldi nyersanyagokat kerestek, ilyen elsősorban a fa volt. A fa száraz desztillálásánál egy gáz keletkezik, amelyet a gépkocsik motorjában el lehet égetni. A második világháború alatt Svédországban is gyakran használták a generátorgázt; az autókat és az autóbuszokat általánosan ellátták egy utánfutó gázgenerátorral. Ez a gáz rendkívül mérgező volt, mivel körülbelül 35 százalék szén-monoxidot tartalmazott.

Feltételezve, hogy a gázkamratörténet igaz, vajon miért nem használták a németek a 350-szer mérgezőbb és azonkívül könnyen előállítható generátorgázt?

A dízelmotorok kipufogó gázairól folyamatban levő vitával egyidőben kelet-európai származású amerikaiak több szervezete Demjanjuk mellett foglalt állást, és saját kivizsgálásokat kezdeményeztek ártatlanságáról. Súlyosan latba eső

tárgyi okok alapján megállapíthaták, hogy Treblinkán nem követhettek el tömeggyilkosságokat, és hogy John Demjanjuknak, más vádlottakhoz hasonlóan ártatlannak kell lennie. Külön ki kell emelni azt az elismerésre méltó átfogó dokumentációt, amelyet a Polish Historical Society [Lengyel Történelmi Társaság] tett közzé. Ez a történelmi érdeklődésű amerikaiak egyik szervezete, többnyire lengyel származásúak, tehát olyan személyek, akiknek régi hazája különösen sokat szenvedett a német megszállás alatt, és ezért aligha vezethette őket az a szándék, hogy „tisztára mossák Hitlert”, amit egyébként azért szoktak mondani, hogy elriasszák az embereket attól, hogy megismerkedjenek a revizionisták tárgyilagos megállapításaival.

Mi lett aztán Demjanjuk sorsa? 1993 nyarán a jeruzsálemi Fellebbviteli Bíróság felmentette az ukrán férfit. A felmentést a bizonyítékok hiányával indokolták, a bizonyítékoknak ugyanazzal a hiányával, amely a halálos ítélet alapját is képezte. Olvasóim eltöprenghetnek kissé azon a kérdésem, hogy világunknak vajon miféle hatalmai azok, amelyek az egyébként értelmes emberek nézeteit úgy át tudják forgatni, hogy ezt a jeruzsálemi ítéletet az USA és Európa tömegtájékoztatási eszközeinek többsége Izrael jogállam voltának bizonyítékaként ünnepelte. Ha Izrael jogállam volna, akkor először is senkit sem lehetett volna halálra ítélni egy hamisított dokumentum – amelynek hamisított volta legalább 1987 óta ismert volt – mint egyetlen bizonyíték alapján; másodsor, miután kiderült, hogy a vád tanúi hamisan esküdtek, ezeket a tanúkat e miatt a bűncselekmény miatt vád alá kellett volna helyezni, és el kellett volna ítélni. De éppen ellenkezőleg: egy ideig teljes komolysággal latolgatták, hogy új eljárást indítsanak Demjanjuk ellen olyan büntettek alapján, amelyekről úgy gondolták, hogy a sobibóri és flossenbürgi táborokban követhetett el. Csakhogy ebből semmi nem lett - Demjanjuk már így is túlságosan forró kása lett számukra. 1993 szeptemberében felültették egy USA felé tartó repülőgépre, de - minden általánosan elfogadott törvény ellenére, mert akit felmentettek, az a törvény értelmében ártatlan – továbbra is megbilincseltek. „Izrael jogállam” mindent megtett hogy a John Demjanjukot végsőkéig megalázza és megsértse.

2001 tavaszán egy új pert indítottak John Demjanjuk ellen, ezúttal otthona városában, Clevelandben. Erre a perre rövidesen visszatérünk.

A „Megsemmisítés” Treblinkán

Amikor treblinkai táborokról szóló tanúvallomásokot megvizsgáljuk, rögtön észrevesszük, hogy azok valamennyi pontban lényegesen eltérnek egymástól: az állítólagos megsemmisítő tábor fekvéséről, nagyságáról és felszereléséről, az állítólagos áldozatok számáról, valamint megölésük módjáról és a hullák eltakarításának módszereiről teljesen különböző állításokat találunk bennük. Az ellentmondások olyan nagyok, hogy a megsemmisítésben hívők egyáltalán nem voltak képesek a treblinkai „megsemmisítést”, megjeleníteni anélkül, hogy válogatást ne végezzenek a használható „tanúvallomások” között, a többit pedig hagyják csendesen feledésbe merülni. Egy ilyen válogatást nem tekinthetünk másnak mint önkényesnek, és a forrásanyag kezelése aligha tarthat igényt arra, hogy tudományosnak nevezzük. Csak egyetlen példa: eleinte azt hangoztatták, hogy Treblinkán a zsidókat kamrákban vízgőz segítségével ölték meg.

A történet a gőzkamrákról nyilvánvalóan a The Black Book of Polish Jewry-ből [A lengyel zsidóság fekete könyve] származik, amelyet 1943-ban az USA-ban adtak ki, és nem kisebb személyek, mint az elnök felesége, Eleanor Roosevelt, valamint Albert Einstein professzor támogatták. E könyv kilencedik fejezetének (141–147. oldalak) a címe „Treblinka”, az alcím pedig a következő: „A lengyel kormányhoz eljuttatott hivatalos jelentés”. Ez a hét oldalnyi szöveg nagyon sok érdekeset nyújt annak, aki többet akar tudni, hogy a megsemmisítés-legenda hogyan nézett ki első stádiumában, amikor Treblinka vonatkozásában egyáltalán nem beszéltek gázkamrákról, hanem kizárólag csak gőzkamrákról. Az ilyen kivégzési módszerbe vetett hit azt feltételezi, hogy egy levegővel telt térségbe bevezetett gőz kiszorítja a levegőt, és így fulladást okoz, pedig ez nem igaz. Einstein, a fizika professzora nagyon szórakozott állapotban lehetett, amikor nevét adta

ehhez a tragikomikus dokumentumhoz.

Még 1945. december 14-én is a következőt jegyezték fel a nürnbergi bíróság jegyzőkönyvébe:

„Minden áldozatnak le kellett vetnie ruháját és cipőjét, amelyeket aztán összegyűjtöttek, majd valamennyi áldozatot, először a nőket és a gyerekeket behajtották a halálkamrákba.. Miután a kamrákat teletölték, hermetikusan lezárták őket, és gőzt engedtek be... A beérkezett adatokból felbecsülhetjük, hogy több százezer zsidót irtottak ki Treblinkán." (Nürnbergi dokumentum PS 3311.)

De pontosan 75 nappal később, 1946. február 27-én a magas bíróság már elfelejtette a gőz kamrákat. Helyettük most hirtelen treblinkai gázkamrákról kezdtek beszélni. Tehát csak a háború után jött létre megegyezés arról, hogy a legenda melyik formáját tegyék kötelezővé!

Treblinka nem egy tábor volt, hanem három: Treblinka I. (vagy A) Treblinka II. (B), és a Malkinia nevű tábor, 6 km-rel északabbra Jellemző a tanúvallomásokban levő zűrzavarra és ellentmondásokra, hogy belőlük még csak az sem tűnik ki tisztán, hogy volt egy harmadik tábor is, Malkinia. Ez egy átmenő és tetvetlenítő tábor volt. Nem éppen alkalmas a treblinkai „megsemmisítésről” szóló tanúvallomásokba vetett hit erősítésére, hogy ezek közül sok éppen erről a táborról, Malkiniáról szól, amelyet sohasem gyanúsítottak azzal, hogy egy megsemmisítő központnak adott volna szállást. A „megsemmisítés szakemberei” manapság sohasem említik „megsemmisítő központként” ezt a tábort. Azért mi később még visszatérünk Malkiniára ebben a cikkben.

Ehelyett Treblinka II. az, amelyet megsemmisítő táborként jelölnek meg, míg a Treblinka I. tábor, amely közvetlenül egy kavicsbánya mellett van, alig szerepel az irodalomban. Lehetetlen az itt rendelkezésre álló korlátozott terjedelemben sorra venni a Treblinka II-vel kapcsolatos minden létező tanúvallomást, ezért csak azokra térünk ki, amelyeknek jelentőségük van az állítólagos tömeggyilkosságok megvilágításában.

Az 1943-as Zsidó Világkongresszus egyik brosúrájában azt bizonygatják, hogy a nácik 1942 márciusában egy „vágóhidat” kezdtek építeni a lengyelországi és más országokból származó zsidók számára. A létesítmény 5000 hektár területre terjedne ki. Nehéz megérteni, hogy gondolkodó emberek hogyan fogadhatnak el egy olyan táborról szóló állítást, amely nem kevesebb mint 50 km²-t foglal el. A nürnbergi perben mégis komolyan foglalkoztak vele. Ez sokat mond a hiszékenység emberi tulajdonságáról, amely a megsemmisítés-vallás elterjedése elengedhetetlen előfeltételnek tűnik.

T Skowron, a korábban említett Polish Historical Society kivizsgálója, összehasonlította a térképvázlatokat, amelyeket a tanúk a treblinkai táborokról készítettek. Összesen több mint 40 ilyen vázlat létezik. Ezek a lényeges pontokban mind különböznek egymástól, és szerintük a gázkamra (vagy gázkamrák, vagy talán gőzkamrák voltak?) az egyik vázlaton itt, a másikon amott feküdt. 1 1 Lásd: T Skowron, Amicus Curiae Brief, Polish Historical Society, Stamford CT Juli 1992.

A treblinkai megsemmisítés mostani hivatalos változata szerint 1942 nyarán a lengyel zsidók nagy részét ebbe a megsemmisítő táborba deportálták. Nevük bármiféle regisztrálása nélkül dízel kipufogógázokkal gázkamrákban megölték, és tömegsírokba temették őket. Ez 1942–1943 teléig tartott. 1943 tavaszán megváltoztatták az eljárást: közvetlenül az elgázosítás után kezdték elégetni a holttesteket, kiásták és elégették a régebbi hullákat is, hogy a meggyilkoltaknak semmi nyomuk ne maradjon. A halottégetést több méter mély és nagyon hosszú gödrökben végezték, amelyek korábban tömegsírok voltak. Itt az égetés betoncölöpökön nyugvó vasrácsokon történt. Az így megsemmisített zsidók száma 870 000 és 1 200 000 közt kellett legyen. 1943 őszén kiürítették és a földdel egyenlővé tették a tábort, és az ott elkövetett tömeggyilkosságok minden

bizonyítékát eltüntették.

Gyilkossággal vádolni valakit kétségtelenül rendkívül komoly dolog, és ha ez bíróság előtt történik, az esetleges elmarasztaló ítéletet széles körű kivizsgálás előzi meg. A mellette és ellene szóló valamennyi bizonyítékot meg kell tárgyalni, és ki kell értékelni. Semmi fáradságot nem szabad sajnálni annak a megállapítására irányuló törekvésben, hogy mi történt valójában. Mivel a tanúvallomások gyakran megbízhatatlanok, a bíróságnak az a feladata, hogy döntését ellentmondásmentes tények alapján hozza meg. Ez a munka magába foglalja a tetthelynek, a gyilkos fegyvernek, a gyilkosság lefolyásának, a holttestnek és a halál okának a technikai vizsgálatát. Ha az áldozatot nem sikerül megtalálni, gyakorlatilag lehetetlen bebizonyítani, hogy gyilkosság történt. Ha egy vagy csak kisszámú ember meggyilkolásáról van szó, akkor néha el lehet a bizonyítékokat tüntetni, amennyiben a tetthelyre és a holttestek eltüntetésének a módjára nem sikerül rábukkanni.

Ha azonban a meggyilkoltak száma nagyon nagy, és a holttestek megsemmisítésének a helye ismert, berajzolható egy térképre és még fényképezhető is a levegőből, akkor napjaink technikai eszközeivel abszolút biztonsággal megállapítható a bűncselekmény. Hiszen régészeti ásatások révén százezer éves vagy még régebbi emberi lakóhelyeket is fel lehet tárni. Annak a „kivizsgálását” viszont, amit „a történelem legnagyobb büntettének” szoktak nevezni, szinte kizárólag tanúvallomásokra alapozzák.

Annak ellenére, hogy az állítólagos gyilkos fegyverek, a gázkamrák, még mindig megvannak Auschwitz I., Auschwitz II. (Birkenau) és Majdanek táborában, az amerikai Fred Leuchter 1988-as kutatásai előtt senki nem végezte el azok technikai vizsgálatát. Leuchter a gázkamrák szakértőjeként több amerikai államban épített ilyeneket halálraítéltek kivégzésére. De Leuchter a revizionisták megbízásából cselekedett, ezért megállapításait tilos nyilvánosan tárgyalni, jelentését pedig Európa több „demokratikus” országában, így Németországban, Ausztriában, Svájcban, Franciaországban, Hollandiában és Lengyelországban betiltották. Leuchter után a „gázkamrákat” a krakkói törvényszéki orvosi intézet és Germar Rudolf német vegyész is megvizsgálták. Az eredmények egyértelműek és egybehangzóak: a kamrákban, ahol állítólag sok ezer embert gyilkoltak meg cian-hidrogénnel, ennek az anyagnak nagyon csekély nyomai vannak a falakban (a cian-hidrogén egy természetesen előforduló anyag, és kis mennyiségben jelen lehet bármely épületben). Ezzel szemben a fertőtlenítő kamrák falaiban, amelyekben a foglyok ruháit tetvetlenítették, (cian-hidrogénnel történő gázosítással), és amelyekről sohasem állították, hogy ott embereket öltek volna meg, lényegesen magasabb mérgeztartalmat találtak.

Treblinkán az állítólagos gázkamrákból egy sem maradt fenn, de ott végezték az egyetlen hivatalos helyszíni vizsgálatot egy olyan helyen, amelyről azt állították, hogy ott megsemmisítő tábor volt. 1945. november 9-től 13-ig a siedlcei bíróság kezdeményezésére ásatásokat folytattak a Treblinka II. tábor területén. Erre a kivizsgálásra még visszatérünk. Sehol másutt, legyen az Auschwitz-Birkenau, Majdanek, Chelmno (Kulmhof), Sobibór vagy Belzec, az állítólagos tömeggyilkosságok elkövetése óta eltelt jó 50 év alatt senki nem vállalkozott a bűncselekmény helyszínének vagy a gyilkos fegyvernek a technikai vizsgálatára. Mint ahogy egyetlen táborban sem boncoltak fel valaha egyetlen holttestet sem, és állapítottak meg gázosítást a halál okaként. Tálán valamely olvasóm talál majd valami jó magyarázatot ezekre a tényekre amelyeknek érthetetleneknek kellene tűnniük, feltéve, hogy a tömeggyilkosságok valóban megtörténtek.

A „megsemmisítésről” való ma érvényes hivatalos elgondolás szerint a zsidók tömeges meggyilkolását főképp zárt helyiségekben különböző gázokkal (cian-hidrogénnel, illetve dízel kipufogógázokkal) követték el, amelyekről feltételezték, hogy mérgező hatásuk van. A „megsemmisítést” Treblinkán, attól függően, hogy melyik tanúvallomásnak kívánunk hinni, az alább felsorolt módok egyikén hajtották végre:

1. tarkólövéssel a szabadban, egyfajta futószalag-eljárásban,

2. klórgázzal,
3. vízgőzzel,
4. egy dízelmotor kipufogógázaival,
5. légmentesen záródó kamrák légüresre szivattyúzásával.

Az 1., 3. és 5. változatot a Zsidó Világkongresszus 1946-os Fekete könyve írta le (ez nem tévesztendő összeg lengyel zsidóság fekete könyvével, amely 1943-ban jelent meg). Ha valaki megpróbálná kiszivattyúzni a levegőt egy légmentesen záró kamrából, és csupán néhány tized barral csökkentené benn a normális légnyomást, ez elég lenne ahhoz, hogy az egész épület összeroppanjon. A gőzkamrák kérdését már érintettük; a nürnbergi bíróság először a legendának ezt a változatát tette magáévá, de mostanra már átengedték azt a feledésnek.

A tanúk nyilatkozatai szerint a Treblinka II. tábor ún. megsemmisítő körzetén belül két épület volt, két „halálház”, amelyek összesen 13 hermetikusan lezárható gázkamrát tartalmaztak. Az első halálház egy betonépület volt, amelyet 1942 késő nyarán és őszén építettek. Ebben 3 gázkamra volt, mindegyik 5 m x 5 m (mások azt mondják: 4 m x 4 m) alapterülettel. A másik halálház egy kőépület volt betonpadlóval, és valamivel később építették. Ebben tíz gázkamra volt, mindegyiknek 8 m x 4 m (mások szerint 4 m x 4 m) alapterülete volt. Öt-öt gázkamra feküdt az épület mindkét hosszú oldala mentén, egy nagyon szűk, alig 150 cm széles folyosó választotta el őket. A külső falakon gázmentesen záró csapóajtók voltak, amelyeket fel lehetett húzni, hogy meggyorsítsák a gázkamrák kiürítését. Az egyik rövid oldal falán belül feküdt a motorhelyiség, ahonnan a dízel kipufogógázokat bevezették a kamrákba.

Az 1946-os Fekete könyv ugyan arról beszél, hogy egyidejűleg 4000–6000 embert tereltek be a gázkamrákba, de a legtöbb forrás megelégszik 2000-nél is kevesebbel. A tömegsírok, ahol a holttesteket eltemették, Eliahu Rosenberg szerint a gázkamrák közelében feküdtek, 120 méter hosszúak, 15 méter szélesek és 6 méter mélyek voltak, de más források más méreteket adnak meg, Szerintük 50–150 méter hosszúak, 10–25 méter szélesek, és 5–10 méter mélyek voltak. Később ezeket a helyeket a hullák elégetéséhez szükséges rácsokkal vagy rostélyokkal szerelték fel.

Minden okunk megvan arra, hogy a tanúk leírásaiból és az állítólagos bűncselekmény helyszínének megtekintése során megismert körülmények alapján közelebbről megvizsgáljuk e tömeggyilkosság technikai lehetőségét, vagy még inkább lehetetlenségét. Az olvasó be fogja látni, hogy számos olyan vonatkozást találunk, amelynek már régen komoly kételyeket kellett volna ébresztenie. Csak egyetlen kis képtelen részlet, amelyet kritika nélkül elfogadtak. Az első halálháznak volt egy korlát nélküli lépcsője három lépcsőfokkal, amely a terepszint fölött 1,5 méter magasan fekvő bejárathoz vezetett. Más szóval: a lépcsőfokok 50 cm magasak voltak. Micsoda akadály, hogy gyorsan megtöltsék a gázkamrákat a halálra szánt emberekkel!

A megsemmisítés-legendá mostani formájában nincs helye a gőz, klórgáz vagy légüresre szivattyúzás segítségével történt tömeggyilkosságnak. Ezeket az állításokat elvetették, mint képtelenségeket. De éppoly felfoghatatlan, miért akadtak fenn a tanúk a történészek és a bíróságok a dízel kipufogógázainál, mint a gyilkosság eszközénél. A mi környezettudatos korunkban jól ismert, hogy a benzinmotorok kipufogó gázai százszor mérgezőbbek dízelmotorokénál. A benzinmotorok kipufogó gázainak a belélegzésével történő öngyilkosság sajnos nem szokatlan. Ezzel szemben a dízel kipufogógázok belélegzése általi öngyilkosság egyetlen esetét sem ismerjük. A dízel kipufogógázok csekély szén-monoxid tartalma az, amely kizár minden komolyabb mérgező hatást. A tanúk Treblinkáról szóló nyilatkozataiból az sem világlik ki, hogyan hatottak a dízel kipufogógázok az áldozatokra.

A tanúk szerint a gázkamrákat gázzal ellátó motorok nehéz dízelmotorok voltak, amelyeket szovjet harckocsikból szedtek ki, és amelyeknek mintegy 550 lóerő teljesítményük volt. Ha egy belsőégésű motor kipufogó gázait bevezetjük egy hermetikusan lezárt térbe, a nyomás odabent fokozatosan nőni fog, amíg vagy szétrobban a helyiség, vagy leáll a motor. A nyomás, amelyet egy motor a

kipufogó gázaival létrehoz, a motor típusától és felépítésétől függ. Mivel a dízelmotorok nagy sűrítéssel (1:15) dolgoznak, feltételezhetjük, hogy akkor is működni tudnak, ha a kipufogógázok nyomása a hengerből való kilépés után 0,5 barral megemelkedik.

Ha ezeket a kipufogógázokat egy hermetikusan lezárt térbe vezetjük, a nyomás ott bent is emelkedni fog 0,5 barral. Ez megfelel 5000 kg/m², azaz 5 tonna/m² terhelésnek. Így kellett ennek történnie a tanúk által leírt valamennyi elgázosításnál ezekben az állítólag hermetikusan lezárt gázkamrákban. Alkalmazzuk a 2. sz. halálháza ezeket a technikai feltételeket. Ha abból indulunk ki, hogy egy gázkamra ott 8 m hosszú és 2 m magas volt, akkor 16 m² falfelületet kapunk. Így a kipufogógázokból származó, erre a falra nehezedő nyomás 80 tonnát tesz ki. Ez annyi, mintha három 25 tonnás teherautó ütközne egyidejűleg a falnak! Ennek a kamrának a teteje 8 m x 4 m = 32 m² felületű volt. Az alulról ható gáznyomás 160 tonnát tett ki. A tető súlya (15 cm vastag betonlemez feltételezve) 12 tonna lehetett. Ha a tető éppenséggel nem is emelkedett volna fel, középen legalábbis kettéreped, és felfelé szétnyílt volna, mert a betonvasalás a földszerkezet alsó harmadában található. Ennek a megfelelője értelemszerűen érvényes a csapóajtókra is. Ha felületük 5 m² volt, akkor a nyomóterhelés belülről 25 tonnát tett ki – és mégis légzárók tudtak maradni!

Milyen hosszú ideig tartott 0,5 bar túlnyomást elérni egy 32 m² területű, 2 m magas, azaz 64 m³ térfogatú gázkamrában? Egy W2 típusú, 38 literes hengerűrtartalommal bíró szovjet harckocsimotorból indulunk ki. A gázkamrában levő levegő térfogata gázosításkor (a kamra térfogata mínusz a bezárt emberek térfogata) kb. 44 m³-t tett volna ki. Ha a motor percenként 500 fordulattal járt, akkor az egy perc alatt 9,5 m³ kipufogógázt termelt volna. Mire a motor összesen 22 m³ gázt termelt, a nyomás a kamrában 1,5 barra emelkedett volna. Ehhez alig két és fél percre volt szükség. Ennyi idő alatt egy dízelmotor semmi körülmények között nem tud valaki megöléséhez elegendő mennyiségű mérgező gázt termelni – ezzel szemben a nyomás szétrobbantotta volna a kamrát, és megsemmisítette volna a „megsemmisítést” Treblinkán.

Itt önkéntelenül felvetődik egy gondolat. Ha a gázkamrákat hermetikusan le lehetett zárni, miért vesződtek a náci azzal, hogy bevezessék oda a harckocsik kipufogógázait, és így kockáztassák, hogy szétrobbantják a gázkamráikat? Elég lett volna, ha bezárják a kamrákba az áldozatokat, és hagyják őket megfulladni; egy óra sem kellett volna ahhoz, hogy elfogyjon a rendelkezésre álló oxigén. Mindezen megfontolások után magától adódik a következtetés: a treblinkai dízelgázkamrákat nyugodtan a mesék világába számúzhatjuk.

További képtelenségekkel találkozunk a tömegsírokkal kapcsolatban is, amelyekbe az elgázosítottak testét temették. Eliahu Rosenberg tanú szerint ezek a sírok 120 m hosszúak, 15 m szélesek és 6 m mélyek voltak. Ha Rosenberg tanúvallomásából indulunk ki, és feltételezünk egy 65°-os rézsűszöget Treblinka homokos és kavicsos talajában, valamint azzal számolunk, hogy a halottakat 0,5 m földdel takarták le, akkor egy ilyen sírnak kb. 8000 m³ betölthető térfogata lett volna. Ha továbbá abból indulunk ki, hogy tömegsírok egy köbméterében 8 holttest fér el, akkor minden ilyen sírba 64 000 hullát lehetett volna temetni.

Érdekes módon a tanúk egyike sem említi, hogy mi történt a kiásott földdel, amelynek mennyisége 20%-os fellazulással számolva, síronként 9600 m³-t lett volna. Egy természetes talajba ásott gödör rézsűje sokkal meredekebb lehet, mint a kiásott anyag halmáié. Egy sír felülete a talajszinten, amint azt állították, 1800 m² volt, és a kiásott föld rézsűszöge kb. 30°, a földhalom magassága pedig 6 m. Ha levonjuk a hullák letakarására használt kb. 1000 m³-t, akkor egy tömegsírban kiásott anyagmennyiség kb. 2600 m² felületet fedne be.

Az irattárban megőrzött rajzok szerint a „megsemmisítési körzetként” megjelölt terület Treblinkán kb. 18 000 m². Ez a terület magába foglalná nemcsak a tömegsírokat és a kiásott föld halmait, hanem a gázkamrákat és más épületeket is. Amennyiben abból indulunk ki, mint ahogy a John Demjanjuk elleni jeruzsálemi perben is tették, hogy 875 000 embert gyilkoltak itt meg, akkor ezek

elföldelésére 14 olyan tömegsírra lett volna szükség, amelyek megegyeznek a Rosenberg által megadott méretekkel. A 14 tömegsír kb. 25 200 m²-t területet foglalt volna el. Ezen kívül a kiásott föld – kb. 130 000 m³ – összesen mintegy 36 400 m² felületet takarna. Ha mindezt összeszámoljuk, csupán a 14 tömegsír és az azokból kiásott föld 61 600 m² területet igényelne, vagyis a „megsemmisítési körzet” egész területének több mint 3,4-szeresét. Ezáltal a legendának ez a része is képtelenségnek bizonyult. Ha lehet, még képtelenebb lesz, amennyiben a Treblinkán megöltek 3 milliós számából indulunk ki, amely szám röviddel a háború után volt érvényben. Ebben az esetben 48 tömegsírra lett volna szükség 86 400 m² felülettel, és ehhez jönne további 124 800 m² terület a 460 800 m³-nyi kiásott földnek, vagyis az ásási munkálatok összevetve 211 200 m²-t vennének igénybe – tizenkétszer nagyobbat, mint az egész „megsemmisítési körzet”.

Mi történt azután a 875 000 áldozat holttestével? A tanúk szerint az 1943. márciustól szeptemberig tartó időszakban rendszeresen kiásták és elégették volna a hullákat, hogy nyom nélkül eltüntessék őket. Egy ilyen állítás szükséges előfeltétele annak, hogy tetszőlegesen lehessen megadni az áldozatok számát – 700 000-tól akár 3 millióig. A nagyon nagy számokhoz való felelőtlen viszony, amelyeket aztán, miután a revizionisták tolamakodó módon felülvizsgálták őket, magyarázat nélkül erősen redukálni lehet, alkalmas arra, hogy felkeltse a gyanúkat. A háború végétől egészen 1990-ig hivatalosan azt hangoztatták, hogy Auschwitzban négymillió volt a halottak száma. Aztán a számot hirtelen „kevésbé több mint egymillióra” csökkentették, J.-C. Pressac pedig, akit munkájáért általánosan ünnepeltek, a legutóbbi könyvében ezt a számot kb. egy harmadrésszel 660 000-re szállította le.

A tömeggyilkosságok elkövetése technikailag képtelen leírásainak megfelelnek azok a képtelen leírások, amelyek a holttestek eltüntetésének módjára vonatkoznak: elégették őket a szabadban. Ezt nemcsak Treblinkára vonatkozóan hangoztatják. Ugyanezt állítják Belzec, Sobibór és Chelmno „megsemmisítő” táborokról is. Eddig senki nem hangoztatta, hogy ezekben a táborokban krematóriumok lettek volna, hanem az összesen 1,9 millió halottat állítólag mind a szabadban égették el, aztán a hamut szétszórták, úgyhogy a tömeggyilkosságnak semmi nyoma nem maradt. Halottak milliói csak úgy nem tűnhetnek el. Az olvasók gondoljanak a kommunizmus áldozatainak Oroszországban most folytonosan felfedezett újabb tömegsírojaira.

Mit mondanak a tanúk a halottégetésről? Eliahu Rosenberg ezt meséli:

„Miután Himmler megsemmisítette a táborot, parancsba adta, hogy égezzék el minden hullát, amelyek a gödörben fekszenek. .. Erre a célra két sántát fektetnek párhuzamosan a földre, és a hullákat, amelyeket kotrógépekkel emeltek ki a földből, rétegekben ráhelyezték, mint a tűzifát. Gyakran előfordult, hogy a hullák, különösen az újabban megholtaké, nem égtek oly jól, és ezért benzint kellett öntenünk rájuk... Abban az időben csak egy égetőhelyünk volt, és az természetesen túl kevés volt, mivel naponta nem tudtunk száznál több hullát elégetni. A szomszéd táborból áthívtak egy Herbert Floss nevű SS Oberscharführert, ... Ő öt vagy hat égetőhelyet rendezett be, és bevezette a hullák rétegekbe rakásának egy új módját is...” (Eliahu Rosenberg, Tatsachenbericht, 9. és köv. old.)

Mit jelent ez? Azt akarja mondani ez a fickó, hogy emberi testek maguktól égnek? Igen, a John Demjanjuk elleni jeruzsálemi perben kitartott a véleménye mellett: „ Treblinkán megtanultuk, hogy a kisgyerekek gyorsabban égnek, mint a férfiak. Egy gyufaszállal is meg lehet gyújtani őket. Ezért a németek – legyenek átkozottak – megparancsolták nekünk, hogy a gyerekeket fektessük bele először az égetőgödörökbe.” (Eliahu Rosenberg nyilatkozata a bíróság előtt a Demjanjuk elleni perben, idézve Udo Walendy német revizionista Historische Tatsachen című folyóiratának, 34. számában, 1988)

Szyja Warszawski 1942 júliusában érkezett Treblinkára. A nácik lengyelországi bűntetteit vizsgáló lengyel főbizottság előtt így tanúskodott: „Egy kotrógéppel rétegekben dobták a hullákat a tüzes rostélyra. Amikor a hullák tüzet fogtak akkor már maguktól égtek ”

Wassilij Grossmann írja a Die Hölle von Treblinka [A treblinkai pokol] című könyvében:

„Kezdetben egyáltalán nem akart működni a halottégetés – a hullák nem fogtak igazán tüzet; de megfigyelték hogy a női holttestek jobban égnék”.

Jankel Wiernik (aki több különböző néven bukkan fel: Yaakov Vernick, Yakovyorek) az egyetlen tanú, aki azt állítja, hogy ő hosszabb időn át részt vett a megsemmisítés folyamatában. Azt írja:

„Bebizonyosodott, hogy a női hullák jobban égnék, mint a férfiak. Ezért női holttesteket használtak a tűz meggyújtására.” (J. Wiernik, A. Donat [szerk.] The Death Camp Treblinka. [A treblinkai haláltábor] New York: Holocaust Library, 1979., 170. oldal)

Rachel Auerbach különböző tanúk nyilatkozatait állította össze, és összefoglalásként ezt írta:

„A lengyelek továbbra is beszélnek arról, hogy hogyan készítettek szappant a zsidók testéből. Spanner professzor langfuhri szappangyárának felfedezése bebizonyította, hogy gyanújuk jól megalapozott volt. A tanúk elmondják nekünk hogy amikor a hullák a máglyákon égtek serpenyőket raktak alájuk hogy felfogják a kicsorgó zsírt, de ezt nem erősítették meg...”

Treblinkán, miként sok más hasonló helyen is, jelentős előrehaladást tettek a megsemmisítés tudományában, amilyen az a rendkívül figyelemre méltó felfedezés is volt, hogy a nők holtteste jobban ég mint a férfiaké.

A férfiak nem égnék a nők nélkül... A női hullákat tűzgyújtásra használták fel, vagy jobban mondva tűzrakásra a hullahegyek között... A vér is elsőrendű tüzelőanyagnak bizonyult. A fiatal testek gyorsabban égnék el, mint az idősebbek... Benzin és a kövérebb nők hullái segítségével a halottak máglyája végül is fellángolt.” (A. Donát, a nevezett mű, 38. oldal.)

Yitzhak Arad írja:

„Az SS hamvasztást vezető tagjai meggyőződtek arról, hogy a hullák eléggé jól égnék más tüzelőanyag hozzáadása nélkül is.” Az újonnan megöltek holttesteiről azt mondja: „Ezek nem égtek olyan jól, mint azok, amelyeket a sírokból szedtek ki, meg kellett locsolni őket üzemanyaggal, mielőtt lángra lobbantak volna.” (Y. Arad: Belzec, Sobibór, Treblinka: The Operation Reinhard Death Camps [Belzec, Sobibór, Treblinka: A Reinhard haláltábor művelet], Indiana University Press, 1987., 174. oldal.)

Jean-Francois Steiner, aki szintén sok tanúvallomást állított össze, ezt írja: Voltak tűzálló testek, mint ahogy voltak olyanok is, amelyek könnyen tüzet fogtak. A trükk abban állt, hogy felhasználjuk a jókat, hogy elégezzük velük a rosszakat. Az ő [Herbert Floss, az SS korábban már említett tagjának] kutatásai szerint – amelyek nyilvánvalóan messze előrehaladottak voltak – a régi hullák jobban égtek, mint az újak, a kövérek jobban, mint a soványak, a nők jobban, mint a férfiak, és a gyerekek nem égtek olyan jól, mint a nők, de jobban, mint a férfiak. Ebből következik, hogy a kövér nők régi hullái voltak az ideálisak. (J.F. Steiner, Treblinka, 1966., 294. oldal.)

Néhány tanú bizonyosan állítja, hogy Treblinkán voltak csoportok, akiket kijelöltek, hogy szerezzenek tűzifát. Yitzhak Arad beszél egy „tűzifa-különítményről”. Abban viszont egyetértenek a tanúk és a megsemmisítés-hívők, hogy a tűzifa csak addig került felhasználásra, amíg kisebb máglyákat gyűjtöttek a hullák hegyei alá, és nem volt rá többé szükség, amikor a hullahegyek tüzet fogtak, és maguktól égtek tovább.

Az emberi test mindazonáltal nem tüzelőanyag. Kb. 65%-ban vízből áll, és nem ég magától, csak azért, mert meggyújtják. Minden nagyobb városban vannak krematóriumok, ahol naponta égetnek el emberi holttesteket. Ott tudják azt is, hogy nagy mennyiségű tüzelőanyagot (gázt) kell odavezetni, hogy emberi testek

hamuvá váljanak.

India egy olyan ország, amelynek több ezer éves tapasztalata van a szabadban történő halottégetés terén. A New Delhi Shenectady Gazette című indiai újságban 1986. november 27-én megjelent tájékoztató szerint Indiában naponta 21 000 holttestet égetnek el, és ehhez 6433 tonna tűzifára van szükség, tehát hullánként átlagosan 306 kg fára. A halottégetés valójában nagy probléma Indiában, mert erősen fogyasztja az ország amúgy is csekély erdőállományát. Vajon miért nem fedezték fel az indiaiak ugyanazt, amit Herbert Floss SS-legény, vagyis hogy a hullákkal tüzelni lehet?

A vita kedvéért tétélezzük fel mégis, hogy a természeti törvényeket 1941–1944-ben a Harmadik Birodalomban sem törölték el, hanem ott és akkor is tekintélyes mennyiségű tüzelőanyagot használtak a halottak elégetéséhez. A tűzifafogyasztást óvatosságból alacsonyra tesszük, csak 200 kg-ot veszünk hullánként. Különböző tanúk nyilatkozataiból kitűnik, hogy a halottégetés Treblinkán 1943. augusztus elejéig folytatódott, összesen körülbelül 185 napon át. Ez azt jelenti, hogy minden nap legalább 4700 holttestet kellett elégetni, amihez naponta 950 tonna száraz fára volt szükség. A Hütte című mérnöki kézikönyvből megtudhatjuk hogy 1 tonna tüzelési célra alkalmas fenyőfa úrtartalma 3,1 m³. Ez azt jelenti, hogy a halottégetés mindennap 2945 m³ tűzifát igényelt. Hogy ez milyen nagy mennyiség, azt talán könnyebb megérteni, ha az ember elképzeli magának egy 1 m magas, 3 m széles, és közel 1 km hosszú farakást. A halottak elégetése egy ekkora farakást fogyasztott volna 185 napon át mindennap. Az 1943. márciustól augusztusig tartó hullaégetésre összesen kb. 176 000 tonna száraz tűzifára lett volna szükség.

A tanúk szerint Himmler a legnagyobb sietségre adott parancsot a halottak égetésében. Így aligha hagytak időt a tüzelő kiszáradására, kénytelenek lettek volna frissen kivágott fát használni. Az ilyen fa tüzelőértéke csak 2000 kcal/kg, szemben a száraz fáé 3600 kcal/kg-ával. A fent említett teljes tűzifaszükségletet tehát meg kell szorozni az 1,8-as faktorial, és így 315 000 tonna friss fát kapunk. A napi szükséglet akkor 1700 tonna lett volna. Ha feltételezzük, hogy tüzelőanyagként 700 kg átlagos tömegű, közepes magasságú fákat vágnak ki, akkor a teljes szükséglet kb. 450 000 fát jelent. Tegyük fel, hogy az az erdő, ahonnan a fát hozták, a tábor közelében feküdt, ahonnan egy 15 tonnás teherautó naponként három fordulót tud tenni, természetesen beleszámítva a fa fel- és lerakására szánt időt. Így naponként 38 teherautóval megtett összesen 113 fordulóra lenne szükség. Egyetlen tanú sem említett semmit egy ilyen gépkocsiparkról vagy tűzifaszállító utakról. Hiszen a hullák maguktól égtek, ha csak éppen meg kellett gyújtani őket.

Az ott uralkodó primitív munkaviszonyok között vajon mennyi munkaerőre lett volna szükség, hogy ebből a sok fából tűzifát készítsenek? Feltételezzük, hogy egy ember egy napi munkával ki tud vágni egy fát, lehántja és leágazza, felfűrészeli és felaprítja. Próbálja meg bárki: fűrészeljén és aprítsón fel 70 kg fát, majd gondolatban tiszterezze meg ezt a munkateljesítményt. A vita kedvéért fogadjuk el mégis, hogy egy ember képes volt ezt a munkát egy nap alatt elvégezni. Akkor az egész 450 000 munkanapot igényelt volna. Ha a munkát csak 185 nap alatt végezték el, akkor ezzel egy legalább 2400 fős favágócsoporthoz kellett volna foglalkoztatni, és az e célra kitermelendő erdőterület csaknem 600 hektár nagyságú lett volna. Vajon a tanúk nem vettek volna észre egy ekkora tarra vágott területet? Egy ilyennek a nyomai még ma is láthatók lennének.

Most vegyük szemügyre azt az állítást, hogy 875 000 meggyilkolt ember holttestét nyom nélkül el lehet tüntetni a szabadban. Azért egészen nyom nélkül mégsem megy az. Kezdjük a fahamuval, és számoljunk szűken: 3 kg hamu minden tonna elégetett fából. A végeredmény 945 tonna lesz. Ehhez jön a meggyilkolt emberek hamuja és egyéb maradványai. A hamu egy elégetett emberi test súlyának kb. 5,6%-át teszi ki. 60 kg-s átlagos testsúlyból kiindulva, a 875 000 ember elégetése 2940 tonna hamut eredményez. Összesítve ez közel 3900 tonna hamu – emberi és fahamu – amelyet a tanúk szerint földdel keverték, aztán ezt a hamu- és földkeveréket visszahányták a gödrökbe. Még ha ezt a hatalmas mennyiségű hamut – amely elszállítva 390 darab 10 tonnás teherautó rakományát tette volna ki – keverték volna is azzal a kb. 100 000 m³ földdel, amelyet a tömegsírokból kiástak, akkor

is könnyű lett volna a meggyilkolt emberek tanúk által megadott számának megfelelő mennyiségű maradványra bizonyítékot találni. Továbbá: a tanúk által leírt körülmények között történő halottégetésnél, a testek nem égnék teljesen hamuvá, hanem a csontvázuk megmarad.

A tanúk leírták, hogyan zúzták össze, szitálták és rostálták a csontmaradványokat, hogy biztosak legyenek: semmi bizonyíték nem fog maradni. Arra gondolva, hogy milyen primitív felszerelést

– fahengereket és fémlemezeket – használtak erre a munkára, ez nem eredményezhetett mást, mint egy meglehetősen durván őrölt törmelék. Ilyen hallatlan mennyiségű emberi maradványt

– hamut és csontmaradványokat – egy nagyon korlátozott területen a földbe elegyítve, napjaink krimináltechnikai módszereivel minden további nélkül ki lehetne mutatni. Ehhez jön még az emberi test legkeményebb anyaga, a fogak, amelyeket nem lehet porrá zúzni az említett primitív módszerekkel. Még ha feltételezzük is, hogy minden áldozatnak csak 20 foga volt meg a 32-ből, akkor is 17.5 millió fognak kellett maradnia Treblinkán. Ez a hamuval és csontmaradványokkal kevert föld köbmétereként kb. 180 fogat jelent. Ezeknek a fogaknak a jelenlétét megállapítani sem jelentene semmiféle nehézséget.

Mi történt hát Treblinkán?

Az Amicus Curiae Brief című dokumentációból idézünk, amelyet a Polish Historical Society nevű amerikai egyesület tett közzé John Demjamjuk védelmében:

„Légifényképek, valamint korábbi helyszíni ásatásokról készített fényképek segítségével, lokalizálni tudtunk egy tömegsírt Treblinka II-nél és meg tudtuk határozni a méreteit. A nagy (30 m x 15 m) épületek alapjai viszont, amelyekről azt mondták, hogy a gázkamrák voltak, nem láthatók.”

„A légifelvételek [amelyeket német felderítőgépek készítettek 1944-ben] azt mutatják, hogy a Treblinka II-nél található egyetlen tömegsír területe körülbelül 10%-kal kisebb, mint a katyni erdőben talált tömegsírok egyike, amelyben 4500 holttestet találtak Ugyanaz a légifénykép 41 kisebb tömegsírt is mutat, amelyek körülbelül három kilométerrel távolabb, Treblinka I-nél található. Azokat, akik Treblinka I-ben haltak meg, sohasem ásták ki és égették el a németek (83. kép)... A kis tömegsírok Treblinka I-nél, nagyságukat tekintve azonosak azokkal, amelyek a lengyel bírónak a kiásások alapján tett megállapítása szerint körülbelül 10 000 holttestet tartalmaztak. (85. kép)...”

„Lokalizálni tudtuk a valamikor 1944 augusztusában a Treblinka II-nél talált egyetlen tömegsírről a terepen felvett fényképeket is, s ezáltal pontos adatot kaptunk annak szélességéről. (86. kép). 1945-ben a siedlcei kerületi bíróság Treblinka II-ben egy krimináltechnikai ásatást kezdeményezett, és meghatározta ennek az egyetlen tömegsírnek a mélységét (87. kép). Ez az információ, a hosszal együtt, amelyet légifényképek segítségével kaptunk meg, a sír háromdimenziós teljes ábrázolását adja, és egy meglehetősen pontos fogalmat alkothatunk arról, hogy hány holttest lehetett a sírban, mégpedig 2000 és 4000 között. Ez a szám lényegesen kisebb, mint az állítólagos 900 000. Minthogy egy év alatt Treblinka II-n közel egy millió embert zsilipeltek át (88. kép), és mivel a rossz vasutakon átlagosan három napot vett igénybe az odautazás, a halottak 2000 és 4000 közötti száma igencsak összeegyeztethető a varsói gettó lakosainak nagyon magas halálozási számával.”

"Az általunk összegyűjtött adatok alapján úgy véljük, hogy a holttesteket nem azért ásták ki és égették el, hogy elrejtsek a bizonyítékokat, hanem hogy a Bug folyó kiöntésekor megakadályozzák a járványok kitörését. Treblinka I-nél a körülbelül 10 000 hullát nem ásták ki, és nem égették el, mert azok az emelkedő vízszint fölött voltak "

„A felszabadulás után két vizsgálóbizottságot rendeltek ki a treblinkai táborok ügyében. Az egyiket a 65. szovjet hadseregnél működő szovjet-zsidó bizottság vezette, a másikat a lengyel siedlcei kerületi törvényszék bírója...”

„A szovjet-zsidó bizottság elég jó kivizsgálást végzett Treblinka I-nél a tömegsírokról, és egy alapos jelentést készített (89. kép). A Treblinka I. sírjaiban mintegy 10 000 holttest feküdt, összesített tartalmuk legalább háromszor akkora volt, mint Treblinka II. tömegsírjáé (90. kép)\".

„1945 novemberében, a nürnbergi per (a Nemzetközi Katonai Törvényszék) előkészületeként a siedlcei kerületi törvényszék bírása elrendelte azoknak a gáztetteknek a kivizsgálását, amelyeket a szemtanúk jelentései szerint az egykori Treblinka II. táborban elkövettek. A lengyel bizottság nem akarta elhinni a túlélők elbeszéléseit és az áldozatok óriási számát, a 3 500 000-et, amelyet szovjet elődei kiagyaltak (91. kép). Következésképp a bizottság komolyan megkísérelt tárgyi bizonyítékokat előásni a nácik büntetteire. A krimináltechnikai vizsgálatot és az ásatásokat 1945 novemberében kezdték meg több mint 30 munkás közreműködésével a siedlcei kerületi bíróság zsidó elnöke, J. Szlebzak személyes felügyelete alatt. Négy korábbi fogoly is részt vett az egykori Treblinka-foglyok körének képviselőiként: S. Rajzman, T. Grinberg, S. Friedman és M. Mittelberg. Ezek egyedüli célja az volt, hogy megmutassák a felejthetetlen berendezések helyét, amelyeket, mint mondták, körülbelül egy éven át naponta volt alkalmuk megfigyelni, és amelyeket csupán 24 hónappal korábban bontottak le: a kórházat, ahol az állítások szerint körülbelül 50 000 beteget, öreget és gyereket lőttek le; az óriási tömegsírokat és a két faépületet, amelyekbe a tizenhárom (10 + 3) gázkamra volt beépítve, és amelyek az elmondások szerint vörös terrakottatéglával voltak burkolva (92. kép).\"

„A kórház helyét hamar megtalálták. Túlélők azt állították, hogy ott 50 000 embert öltek meg, agyonlőtték őket abban a gödörben. Az alapos krimináltechnikai vizsgálat ugyan felszínre hozott néhány apró személyes holmit, amely a deportált zsidók tulajdona volt, továbbá félig elégett szemetet a táborból, néhány tucat külföldi aprópénzermével keverve. De nem sikerült találni semmiféle emberi csontmaradványt, mint ahogy egyetlened a kivégzésnél felhasznált (legkevesebb) 50 000 puskagolyóból, de az ugyanolyan számú üres töltényhüvelyekből sem (92A kép).\"

„A túlélők nem tudtak a Treblinka II. gázkamráinak, a kerület két legnagyobb főépületének (az egyik körülbelül 30 m x 15 m méretű volt) a helyére visszaemlékezni vagy ebben megegyezni. Mivel ezeknek az épületeknek az alig két hektár nagyságú felső táborban' kellett lenniük, a bizottság több hosszú és mély keresőárkot ásatott észak-dél irányban. Ezen alapos ásatások során semmiféle terrakottatéglának legyen az vörös vagy más színű, egyetlen cserépdarabja sem került elő. (93. kép). Nem találták nyomát annak a vastag betonlemeznek sem, amelynek a gázkamrák téglaburkolatos falai számára alapozásként kellett szolgálnia, nem fedezték fel semmiféle beton vagy fagerenda-alapozás nyomát sem, amely egy ilyen nehéz épületszerkezetet tartani tudott volna Treblinka homokos talaján (amely gyakran mélyen átfagyott) (94. kép).\"

Az új perben, amelyet nemrég John Demjanjuk, az immár 81 éves volt autószerelő ellen indítottak, Michael Tigarnak, a védőügyvédjének sikerült az amerikai bíróságot rávennie, hogy elutasítsa mint bizonyító anyagot Demjanjuk önmagáról mondott szavait, amelyeket a jeruzsálemi bíróságon 1987-ben kikényszerítettek belőle. Az Egyesült Államok ugyanis csatlakozott a kínzás elleni egyezményhez 1, és megállapították, hogy Demjanjukot kínozták az izraeli börtönben, különösen azzal, hogy rendszeresen megfosztották az alvás lehetőségétől.

1 Az ENSZ kínzás elleni egyezménye 1987-ben született.

Kínzást, még nagyon súlyosat is, izraeli börtönökben rutinszerűen alkalmaznak a palesztin foglyokkal szemben.

Demjanjuk egy tigrist kapott védőjéül? 1

1 Ez a könyv írójának szójátéka. Az ügyvéd neve Tigar volt, a tigris pedig svédül tigar.

Korántsem. Tigar ügyvéd elmulasztotta felhasználni a leghatalmasabb fegyvert, ami rendelkezésére állt ügyfele megvédéséhez, az erős tárgyi okokkal alátámasztott megkérdőjelezését annak, hogy egyáltalán létezik valami

bizonyítéka tömeggyilkosságnak Treblinkán (ahol Demjanjuk nem is tartózkodhatott), vagy Sobibórban (ahol viszont ott lehetett). Ezt nem kellett Tigarnak magának megtennie. Yitzhak Arad már megtette helyette 14 évvel korábbi (a bírósági jegyzőkönyv több mint 550 oldalát magába foglaló) tanúvallomásában, a Demjanjuk elleni első per idején Jeruzsálemben. Itt egy kivonat következik a jegyzőkönyvből. Először Blatman ügyész szól:

BLATMAN: Dr. Arad, tudna nekünk mondani valamit a tábor elrendezéséről? Tudom, hogy a tábort teljesen eltüntették. Nem maradtak eredeti térképek sem; a tábor elrendezésére vonatkozó minden leírás, minden kutatás tanúk adataira és bizonyítékaira épül.

ARAD: Treblinkát és más táborokat, miután eleget tettek kiirtási feladatuknak, megszüntették, feloszlatták, eltüntették. Mezőgazdasági területté alakították őket, és zöldellő növényeket ültettek a helyükre. Csupán a túlélők bizonyítékaira és tanúvallomásaira alapozhatunk, különösen Yaakov Vernickére, aki néhány hónappal azután, hogy elmenekült a táborlázadás idején – erről még szólok később –, készített egy rajzot, egy vázlatot vagy egy ábrát a treblinkai táborról, és később, Izraelben felépítette Treblinka részarányos modelljét annak a rajznak az alapján, amit magával hozott. És ez a legfőbb információforrásunk a táborról. (1987. február 17., délelőtti ülés, 229–230. oldal)

Valamivel később dr. Arad elmondta:

ARAD: Akárhogyan is, de mindent szétszedtek, mindent leszereltek, a megmaradt központokat és épületeket, mindent elvittek, ami egyáltalán mozdítható volt, és ez folyt egészen [1943] novemberig. A területet felszántották, egy parasztgazdaságot építettek oda, az ukrán örök egyike odahozta a családját, és beköltözött mint paraszt, és felügyelt az egész területre. (1987. február 17., délutáni ülés, 293. oldal.)

Majd lejjebb:

ARAD: A Treblinkai tábor helye – semmi nem maradt ott abból, ami létezett akkor, amikor a tábor még üzemben volt, sem épületek, sem szerkezetek, sem kerítés, semmi. (1987. február 18., délelőtti ülés.)

Az az állítólagos alapos eltüntetés, amely Treblinkán történt, dr. Arad szerint kiterjedt a táborra vonatkozó valamennyi német dokumentumra is:

ARAD: A táborra vonatkozó dokumentumok, s arra, ami bennük [így!] végbement – igen, ezt részben szóban tették, így a lehető legkevesebb írott információ keletkezett. És ha volt is néhány dokumentum, azokat nagyrészt vagy teljesen megsemmisítették a művelet folyamán vagy a végén, egész biztosan akkor, amikor a táborokat kiürítették, és mint korábban említettem, van Globocniknak egy Himmlerhez írt levele 1944 januárjából, amelyben ő azt mondja, hogy minden dokumentumot megsemmisítettek, és az összes számlát és jegyzéket – ez utóbbiak pénzügyekre és ruhákra vonatkoznak – szintén meg fogják semmisíteni. (1987. február 17., délelőtti ülés)

Dr. Arad szerint tehát nemcsak a Treblinkán folytatott tevékenységre – az állítólagos tömeggyilkosságra – vonatkozó minden kézzelfogható bizonyíték hiányzik, hanem annak a bizonyítékai is, hogy ott egyáltalán létezett valamiféle tábor. És nemcsak valamennyi épület és egyéb szerkezet tűnt el nyomtalanul, hanem a dokumentumok is. Tehát még papíron sem maradt nyoma a tábornak. De ha minden dokumentációt megsemmisítettek, hogyan bukkanhatott fel akkor oly hirtelen és éppen alkalmas időben, vagyis miután az üldözési kampányt John Demjanjuk ellen az USA-ban megindították, egy 1393. számú személyazonossági igazolvány, amelyet szemmel láthatóan a német SS állított ki egy bizonyos Iwan Demjanjuk (a németek az Ivánt w-vel írták) nevére? És hogyan bukkanhatott fel később, 1987-ben három további hasonló igazolvány, a 847. számú Iwan Juchnowskij, az 1211. számú Iwan Wolembachow, az 1926. számú pedig Mykola Bondarenko nevére kiállítva, mindhárom egy és ugyanazon szovjet forrásból, amely éppoly hirtelen és megmagyarázhatatlan módon elapadt, mint ahogy előzőleg buzogni kezdett. The Holocaust – Made in the Soviet Union? [A Holocaust – Gyártották a Szovjetunióban?]

Ki hát ez a dr. Yitzhak Arad, aki bizonyára akaratlanul ilyen jelentős részt vállalt a Treblinka-mítosz hihetőségének aláásásában? Ő egyike a világ vezető „megsemmisítés-szakembereinek”, és 15 éven keresztül, 1972-től 1987-ig főnöke volt Yad Vashemnek, a „megsemmisítés” nagy irattárának Jeruzsálemben.

Még ha a John Demjanjuk elleni új bírósági eljárást olyan bűntettekre irányítják is, amelyeket a „megsemmisítés” folyamán mondjuk Belzecben vagy Sobibórban, vagy akár Kijevben (Babij Jar) vagy Rigában állítólag elkövetettek, akkor sem lesz könnyebb azoknak az erőknél, amelyek nagy munkát fektetnek be ilyenfajta kirakatperek megrendezésébe. Mert az ezekben a táborokban történt állítólagos tömeggyilkosságok éppoly bebizonyíthatatlanok, mint a treblinkaiak. Vagy idézzük dr. Arad saját szavait a Demjanjuk elleni első jeruzsálemi perből. Aki elsőként beszél, az Dov Levin bíró Izrael Legfelsőbb Bíróságától:

LEVIN: A belzeci és sobibóri táborokat is elpusztították, vagy ezekből a táborokból megmaradt valami?

ARAD: Sobibórt és Belzecet teljesen eltüntették, ugyanaz a pusztulás. Sobibór csaknem pontos mása volt ennek [Treblinkának], míg Belzec, az első tábor, némileg más volt. De Belzec alapján, ugyanazon alapelvek szerint építették Sobibórt és Treblinkát – mind a hármat teljesen elpusztították. Most, utólag határozta el Lengyelország kormánya, hogy emlékműveket állít fel, de a táborból mint olyanból nem maradt fenn semmi (1987. február 17., délelőtti ülészak, 242–243. oldalak)

ARAD: Himmler egy külön köteléket állított fel Globl SS Sturmbandführer [így!] vezetésével, amely azt a feladatot kapta, hogy valamennyi gödröt megnyisson, és a zsidó holttestek százezreit, akár Babij Jarban vagy Kijevben voltak, akár Rigában vagy Vilnában, nyissa fel mindezeket a tömegsírokat, és égesse el a holttesteket. (1987. február 17, délelőtti ülészak, 267. oldal)

Miért mulasztotta el Michael Tigar, Demjanjuk védője, hogy felhasználja ezt a rendkívül erős fegyvert kliense védelmében? Tigar bátorságának feltehetőleg megvoltak a maga határai. Nem vállalta azt a kockázatot, hogy – noha csak Aradot idézte volna – „a megsemmisítés tagadójának” nevezzék, s azt sem, ami ezzel járt volna, hogy bizonyos cionista-zsidó szervezetek rágalomtüzérségének a pergőtüzébe kerüljön, amely különösen hatékony az ezen szervezetek és az ugyancsak cionista-zsidó tulajdonban levő tömegtájékoztatási eszközök közötti közvetlen összeköttetések folytán. E sorok írója maga is elszenvedett egy ilyen kezelést, és tudja, hogy ez a hivatás és a karrier megsemmisítését jelentheti.

Végül néhány szót még Malkiniáról, a kis táborról, amelyet eddig még soha a „megsemmisítés” egyetlen „szakértője” sem jelöli meg mint „megsemmisítő tábor”. Megmaradt Josef Hirtreiter SS Unterscharführer kihallgatásának a jegyzőkönyve, amelyet annak fogságba esése után, 1946. július 16-án Jack Friedlander, az Amerikai Hadsereg századosa vezetett. A jegyzőkönyv nagyon szűkszavú, ami figyelemre méltó, tekintettel a szörnyűsége, ami belőle kiderül. Hirtreiter ugyanis elismeri, hogy ő szolgálatot teljesített Malkiniában (a géppel írt szövegben a nevet tévesen Balkiniának írták, de kézzel kijavították), és ott egy alkalommal négy vagy öt napon át részt vett négyezer zsidó elgázosításában. Ennek a jegyzőkönyvnek a létéből csak három következtetés lehetséges. Ezek a következtetések önmagukat adják, és alább kérdés formájában mutatjuk be azokat.

1) A jegyzőkönyv hiteles, vagyis az igazsághoz hűen ad vissza egy tényleges történetet, és pedig Josef Hirtreiter SS Unterscharführernek Friedlander kapitány általi kihallgatását, és Hirtreiter a kihallgatása alatt az igazat mondta. Ebben az esetben élesen bírálni kell, és alapjában kétségbe kell vonni a „megsemmisítésről” szóló egész eddigi hivatalos történetírást. Mert hiszen ezáltal kiderül, hogy az eddig figyelmen kívül hagyott Malkinia tábor valójában egyike legnagyobb megsemmisítő táboroknak, amely képes volt naponta 800–1000 zsidói kivégezni, és mennyit tesz ez ki két-három év alatt? Miféle nyomorúságos megsemmisítés-szakértők, akik át tudtak siklani Malkinia fölött?

2) A jegyzőkönyv hiteles, de Hirtreiter nem mondott igazat. Rávettek, hogy hazudjon egy malkinai megsemmisítésről, amely soha nem történt meg. De ki

hazudik a saját érdekei ellenében, ki veszi magára a felelősséget egy iszonyú büntetért másképpen, mint kínzás vagy egyéb kényszer alatt? És mit érnek a kínzással kicsikart beismerések? Ha ez a változat az igaz, akkor fel kell tennünk a kérdést: mely más tettek beismerését csikarták ki kínzással, például Nürnberggel kapcsolatban, és vajon mit érnek akkor ezek a beismerések?

3) A jegyzőkönyv nem hiteles, hanem hamisítvány. Vajon a megsemmisítés mely további dokumentumai hamisítványok még?

Összefoglalás

- 1) A szemtanúk Treblinkának, a feltételezett megsemmisítő tábornak a fekvéséről, nagyságáról és belső felépítéséről szóló jelentései rendkívül következetlenek és ellentmondóak, és gyakorlatilag összeegyeztethetetlenek a valóságos tényekkel.
- 2) Az állítólagos gyilkossági módszerek jól fejlett fantáziát árulnak el. Ezért a korábban felhozott valamennyi módszert (köztük a gőzkamrákat) átengedték a feledésnek. A jelenleg érvényes gyilkolási módszer: zárt kamrákban dízelmotorok kipufogógázaival.
- 3) A dízel kipufogógázok azonban nem alkalmasak emberek tömeges elpusztítására.
- 4) Ha nehéz dízelmotorok kipufogógázait egy légmentesen lezárt, téglával burkolt helyiségbe vezetjük, az az illető helyiség szétrombolását eredményezi. Ugyanaz lesz az eredmény, ha a levegőt kiszivattyúzzuk egy ilyen helyiségből.
- 5) Tekintettel a kamrák méreteire és az áldozatok nagy számára, akiket bezártak a légmentesen lezárt kamrákba, ahogyan azt a tanúk leírták, a halál fulladás következtében viszonylag hamar bekövetkezett volna.
- 6) A tömegsírok és a halottégető helyek leírásából következik, hogy azok sokkal nagyobb területet foglaltak volna el, mint az egész úgynevezett haláltábor.
- 7) A tapasztalatból származó tudás, valamint a fizika törvényei szerint a holttestek nem égnek maguktól.
- 8) A halottak elégetéséhez olyan nagy mennyiségű tűzifára lett volna szükség, hogy a Reichsbahnak [Az akkori német államvasutaknak.] erről szállítóleveleinek kellett volna lenniük, de eddig semmi ilyen dokumentációt nem találtak. Treblinka közelében nagyobb erdőirtásoknak sincs semmi nyoma.
- 9) A tanúk semmit nem említenek nagyobb mennyiségű tüzelőanyagok a táborhoz és a halottégető helyekhez történő szállításáról.
- 10) Több mint 3000 tonna emberi csont porrá zúzása fahengerek, fémlemez és sziták segítségével nem olyan módszer, amely alkalmas emberi testrészek maradványaira utaló bizonyítékok eltüntetésére.
- 11) A sok millió fogat egyáltalán nem lehet megsemmisíteni ilyen módon.
- 12) Legalább 3200 zsidó munkásra lett volna szükség mindannak a munkának az elvégzéséhez, amellyel az elgázosított treblinkai foglyok testét nyomtalanul el lehetett volna tüntetni.
- 13) A hallatlan mennyiségű hamut, a csontmaradványokat és a fogak millióit biztonsággal ki lehetne mutatni még ma is.
- 14) Egy lengyel bíróság által elrendelt kivizsgálás, amely treblinkai ásatásokat is magába foglalt, nem vezetett a tanúk állításainak bizonyítására. Sem nagy tömegsírokat, sem emberi hamut, sem pedig bármiféle jelét a talaj tömegsírok vagy égetőgödrök okozta kiterjedt megzavarásának nem találtak.
- 15) Német légifelvétel elemzése kimutatta, hogy Treblinka-n vagy annak közelében semmiféle nagyobb beavatkozás a természetes talajszerkezetbe nem történt.
- 16) Az is bebizonyosodott, hogy miután a tábort megszüntették, a németek semmiféle álcázási munkákkal, pl. bokrok vagy fák ültetésével nem foglalkoztak, mint ahogy azt tanúk állították.
- 17) A német megszálló hatalom hivatalos lapja, az Amtlicher Anzeiger 1941. december 2-i száma szerint Treblinka egy munkatábor volt. Meglepőnek tűnhet, hogy a német megszálló hatalom hivatalosan tudtul adja egy tábor létrehozását, de egy munkatábor léte nem volt titkos. A Malkinia tábor feltehetőleg átmenő tábor volt a keleti területekre történő továbbszállításban.
- 18) 1999 szeptemberében Richárd Krege mérnök vezetésével egy ausztráliai munkacsoport talajon áthatoló radarral vizsgálta meg Treblinka területét. Egy

ilyen radar hat méter mélységig képes kimutatni egy konyhakés nagyságú tárgyat. A talaj természetes rétegződésének minden megzavarása, például ásóval történt ásás nyoma, megjelenik az ilyen radarképeken. Krege mérnök és segítői három hét alatt módszeresen feldolgozták az egész területet. Semmi nyomát nem találták semmiféle kiterjedt ásásnak.

A körülmények tükrében, amelyekről fentebb számot adtunk, nem lehet csodálkozni azon, hogy manapság még a megsemmisítés jeruzsálemi emlékhelyének alkalmazottai is beismerik, hogy a treblinkai táborokban a probléma magvát a szemtanúk nyilatkozatai képezik.

(Ingrid Weckert közlése szerint, ld: „The Gas Vans: A Critical Assessment of the Evidence” [A gázteherautók: a bizonyítékok kritikus kiértékelése] c. tanulmányát a Dissecting the Holocaust-ban, lásd a cikk bevezetését.)

II. Függelék:

Zsidó népességveszteségek, és A megsemmisítés-propaganda száz esztendeje

I.

Zsidó népességveszteségek Európában 1933—1947

"De mi lett a hatmillió zsidóval, ha a németek nem ölték meg őket?" – Ez egy jogos kérdés, amelyet ebben a fejezetben fogok megválaszolni.

1944. december 22-én, jó egy hónappal azelőtt, hogy a Vörös Hadsereg „felszabadította” Auschwitzot, írta Ilja Ehrenburg szovjet propagandista: „Kérdezz meg bármely német hadifoglyot, miért öltek meg a honfitársai hatmillió ártatlan embert, és ő egész egyszerűen azt fogja válaszolni: Ja, hát zsidók voltak.” (Soviet War News [Szovjet Háborús Hírek], 1944. december 22., 4. és 5. old.) 1944. május 31-én Dov Weissmandel szlovák rabbi azt írta egy levélben: „Európában és Oroszországban a mai napig hatmillió zsidót semmisítettek meg.” (Lucy Dawidowicz, A Holocaust Reader [Egy holocaust olvasókönyv], 1976., 327. oldal). Honnan tudhatta ez a két zsidó propagandista a helyes számot egy olyan időben, amikor Auschwitz, a legnagyobb állítólagos megsemmisítő központ még mindig a németek kezén volt?

De ennél is tovább visszamehetünk az időben. 1942. május 9-én Nahum Goldmann, a Zsidó Világkongresszus későbbi elnöke bejelentette, hogy a nyolcmillió zsidóból, akik a német befolyási övezetben éltek, csupán két vagy hárommillió élné túl a háborút. (Martin Gilbert, Auschwitz und die Alliierten [Auschwitz és a szövetségesek], 1982., 44. oldal). De hiszen akkor, ahogy ma „tudjuk”, a zsidók „megsemmisítése” éppen csak megkezdődött; honnan tudhatta Goldmann a végső számot? 1995. május 24-én a Die Tageszeitung című német napilap, amelyet Berlinben adnak ki, arról számolt be, hogy zsidó cionisták már az 1942-es évben tervezték azt, ami később a Yad Vashem Megsemmisítés-múzeum lett Jeruzsálemben. Az újság csodálkozását fejezte ki afölött, hogy ilyen intézkedéseket hoztak egy olyan időben, amikor a leendő áldozatok legtöbbször még életben volt. De ha az ember efölött csodálkozik, mit szólunk akkor ahhoz a cikkhez, amely 1919. október 31-én jelent meg a The American Hebrew című amerikai zsidó újságban? Ez a cikk megrendült érzésekkel leír egy hat millió zsidót érintő „holocaustot”, amely éppen akkor ment volna végbe Kelet-Európa valamelyik közelebről meg nem határozott részében. A „holocaust” szót tehát már akkor is használták, a hatmillió szám pedig nem kevesebb, mint hétszer fordul elő a cikkben. Ez a figyelemre méltó írás azonban távolról sem volt az egyetlen a maga nemében. Az

Egyesült Államok zsidó szervezetei 1915-től 1927-ig ismétlődő és nagy publicitást elérő kampányt folytattak a „hatmillió európai zsidót fenyeget halál és pusztulás, ajándékozunk pénzt nekünk, hogy megmenthessük őket!” témájára. Ezzel részletesen foglalkozom majd a következő fejezetben.

A németek által megölt zsidók hatmilliószámára még gyanúsabbnak tűnik, ha megvizsgáljuk, mennyire különböznek és egymással mennyire összeegyeztethetetlenek az egyes megsemmisítés-szakemberek adatai. Raul Hilberg professzor alapművében 5,1 millióra teszi a második világháború alatti zsidó népességvesztést (R. Hilberg, Die Vernichtung der europäischen Juden, 1997., 956. oldal). Hilberg szerint ebből az 5,1 millióból 2 670 000-t „elgázósítottak” abban a hat táborban, amelyeket az igazhitű történészek manapság „kiirtó táboroknak”, „megsemmisítő táboroknak” vagy „halálgyáraknak” neveznek. Ezért Hilberg szerint $(5,1 - 2,67 =)$ 2 430 000 zsidót a táborokon kívül kellett „megsemmisíteni”. Hasonlítsuk most össze ezeket a számokat azokkal, amelyeket Lucy Dawidowicz hoz fel a The War against the Jews [A háború a zsidók ellen] című könyvében (1987). Lucy Dawidowicz, aki elsőként lett a „megsemmisítés-tanulmányok” professzora, egészen más számokat említ, mégpedig, hogy nem kevesebb mint 5 370 000 zsidót „gázósítottak el” a hat halálgyárban” (L. Dawidowicz, a nevezett mű 191. oldalán). Mivel ő az elhalálozások teljes számát 5,9 millióban adja meg, ez azt jelenti, hogy csak 530 000 zsidó halt meg a „megsemmisítő táborokon” kívül- A különbség az ő és a Hilberg számai között 1,9 millió, úgyhogy az embernek meg kell kérdeznie, hogyan jutottak el eredményeikhez. Ezt azonban nem tudhatjuk meg. Könyveik tele vannak a legjelentéktelenebb dolgokhoz kapcsolódó lábjegyzetekkel, de a szerzők egyike sem veszi a legkisebb fáradságot sem arra, hogy elmagyarázza, mire alapozta a magas halálozási számokat. A statisztika nyilvánvalóan teljesen önkényes, és minden tudományos érték híjával van. Egy másik példa a részletekben való megegyezés teljes hiányára: Dawidowicz azt állítja, hogy nem kevesebb mint 1 380 000 zsidót öltek meg Majdanekben, míg Hilberg megelégszik 50 000-rel. Mégis mind a kettő körülbelül ugyanahhoz a végösszeghez jut el, a több mint 5 millió megölt zsidóhoz. De, engedelemmel legyen mondva, ez nem így megy egy rendes tudományban, hogy az ember önkényesen és hanyagul jár el a részletekben, de keményen tartja magát a bizonytalan végeredményhez. Éppen ellenkezőleg: az ember lelkiismeretesen pontos a részletekben, és nem ad meg semmiféle végeredményt, mielőtt valamennyi részletről korrekt módon el nem számolt, és össze nem adta azokat. Az eljárás hasonlít egy könyvvitel külső revíziójához: a végösszeget szigorúan és pontosan egybevetik az összes bemenő tétellel, amelyek mindegyikét kifogástalan okmányokkal kell igazolni.

Vitathatatlan, hogy 1941-től 1944-ig sok zsidó meghalt a németek által ellenőrzött területen. De mennyi? A kérdéshez való naiv hozzáállás lenne azt mondani, hogy ez könnyen eldönthető, ha az ember összehasonlítja a háború előtti és a háború utáni népességi statisztikákat. Ennyire azért nem könnyű ez. Kezdhetnénk azzal, hogy ki a zsidó? Hogyan definiáljuk: faj, nemzetiség vagy vallás, szerint? Izrael Állam faj, nem pedig vallás szerint definiálja a zsidót. Ha valakit kizárólag a vallás alapján kell zsidónak tekinteni, akkor mi lesz a vallásilag közömbös, világi és ateista zsidókkal?

A zsidó népességstatisztika háború előtti vezető szakembere, Arthur Ruppin azt állította, hogy 1939-ben 16,7 millió zsidó élt a világon. Közvetlenül a háború utáni évekre a World Almanac a következő számokat adta meg: 15 190 000-t az 1945. évre, és 15 700 000-t a rákövetkező évekre. De az 1949-es kiadásban a World Almanac azokat a számokat adta meg, amelyeket az Amerikai Zsidó Bizottság közölt: 16,6 milliót 1939-re, és csupán 11,2 milliót 1947-re. Másrészt, Hanson Baldwin, katonai szakértő és Palesztina-specialista 1948. február 22-én a New York Times-ban közölte, hogy az egész világon élő zsidók száma 15 és 18 millió között van. Mint látjuk, általános népességstatisztikával épp oly könnyen be lehet bizonyítani, mint amilyen könnyen meg is lehet cáfolni a „megsemmisítést”.

Mindemellett történtek komoly kísérletek is, hogy a tényleges veszteségi számokat annyira megközelítsék, amennyire csak lehetséges. Az alábbiakban néhány ilyennel fogok foglalkozni.

1983-ban Wilhelm Niederreiter, egy amerikai német, Walter N. Sanning fedőnéven kiadott egy művet, amely bizonyos hiányosságok ellenére eddig a legjobb ezen a területen: *The Dissolution of the Eastern European Jewry* [A kelet-európai zsidóság felbomlása] (egyidejű német kiadás: *Die Auflösung des osteuropäischen Judentums*). Sanning majdnem kizárólag zsidó és szövetséges forrásokat használ fel, és csak akkor fogad el német forrásokat, ha azok tisztán náciellenesek. Sanning megcáfolhatatlanul kimutatja az Európából a második világháború után történt zsidó kivándorlás teljes méreteit, és bebizonyítja, hogy a lengyel zsidóság csaknem teljes feloszlásának a magyarázatához nincs szükségünk a megsemmisítés-elméletre. A megkívánható legteljesebb érthetőséggel azt is tisztázza, hogy a demográfiai probléma megoldása a Szovjetunióban keresendő.

Az 1939-es évben a lengyel zsidók nagy része az ország keleti felében lakott amelyet a Szovjetunió bekebelezett. Amikor a németek 1939 szeptemberében benyomultak Lengyelországba, zsidó menekülteknek egy sebes áradata özönlött kelet felé, az országnak abba a felébe, amelyet egyidejűleg a Szovjetunió szállt meg. 1941 nyarán, miután a németek megtámadták a Szovjetuniót, a szovjethatalom kitelepítette a Szovjetunió nyugati részeiben élő zsidók nagy részét keletre, olyan vidékekre, amelyeket a németek sohasem foglaltak el. Ugyanez történt a Baltikumban is, azzal a különbséggel, hogy az észti, lett és litván zsidók nagy része önszántából hagyta el ezeket az országokat a német csapatok megérkezése előtt. Sanning úgy véli, hogy azoknak a zsidóknak a 80%-a, akik a németek által később elfoglalt területeken éltek, ily módon kivándorolt, vagy pedig kitelepítették őket. Ez a szám, amely Dávid Bergelson szovjet propagandistától származik, mégis szinte biztosan túl magas.

Ilyenfajta érvek ellen, mint amilyeneket Sanning felhozott, utalnak néha az 1939-es és 1959-es szovjet népszámlálási adatokra. Az 1939-es számadatok szerint a Szovjetunióban akkor 3 020 000 zsidó élt. Húsz évvel később a statisztika csak 2 267 000 zsidót mutatott ki. Mégis minden nyugati cionista beismeri, hogy az 1959-es év számadata nagyon is alacsony, úgyhogy a két népszámlálás közötti különbség nem mond nekünk semmit arról, hány zsidó vesztette életét a háborús évek alatt. A szovjet gyakorlat szerint minden állampolgár maga választhatta meg, hogy melyik nemzetiséghez tartozónak tekinti magát, és 1959-ben a szovjet zsidók tekintélyes része már asszimilálódott, és magát mint orosz, ukránt stb. és nem mint zsidót (jevrei) tekintette. Azonkívül, ebben az időben a Szovjetunióban kifejezetten cionistaellenes, mondhatnánk antiszemita légkör uralkodott, úgyhogy aki zsidónak vallotta magát, nehézségekkel számolhatott. 1990. július 1-én a cionisták tulajdonában levő *New York Post* a következőket írta: „Korábban úgy véltük hogy a Szovjetunióban két vagy hárommillió zsidó élt. Izraeli kiküldöttek akik most, hála a megjavult diplomáciai viszonyoknak, szabadon utazhatnak a Szovjetunióban, közlik, hogy a valóságos szám több mint 5 millióra rúg”.

Ha ez a szám valós, akkor, mielőtt a zsidó kivándorlás nagy hulláma a Szovjetunióból elkezdődött, tehát az 1960-as évek végén közel 6 millió zsidónak kellett élnie az országban – statisztikailag nézve tehát 3 milliónyi a „többlet”. Ezt nem lehet mással megmagyarázni, mint hogy az „elgázosított” lengyel zsidók nagyobb részét, éppúgy mint sok zsidót más európai országokból (mindenekelőtt Romániából és a Baltikumtól) is, befogadta a Szovjetunió. Pontos számok természetesen nincsenek. Például nem lehet tudni, hogy a lengyel és a balti zsidók milyen nagy hányada menekült vagy vándorolt ki a Szovjetunióba, közülük hányan költöztek aztán vissza a szülőföldjükre, és hányan maradtak a Szovjetunióban. A Lengyelországba visszaköltözők közül később sokan döntöttek úgy, hogy kivándorolnak Nyugat-Európába, vagy pedig úgy, hogy elhagyják Európát, és például Palesztinába vagy az Egyesült Államokba költöznek.

Sanning végkövetkeztetése az lett, hogy körülbelül másfélmillió zsidó vesztette életét a második világháború alatt. Úgy vélte, hogy ezek közül a legtöbben a harctéren estek el mint katonák, vagy a Szovjetunió azon a részein haltak meg, amelyek sohasem kerültek német megszállás alá. Az európai zsidóság megmagyarázatlan emberveszteségeit a német befolyási övezetben 300 000-re tette, tehát az általában elterjedt hatmilliószám csupán huszadrésze.

1991-ben egy írócsoport Wolfgang Benz vezetésével egy terjedelmes tanulmányt adott ki *Dimension des Völkermords* [A népiirtás dimenziója] címen. Nyilvánvaló céljuk az volt, hogy megcáfolják Sanningot, de anélkül hogy néven neveznék őt, vagy érdemben válaszolnának valamely érvére, inkább csakhogy gyalázzák őt egy lábjegyzetben (a nevezett mű 396. lábjegyzete az 558. oldalon), ami mind emberi, mind pedig tudományos szempontból teljesen elfogadhatatlan. A projektet nyilvánvalóan a müncheni Institut für Zeitgeschichte kezdeményezte, ahol Benz dolgozik. Germar Rudolf, a kiváló német revizionista egy párszor alaposan áttanulmányozta a *Dimension des Völkermords*-t, és a legjobb, amit tehetek az, hogy összefoglalom az ő nézeteit (Ernst Gauss, [szerkesztő], *Dissecting the Holocaust*, 2000.; G. Rudolf, *Vorlesungen über den Holocaust* [Előadások a holocaustról], 2005).

Benz ugyan hangsúlyozza, hogy a csoport könyvének a célja nem a halott zsidók hatmilliós számának a bizonyítása volt. Csoportja mégis arra az eredményre jut, hogy 5 290 000 és jó hat millió közötti számú zsidó halt meg a náci üldözései következtében a második világháború alatt. Hogy ezt a számot elérjék, Benz és társai kénytelenek voltak „a megsemmisítés áldozatai” közé számolni minden zsidó népességcsökkenést a német befolyás területén belül, függetlenül attól, hogy azok min alapultak. A szovjet hadsereg zsidó katonái, akik a harctereken estek el, Sztálin deportálásainak és kényszermunkatáborainak zsidó áldozatai, ennek az erősen urbanizált népcsoportnak a természetes demográfiai születéshiánya miatti népességvesztések, veszteségek az asszimiláció vagy a valláscsere és hasonlók következtében; mindezeket a népvesztéseket Benz a „megsemmisítéshez” számolja.

Döntő mindazonáltal az, hogy Benz és társai semmilyen módon nem érintik a népességnek a második világháború alatt és közvetlenül utána bekövetkezett nagy mozgásait. Ez hihetetlen, tekintettel arra, hogy ebben rejlik a probléma lényege. Ez olyan, mintha Benz és társai számára a nagy zsidó kivándorlás Európából, mindenekelőtt Palesztinába és az Egyesült Államokba, sohasem történt volna meg. 1945 után lengyel, orosz, német, magyar, román vagy egyéb európai zsidók nem áramlottak Palesztinába, hiszen őket mindnyájukat meggyilkolták a náci, vagy pedig ottmaradtak a szülőföldjükön. Ez jó hír kell legyen a palesztinoknak, akik abban a téveszmében élnek, hogy európai zsidók özönlöttek el és lopták el országukat, és kiáltották ki Izrael Államot 1948-ban. Ilyesmi sohasem történt, ez csupán lázalom volt!

Az említett kivándorlás a második világháború előtt kezdődött el, nagyrészt abbamaradt 1941-ben, de újra kezdődött 1946-ban, és tetőpontját 1947-ben érte el. Benz, mint mondtuk, nem vesz tudomást Sztálin zsidódeportálásairól sem, amelyek az akkori zsidó segélyszervezetek számításai szerint félmillió és egymillió közötti számú embert sújtottak. Sztálin 1937–1938-as nagy tisztogatása (csisztká) is nagymértékben zsidók ellen irányult, akik addig egy elitcsoportot alkottak a Szovjetunió belül. Ez kiviláglik többek között a zsidóknak az NKVD-ben, a szovjet terrorszervezetben betöltött állásai számából. 1936 októberében az ottani vezető állások 39,09%-át töltötték be zsidók. 1939 júliusában ez a számarány 3,92%-ra csökkent, miközben a zsidók a Szovjetunió lakosságának körülbelül két százalékát tették ki. (Nikita Petrov, „Veränderungstendenzen im Kaderbestand der Organe der sowjetischen Staatssicherheit in der Stalin-Zeit”, *Forum für osteuropäische Ideen- und Zeitgeschichte* [Változási tendenciák a szovjet állambiztonsági szervek káderállományában a sztálini időkben. A kelet-európai Eszme- és Kortörténet Fóruma], 5(2) 2001).

Összefoglalásként elmondhatjuk, hogy Benz és társai nagyon is a könnyebbik végén fogták meg a dolgot, amikor egész egyszerűen összehasonlították a második világháború előtti és utáni hivatalos népszámlálások zsidó népességszámait, és aztán minden veszteséget a „Megsemmisítésre” vezettek vissza. Egy szembeszökő módszerbeli hibát követtek el azáltal, hogy a számítási munkákat több munkatárs között osztották szét, akik mindegyike egy bizonyos ország statisztikáját dolgozta fel anélkül, hogy a munkát egymás között összehangolták volna, és tekintettel lettek volna arra, hogy a második világháború népvándorlásokat és népek átköltöztetését, valamint határok eltolódását vonta maga után. Például majdnem 38 000 német és osztrák zsidót „megsemmisítették” könyveltek el, amikor szülőföldjüket elhagyva a náci elől más országokba menekültek, ahonnan

aztán koncentrációs táborokba deportálták őket, és ezért újból elkönyvelték őket mint „megsemmisítetteket”. Ezáltal ezt a 38 000-t kétszer könyvelték el. Magyarországot, Bulgáriát, Olaszországot. Görögországot, Lengyelországot és a Szovjetuniót illetően a csoport rendszeresen elkövette a kettős számbavétel hibáját, mert mindezeknek az országoknak a határai megváltoztak a második világháború alatt. Az egyik példa erre Magyarország, amely a háború alatt visszacsatolta Csehszlovákia, Románia és Jugoszlávia egyes részeit, aztán 1945-ben megint elveszítette őket. A Szovjetunió kérdésében Benz és társai az 1945 után érvényes határokból indultak ki. De ezzel komoly hibát követtek el. Saját állításukkal ellentétben a csoport az Ostland és Ukraine Reichskommissariatokat (a németek által megszállt területeket) Lengyelországhoz számítja. De miután Benz és társai feltételezik, hogy a Szovjetunió németek által megszállt területein kb. 1 millió zsidó élt (443. oldal), akikből kb. 600 000-t korrekciótól kimutatnak azokban a kiigazításokban, amelyeket Bialystok és Galícia tekintetében végeztek (457. oldal), ez mégis azt jelenti, hogy a maradék 400 000-nek 90 százalékát, tehát 360 000-t, kétszer számolták (ugyanis abból indultak ki, hogy kilencven százalékukat „megsemmisítették”). A 100 000 besszarábiai zsidó, akiket Benz szerint a németek és román szövetségeseik kiirtottak, ugyancsak kétszer szerepelnek a statisztikában, egyrészt mint megsemmisített román zsidók, másrészt mint megsemmisített szovjet zsidók. Summa summarum, Benz és társai a „Megsemmisítés” 533 000 áldozatát kétszer számolták. Germar Rudolf nem az egyedüli, aki rámutatott erre a módszerbeli hibára, előtte már Eberhard Jäckel történelemprofesszor is megtette ezt a Die Zeit hetilap 1991. június 28-i számában.

De a csoport még más komoly hibákat is vétett. Különösen éles kritikát érdemelnek a Franciaországot és Lengyelországot érintő kimutatásaik.

Általánosan elismert, hogy 1942 tavaszán és nyarán kb. 75 000 zsidót deportáltak Franciaországból, a legtöbbjüket közvetlenül Auschwitzba. A háború után ezek közül csupán 2500 jelentkezett a francia hatóságoknál. Ezért Benz és társai szerint a többi 72 500 a „megsemmisítettek” közé tartozik. De, amint Carl O. Nordling svéd népességstatisztikus egy tanulmányában kimutatta, ezeknek a deportáltaknak a legtöbbje egyáltalán nem francia zsidó volt. (C. O. Nordling, Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung [A Szabad Történelmi Kutatás Negyedévi Füzetei], 1997., 248–251. old.). Közülük 52 000 korábban Németországból, Ausztriából, Lengyelországból, Csehszlovákiából és más országokból menekült a nácik elől. A francia Vichy-kormány beleegyezett a nem-francia állampolgárságú zsidók deportálásába. A francia zsidók nagy többségét sohasem deportálták. Mit csinálhattak volna ezek a deportáltak, ha túléltek a háborút, de nem volt francia állampolgárságuk? Térjenek vissza abba az országba, ahonnan alig pár éve deportálták őket? Palesztina és az Egyesült Államok bizonyára vonzóbb célok voltak. Ezzel nem azt mondtuk, hogy a Franciaországból deportáltak mind túléltek a háborút. Sokan meghaltak közülük abban a kiütéses tífuszjárványban, amely 1942 nyarán ütött ki Auschwitzban, amint az kitűnik az ebből az időből megmaradt halottaskönyvekből.

Az európai országok közül a Szovjetunió után Lengyelországnak volt a legnagyobb zsidó lakossága. Az 1931-es népszámlálás szerint kb. 3 100 000 zsidó élt ott. Abban a törekvésükben, hogy a lengyel zsidó áldozatok hárommillió fölötti számát kimutassák, Benz és társai három hibát követtek el. Először is feltételezték, hogy a zsidók népességnövekedése megegyezett a katolikus lengyelekével, így 1939-re, a háború kitörésének idejére 3 450 000-es létszámot kaptak. Másodszor, feltételezték, hogy a legtöbb zsidó, aki az ország németek által elfoglalt részén élt, nem menekült el, hanem helyben maradt. Harmadszor, feltételezték, hogy 1945-re csak 200 000 zsidó maradt Lengyelországban, és a 3 250 000 fő különbözet mind a „megsemmisítés” áldozata lett.

Ha most hátulról kezdjük, kérdezhetjük, honnan tudhatja Benz, hány zsidó akarta elismerni zsidó voltát a háború után a radikálisan antiszemita Lengyelországban. A tényleges számuk lényegesen nagyobb is lehetett. Egy brit-amerikai bizottság például, amelyet az európai zsidóprobléma kivizsgálásával bíztak meg, 1946. február 15-én közölte, hogy még mindig 800 000 zsidó él Lengyelországban. (Keesing's Archív der Gegenwart, 16/17. évfolyam, 1948., 651. oldal). Akkor már

a lengyel zsidók nagy tömegei vándoroltak ki nyugat felé, ezzel egyidejűleg pedig más lengyel zsidók visszatértek a Szovjetunióból. A háború után a nyugati szövetségesek megszálló hatóságai egyedül a megszállt Nyugat-Németországban 5000 lengyel zsidó kivándorlót is regisztráltak hetente(!). (W. Jacob Meyer, Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, 25 [1977.], 120–135. oldalak).

Teljesen légből kapott, és az ismert tényekkel ellentétes Benznek az a feltételezése, hogy a lengyel zsidóság száma 1931 és 1939 között kb. 3,1 millióról mintegy 3,45 millióra nőtt. A két háború közötti Lengyelország olyan állam volt, amelyben minden etnikai kisebbséget hivatalból üldöztek, és ezáltal erős asszimilációs és kivándorlási nyomást gyakoroltak rájuk. Ez nemcsak a zsidókra volt érvényes, hanem a németekre, a fehéroroszkokra és az ukránokra is. Egészen 1938 novemberéig, a „Reichskristallnacht”-ig Lengyelország zsidóellenesebb volt, mint a Német Birodalom. Hermann Graml nyugat-németországi történész kimutatta, hogy 1933-tól évenként kb. 100 000 zsidó vándorolt ki Lengyelországból. (H. Graml, Die Auswanderung der Juden aus Deutschland zwischen 1933 und 1939, Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte [A zsidók kivándorlása Németországból 1933 és 1939 között, A Kortörténeti Intézet szakvéleménye], 1. kötet, 1958., 80. oldal). Ez mindenekelőtt a lakosság fiatal és termékeny részét érintette. Amikor fiatal emberek tömegesen emigrálnak, és otthagyják az öregeket, az eredmény negatív növekedési szám (születési hiány) lesz. Ezért a lengyel zsidóság létszáma 1939-ben 3 milliónál lényegesen kisebb kellett legyen, valószínűleg közelebb a 2 millióhoz. Már csak azért is figyelemre méltó, hogy Benz és társai nem veszik tudomásul a legalább 700 000 főt kitevő lengyel-zsidó kivándorlást, mert Graml tanulmányát Benz saját kutatóintézete, az Institut für Zeitgeschichte tette közzé 1958-ban. Itt valóban azt mondhatjuk, hogy a jobb kéz nem tudja, mit csinál a bal.

Benz abból indul ki, hogy a német invázió előtt csupán mintegy 300 000 lengyel zsidó menekült el 1939-ben. Sanning viszont az akkori zsidó segítségnyújtó szervezetek adataira hivatkozva közli, hogy a szovjet felségterületre menekült lengyel zsidók száma 600 000 és 1 000 000 között volt, akiket aztán a szovjethatalom Szibériába deportált. Mindent figyelembe véve, Sanning arra az eredményre jut, hogy csak kb. 750 000 lengyel zsidó került német uralom alá, 1 250 000-rel kevesebb, mint amennyit Benz feltételez.

A már említett Carl O. Nordling egy elmés módszert gondolt ki és alkalmazott a német befolyási övezet zsidó népességvesztésének a felbecsülésére. Nordling rekonstruálta a zsidók sorsát olyan jelentős zsidó személyiségek statisztikai tanulmányozása révén, akiket az Encyclopedia Judaica is megemlít, és akik 1939-ben olyan országokban éltek, amelyek német uralom alá kerültek. Úgy találta, hogy 44%-uk 1941 vége előtt emigrált vagy elmenekült, 35%-ot megkíméltek az internálástól, 8%-ot internáltak, de túlélte a háborút, és 13%-uk meghalt. Ez bizonyítja, hogy a zsidóknak valóban súlyos üldözésben volt részük, de egy 13%-os halálozási szám határozottan kizárja azt, hogy szándékosan ki akarták volna irtani. Széleskörű tanulmányában Sanning arra a következtetésre jutott, hogy legfeljebb 3,5 millió zsidó élt a német befolyási övezetben annak legnagyobb területi kiterjedése idején. Ha ez a becslés korrekt, és ha ennek a 3,5 milliónak 13%-a halt meg, ez azt jelenti, hogy kevesebb mint fél millió zsidó pusztult el a német politika következményeként. Ha viszont feltételezzük, hogy mind Sanning mint Nordling becslései túl alacsonyak, a német uralom alatt élő zsidóknak nem 13, hanem 20 százaléka halt meg, és nem 3,5 hanem 5 millió zsidó élt a németek által ellenőrzött területen, akkor a zsidó népességvesztések egymilliót tesznek ki. Ez végérvényesen a legnagyobb lehetséges szám.

II.

A megsemmisítés-propaganda száz esztendeje

Elterjedt felfogás szerint a világ csak a Harmadik Birodalom vezetői elleni nürnbergi perekben, tehát 1946 körül hallotta először, hogy a németek hatmillió

zsidót gyilkoltak meg. A nürnbergi bíróság jegyzőkönyveinek közelebbi vizsgálata világosan kimutatja, hogy a zsidó áldozatok hatmilliós számának meghatározása nem népszámlálási kutatásokra vagy megvizsgált bűntettek materiális nyomainak a kiértékelésére épül, hanem csupán két német SS-hivatalnok, Wilhelm Höttl és Dieter Wisliceny tanúvallomásaira. Mindketten tanúsították, hogy hallották Adolf Eichmann-t a hatmilliós számot említeni, amit azonban Eichmann 1961-ben a Jeruzsálemben ellene folytatott perben tagadott. Höttl és Wisliceny írásztalaiknál zsidók deportálásával foglalkoztak. Ezért elfogták őket és pert indítottak ellenük a szövetségesek nürnbergi katonai bíróságánál. Politikailag felhasználható tanúvallomásaiknak köszönhetően a vádlottak padjáról a tanúkba tették át őket. Nürnbergben az ilyesmi általában életmentő intézkedés volt. Wislicenyt mégis felakasztották. Höttl-t viszont felmentették, noha ő sem volt kevésbé belekeveredve a deportálásokba, mint Wisliceny.

Wisliceny és Höttl tanúvallomásainak a körülményei bírálандók. Wisliceny személyesen lépett fel, és élőszóban tanúskodott, de soha nem tett fel neki keresztkérdéseket. Höttl csak írásban terjesztette be vallomását, ami kizárta a keresztkérdésekkel történő kihallgatást. Einsatz für das Reich [Bevetés a Birodalomért] című könyvében, amelyet 1997-ben adott ki, Höttl ellentmond nürnbergi tanúvallomásának, ami természetesen aláássa személyes hitelét. Többek között azt állítja, hogy a Reader's Digest című amerikai folyóiratban már 1943 februárjában talált egy cikket arról, hogy annak a hatmillió zsidónak, akiket Hitler fenyegetett, legalább a felét meggyilkolták. (W. Höttl, a nevezett mű 412. és 515–519. oldalai)

Ebben az utóbbi pontban Höttl tényleg hitelt érdemel. Mert, mint rövidesen látni fogjuk, az amerikai újság- és folyóirat-kiadásnak dédelgetett témája volt, hogy hat millió zsidót fenyeget a megsemmisítés, vagy már folyamatban is van a megsemmisítésük, és ilyenféle firkálmányok már jóval 1946 előtt előfordultak. Lássunk néhány ilyen szemelvényt először a New York Times 1942-es és 1943-as évfolyamaiból:

1942. december 13., 21. oldal:

„ Megerősített jelentések szólnak arról hogy 2 000 000 zsidót a sátáni barbarizmus minden eszközével már megöltek, és hogy léteznek tervek valamennyi zsidó teljes kiirtására, akiket csak kézre tudnak keríteni a náci A Hitler hatalmában levő zsidók egyharmadának a lemészárlása [3 x 2 000 000 = 6 000 000] és a mindenkit fenyegető méészárlás egy példátlan megsemmisítés [az eredetiben holocaust].”

1942. december 20., 23. oldal:

„Mi lesz azzal az 5 000 000 zsidóval a Németország által uralt Európában, akiket a kiirtás fenyeget [...]”

„ 1942 decembere elején a washingtoni Külügyminisztérium közzétett néhány számadatot, amelyek azt mutatják, hogy a tengelyhatalmak által uralt Európában az 1939 óta deportált és életüket vesztett zsidó áldozatok száma mostanra elérte a rémítő kétmilliószámot, és hogy további ötmilliót fenyeget a kiirtás veszélye.”

„tegnap este a Madison Square Gardenben tartott [...] tömegtüntetésen azonnali akciót követeltek [...] az Egyesült Nemzetektől, hogy olyan sokat mentsenek meg a kiirtással fenyegetett ötmillió zsidóból amennyit csak lehet.”

„[. . .Hertz rabbi azt mondta] "rémítő, hogy azok, akik a négy szabadságjogot meghirdetik, eddig nagyon keveset tettek azért, hogy biztosítsák akár csak az élet szabadságát is 6 000 000 embertársuk számára; készen állva megmenteni azokat, akik még el tudnak menekülni a náci kínzás és méészárlás elől. [...]"

Megjegyzés: Az „Egyesült Nemzetek”, amelyre ez a kivonat utal, természetesen nem a jelenlegi szervezet, mert azt csak 1945-ben alapították, hanem annak 26 országot magába foglaló azonos nevű elődje, amely az Egyesült Államok elnökének, Franklin D. Rooseveltnek az 1942. január 1-i felhívására elkötelezte magát a tengelyhatalmak elleni küzdelemre.

1943. március 10., 12. oldal:

„Negyvenezer ember hallgatta és nézte [...] tegnap este a 'We Will Never Die' ['Soha nem halunk meg'] két előadását, egy drámai tömeg-emlékünnepelet annak a 2 000 000 zsidónak az emlékére, akiket Európában megöltek. [...] Az elbeszélő azt mondta: Amikor a béke eljön, nem lesznek többé zsidók Európában, akiket képviselhetnének. A négymilliót, akik még hátravannak, hogy megöljék őket, tervszerűen gyilkolják.”

1943. április 20., 11. oldal:

„London, április 19. (Reuter) – Kétmillió zsidót semmisítettek meg, mióta a nácik 1939-ben elkezdtek masírozni Európán át, és további ötmilliót közvetlenül fenyeget az a veszély, hogy kivégzik őket. Ezeket a számokat a szövetségesek közös információs bizottságának a megszállott területeken uralkodó viszonyokról kiadott hatodik jelentése fedte fel.”

Arthur Butz professzor mutat rá a *The Hoax of the Twentieth Century* című könyvében, amely klasszikus revizionista mű 1976-ból, hogy ezek a milliányi méretű tömeggyilkosságokról szóló állítások cionista zsidó lobby-szervezetektől, mint például a Zsidó Világkongresszusból és az Amerikai Zsidó Kongresszusból eredtek. Az Egyesült Államok Külügyminisztériuma nem vette komolyan ezeket az adatokat, de a pénzügyminiszternek, a hevesen németgyűlölő Henry Morgenthau-nak hamarosan sikerült a Külügyminisztérium befolyását csökkentenie. (A. Butz, id. mű 3. kiadása, 2003., 81. és a következő oldalak.)

De menjünk további hat évvel vissza az időben. 1936. november 25-én tanúskodott a Cionista Világszervezet elnöke, Chaim Weizmann, a Peel-bizottság előtt. Ezt a bizottságot, a zsidók és arabok között Palesztinában dűlő, abban az évben kezdődött heves harcokra reagálva Nagy-Britannia kormánya állította fel, és Róbert Peelt bízta megvezetésével. 1937 júliusában a bizottság azt ajánlotta, hogy a brit Palesztina mandátumot szüntessék meg, és hozzanak létre két államot, egyet zsidóknak és egyet araboknak. Chaim Weizmann így nyilatkozott:

„Egyáltalán nem túlzás azt mondani, hogy a világnak ebben a részében hatmillió zsidó van fogvatartásra ítélve, ahol nem kívánatosak, és akik számára az országok két részre oszlanak: olyanokra, amelyekben nem kívánatosak, és olyanokra, ahova nem engedik be őket.”

Amikor Weizmann hatmillió fenyegetett vagy szenvedő zsidóról beszélt, akkor ez nem valami kivételes eset volt, de még csak nem is első alkalommal történt, hogy ezt a számot ilyen összefüggésben említették. Don Heddesheimer amerikai revizionista gazdag anyagot gyűjtött össze, amelyből kitűnik, hogy annak a propagandának, amelyet amerikai cionista szervezetek oly intenzíven terjesztettek a második világháború alatt, lényegesen távolabbra visszanyúló előtörténete van. A *The First Holocaust – Jewish Fund Raising Campaigns with Holocaust Claims During and After World War One* (Az első holocaust – Zsidó adománygyűjtő kampányok a holocaustra vonatkozó állításokkal az első világháború alatt és után) (2003) című könyvében – amint a könyv címe is jelzi – kimutatja, hogy zsidó szervezetek már az első világháború alatt és az azt követő években pénzgyűjtő kampányokat folytattak annak az állításnak a jegyében, hogy a zsidók millióit a megsemmisítés fenyegeti. Ezek a kampányok nagyon nagy nyilvánosságot kaptak a cionisták tulajdonában levő sajtóban, és propagandisztikus cikkek tömege támogatta őket. Itt a következőkben csak néhány példát idézünk az ilyen cikkek tartalmából:

New York Times, 1926. december 4.: „Ötmillió ember éhezik [...] a világ zsidóinak felét éhezés és pestis kínozza.”

New York Times, 1926. április 21.: „Ez az a sikoly, amely Európa zsidóitól indul ki [...], egy egész nép a halálán van [...] Európában zsidók milliói ülnek a kelepcebén [...].”

New York Times, 1920. május 7.: „[...] a háború zsidó megszenvedői Közép- és Kelet-Európában, ahol éhezés, betegség és halál jellemzi a szörnyű viszonyokat,

amelyeknek hatmillió ember van kitéve [...]."

New York Times, 1920. május 5., 9. oldal: „Hogy Kelet-Európában megmentünk az életnek hatmillió asszonyt és gyereket az éhezés és a betegség okozta kipusztulástól.”

New York Times, 1920. május 5., 19. oldal: „A háborútól szétszaggatott Európa hatmillió éhező, lázbeteg szenvedője fordul hozzánk.”

New York Times, 1920. május 3., 11. oldal: „A ti segítségetekre van szükség ahhoz, hogy Kelet- és Közép-Európában hatmillió embert megmenthessünk az életnek.”

New York Times, 1920. május 3., 12. oldal: „Oroszországban és a szomszédos országokban a zsidókat egy különösen gonosz üldözésnek tették ki [...] Feltételezhető, hogy jelenleg több mint ötmillióan éheznek vagy az éhhalál szélén állnak, és egy rettenetes kiütéses tífuszjárvány pusztít közöttük, ami már a szomszédos lakosságban is terjedőben van.”

New York Times, 1920. május 2., 1. oldal: „Hatmillió ember élelem, lakás, ruházat és betegellátás nélkül. ”

New York Times, 1920. május 1., 8. oldal: „De 6 000 000 emberi élet várja a válaszungkat.”

New York Times, 1920. április 21., 8. oldal: „Európában ma több mint 5 000 000 zsidó van, akik éheznek vagy az éhhalál felé tartanak, és sokat közülük egy rosszindulatú kiütéses tífuszjárvány sújtott.”

New York Times, 1919. december 3., 19. oldal: „A világon semmi más, csak egy csoda [tudja] megakadályozni, hogy Európában és Közép-Keleten 5 000 000–10 000 000 ember hideg és éhezés következtében meghaljon ezen a télen [...] rémséges zsidó mészárlás.”

New York Times, 1919. november 12., 7. oldal: „Hihetetlenül tragikus szegénység éhség és betegség körülbelül 6 000 000, vagyis a Föld zsidó népességének a fele számára [...] egymillió gyerek és ötmillió szülő és öregek.”

The American Hebrew, 1919. október 31., 582. és köv. oldal: „A tenger túlsó oldaláról hatmillió férfi és nő kiált segítségért [...] hatmillió ember [...] Hatmillió férfi és nő tart a halálba [...] abban a holocaustban, amely az emberi életet fenyegeti [...] hatmillió kiéhezett férfi és nő. Hatmillió férfi és nő a halál szélén [...]”

Itt mindent megtalálunk összegyűjtve: a hatmillió halálraítélt zsidót és még a holocaust szót is. A cikk címe: „Véget kell vetni a zsidók keresztrefeszítésének!” (The Crucifixion of Jews Must Stop!), szerzője pedig egy bizonyos Martin H. Glynn, aki rövid ideig New York állam kormányzója volt.

New York Times, 1919. október 26., 1. oldal: „4 000 000 éhező zsidó Kelet-Európában.”

New York Times, 1919. szeptember 29., 7. oldal: „6 000 000 lélek, vagy a világ zsidó népességének a fele, hihetetlenül tragikus szegénységben, éhezésben és betegségben.”

New York Times, 1917. augusztus 10.: „Németek hagynak zsidókat meghalni. Nők és gyerekek halnak éhen Varsóban [...] zsidó anyák, a könyörületesség anyái örülnek, ha látják csecsemőiket meghalni, így legalább az ő szenvedésüknek vége van.”

A németek hibája volt már ez 1917-ben is.

A holocaust az első világháború idejéből származó szó. Cionista vezetők használták zsidók tömeges halálának a megjelölésére, amely állításuk szerint ezzel a háborúval kapcsolatban megtörtént, és Jacob Schiff, a New York-i zsidó közösség vezetője 1917-ig ismételten sürgette, hogy állítsák meg „ezt a holocaustot”. (Naomi W. Cohen, Jacob H. Schiff, A Study in American Jewish Leadership [Tanulmány az amerikai zsidó vezetéséről] 1999., 37. jegyzet, 191. oldal). Yehuda Bauer, a „megsemmisítés-tanulmányok” izraeli professzora írta My Brother's Keeper: A History of the American Joint Distribution Committee 1929–1939 Testvéreim öre: Az Amerikai Közös Elosztási Bizottság története, 1929–1939] című könyvében (The Jewish Publication Society of America, Philadelphia, 1974, 8. oldal):

„...az európai zsidóság második világháború alatt történt megsemmisítése kiradírozta az 1900-as évek első világháborút követő első holocaustjának

emlékét."

Természetesen az első világháború alatt vagy közvetlenül utána a zsidók millióinak semmi ilyen megsemmisítése nem történt, éppúgy nem, mint ahogy a második világháború alatt sem. Valójában a zsidók ama kevés népek egyike volt Európában, amelyet népességfejlődésében nem befolyásolt károsan az első világháború. Ellenkezőleg: az 1900-tól 1920-ig terjedő időben a világ zsidó népessége az általánosan elfogadott referenciaindítás szerint több mint kétszeresére nőtt. A 1900-as év World Almanach a világzsidóság létszámát 7 186 000-ben adja meg, ebből 3 400 000 Oroszországban, 1 700 000 pedig az Osztrák-Magyar Monarchiában élt. Az 1920-as World Almanac az egész világ zsidó népességét körülbelül 15 millióban adja meg, ebből 10,9 millió Európában, 3,5 millió Észak- és Közép-Amerikában élt. Ugyanabban a húszéves periódusban a világ népessége 25%-kal emelkedett, az 1900-as 1,2 milliárdról 1920-ig 1,6 milliárdra.

Don Heddeshimer éppenséggel előásott egy propagandairatot az 1900-as évből. Ebben az évben a New York Times június 11-i száma közli Stephen Wise rabbinak, a nevezetes amerikai cionistának egy beszédét, melyben többek között így nyilatkozott:

„ Van 6 000 000 élő, vérző, szenvedő érv a cionizmus javára.”

Ennek és a hasonlóknak az olvasásakor az a benyomásunk, hogy a második világháború alatt feltálat propaganda inkább ismétlése, folytatása vagy újrafelhasználása annak a propagandának, amelyet már az első világháború alatt és röviddel azután kipróbáltak és finomra csiszoltak.

A második világháború alatt cionista nyomásgyakorló csoportok nagyon alkalmas céltáblát találtak propagandájuknak a nemzetiszocialista Német Birodalomban, amelynek rendkívül zsidóellenes politikája előhívott minden lehetséges hajmeresztő vádaskodást, amely a kevésbé tájékozottak szemében hihetőnek látszott.

Az első világháború előtt, alatt és közvetlenül utána a helyzet mégis bonyolultabb volt. Először a cári Oroszország volt a cionisták céltáblája, mert a cári kormányzatról úgy vélték, hogy antiszemita politikát folytat. Miután Oroszországot 1916–1917-ben legyőzték, a cionisták átváltottak, hogy helyette Oroszország legyőzőjét, a Német Birodalmat támadják. A németek ugyanis az ottomán törökök szövetségesei voltak, akiket le kellett győzni, hogy Palesztinát „fel tudják szabadítani” és a cionisták kezébe juttatni. A németellenes propaganda mégis elég hamar megszűnt, mivel az akkori németek a maiakkal ellentétben, teljes mértékben készek és képesek voltak elhárítani maguktól az ellenük irányított hazugságpropagandát.

Még ha a „gázkamrák” általában nem is voltak részei az 1910-es és 1920-as évek propagandájának, legalább egy példa van erre az első világháborúból. 1916. március 22-én a londoni Daily Telegraph a következőket közölte:

„GAZTETT SZERBIÁBAN, 700 000 ÁLDOZAT SAJÁT TUDÓSÍTÓNKTÓL
RÓMA, hétfő (délután 6 óra 45-kor) A szövetségesek kormányai olyan bizonyítékok és dokumentumok birtokába jutottak amelyeket rövidesen közzé fognak tenni, és amelyek bizonyítják, hogy Ausztria és Bulgária borzalmas bűncselekményeket követtek el Szerbiában, ahol az általuk véghezvitt mészárlások rosszabbak, mint amelyeket Törökország követett el Örményországban.

(...) Az osztrákok nőket, gyerekeket és idősebb férfiakat zártak be templomokba, és vagy szuronyokkal leszúrták, vagy mérges gázokkal megfojtották őket. Egy belgrádi templomban 3000 nőt, gyermeket és idősebb férfit fojtottak meg ily módon [...]"

Természetesen egyetlen történész sem állítja ma, hogy az osztrákok vagy a velük szövetséges bulgárok az első világháború idején tömeggyilkosságot követtek volna el mérges gázzal Szerbiában. Ez semmi más nem volt, mint háborús propaganda, amelyért különben a felelős brit miniszternek rövidesen bocsánatot kellett kérnie.

De 26 évvel később újra eljött az ideje. Ugyanaz az újság, a Daily Telegraph, 1942. június 25-én, az 5. oldalon, öt nappal mielőtt a New York Times első ízben tudósított volna a németek állítólagos zsidók elleni tömeggyilkosságáról, ezt írta:

„NÉMETEK MEGGYILKOLNAK 700 000 ZSIDÓT LENGYELORSZÁGBAN, MOZGÓ GÁZKAMRÁK, A DAILY TELEGRAPH TUDÓSÍTÓJÁTÓL

A németek több mint 700 000 lengyel zsidót mészároltak le a világtörténelem legnagyobb öldöklésében [...]"

A háborús idő hazugságpropagandája tulajdonképpen sohasem szűnt meg. Vagy mit szóljunk ehhez a szalagcímhez a Jewish Press című New York-i újság első oldalán, amelyik magát „a legnagyobb független angol-zsidó hetilapnak” nevezi? A dátum 1991. február 21.

„AZ IRAKIAKNAK MINDEN ZSIDÓ SZÁMÁRA VAN GÁZKAMRÁJUK”

Vagy a szalagcímhez a Simon Wiesenthal Center által kiadott Response című folyóirat 1991. évi 1. száma első oldalán, amely a kiadó adata szerint 381 065 példányban jelent meg:

„NÉMETEK ZYKLON B-t ÁLLÍTANAK ELŐ IRAKBAN
(Irak német gyártmányú gázkamrái)”

A második oldalon olvassuk a folytatást: „Felháborító leleplezés: Német vállalatok Zyklon B-t állítanak elő Irakban. A német gazdasági élet a náci időkből való örökségéhez hűen megkísérli felmenteni magát a közel-keleti katasztrófa miatti felelősségétől 'Mi köztudomásúlag nem láttuk el Irakot tömegpusztító fegyverekkel – nem vétettünk semmi törvény ellen – mi csupán megrendeléseket teljesítettünk (vagy: mi csak utasításokat hajtottunk végre). [...]"

Lényegesen baljóslatúbb a közlemény, hogy Irak kifejlesztett egy új, hatékony gázt, amely Zyklon B-t tartalmaz [...] Ezt a gázt, miként a Tabun idegméreg-gázt is, iráni hadifoglyokon próbálták ki egy gázkamrában, amelyet ez a vállalat külön konstruált [...] (Lásd a gázkamra-prototípus fényképét a borítólapon)."

2003-ban újra itt volt az ideje. Az Egyesült Államok felkészült az Irak elleni háborúra. A háború oka [A casus belli] Iraknak roppant készletei vannak tömegpusztító fegyverekből, amelyeket Izrael, az Egyesült Államok, vagy valamely más „szabadságszerető” ország ellen terveznek bevetni.

Amikor 2007 februárjában ezt írom, a Bush-rezsim a nemzetközi jog felrúgásával megtámadta és lerohanta Irakot, egy olyan országot, amely semmiféle fenyegetést nem jelentett az Egyesült Államokra nézve, és ott majdnem négy éve véres megszállást gyakorol, amely egy nemrég végzett vizsgálat szerint (2006 októberében a Lancet című tekintélyes brit orvosi lap közölte) eddig 665 000 civil iraki életébe került. Ugyanazon vizsgálat szerint a megszállás civil halálos áldozatainak a napi száma is állandóan emelkedik. A vizsgálatot a Johns Hopkins Egyetem orvostani kara végezte a Bagdadi Egyetem orvostani karával és a Massachusetts Institute of Technology keretében működő Nemzetközi "Tanulmányok Központjával együttműködésben. Ezenfelül a hivatalos közlés szerint több mint 3000 amerikai katona vesztette életét, habár a tényleges veszteségek bizonyára lényegesen nagyobbak. De iraki tömegpusztító fegyvereket az amerikaiak eddig egyáltalán nem találtak, és valójában abba is hagyták a keresésüket. Tehát: nemlétező iraki tömegpusztító fegyverek ürügyével a Bush-rezsim valódi tömegpusztítást hajt végre Irakban.

És most Irán van soron, hogy megtámadják, mert, amint mondják, az ország tömegpusztító fegyverek beszerzésébe fogott, és Irán elnöke, Mahmúd Ahmadinezsád „újra és újra azzal fenyegetőzött, hogy letörli Izraelt a térképről” (Per Ahlmark a Dagens Nyheter 2006. január 13-1 számában). Ezt az Iránról szóló két hazugságot határozottan el kell utasítani. Az ENSZ ellenőrző szervezete, a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség (IAEA), eddig (2007 októberéig) nem talált semmi bizonyítékot arra, hogy Irán megszegte volna az atomfegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló egyezményt, amelyhez Irán (de Izrael

nem!) csatlakozott. Hogy dr. Ahmadinezsád azzal fenyegetőzött volna, hogy „Izraelt letörli a térképről”, az média hazugság, amelyet valamennyi nagyobb nyugati újságban a rosszul létig ismételtettek. Ezt tette Svédországban több ízben mind a Dagens Nyheter, mind a Svenska Dagbladet, mint ahogy 2006. december II-én a Tidningarnas Telegrambyrå (TT-AFP) [A svéd hírszolgálati ügynökség] is. De ez egy hazugság. Mert amit dr. Ahmadinezsád mondott, az a következőképpen szólt: „Imam goft in rezhim-e ishghalgar-e qods bayad az safheh-ye ruzgar mahv shavad (magyarul: „az imám mondta, hogy ennek a rezsimnek, amely birtokába vette Jeruzsálemet, el kell tűnnie az idő lapjáról” 1)- Először is tehát, a kijelentés nem dr. Ahmadinezsádtól származik, hanem ez egy idézet Khomeini imámtól (aki 1989-ben elhunyt).

1 Ez a perzsa nyelvben egy költői kifejezés, amely az idő múlását képletesen egy könyvben való lapozgathoz hasonlítja.

Másodsor, itt Izraelről nem mint országról beszél, hanem mint rezsimről. Már ez is mutatja, hogy ez a „letörli a térképről” egy groteszk torzítás, mert egy rezsimet nem lehet „letörölni a térképről”. Egy rezsimet fel lehet oszlatni vagy meg lehet szüntetni, de az ország megmarad, mint ahogy az apartheid-rezimmal történt Dél-Afrikában vagy a francia gyarmati uralommal Algériában. Harmadsor, ha valaki azt mondja, hogy valaminek el kell tűnnie, az nem ugyanaz, mintha azzal fenyegetőzne, hogy ő maga törli el azt. Némely éghajlatkutató azt mondja, hogy az alacsony partokon fekvő városainknak el kell tűnniük, ha a tengerszint továbbra is emelkedni fog. A fenti eltorzított logika szerint ezeket a klímakutatókat meg kellene vádolni, mert „azzal fenyegetőznek, hogy eltörlik nagyvárosainkat a térképről”, és ezáltal ők „klímaterroristákká” válnak.

Ez a média hazugság különösen végzetes következményeket vonhat még maga után, mert azért találják fel, hogy befolyásolják a közvéleményt Európában és az Egyesült Államokban egy Irán elleni jövőbeli támadó háború elfogadására. Ezért ezeket a tömegtájékoztató eszközöket háborús uszítóknak kell bélyegezni, és ha a háború eljön, őket is felelősöknek kell tekintenünk érte. Irán évszázadok óta nem támadott meg más országokat. Hogy most az USA vagy Izrael lesz az, amelyik támad, az egyre megy. Nem kellene USraelt írunk, amikor alig tudjuk megkülönböztetni, hogy melyik a fark és melyik a kutya? Ari Shavit cikkíró a Ha'aretz című izraeli napilap 2003. április 7-i számában nem kis büszkeséggel írta:

„Az iraki háborút 25 neokonzervatív értelmiségi gondolta ki, akiknek legtöbbször zsidó, és akik Bush elnököt arra szorították, hogy megváltoztassa a történelem folyását.”

1900, 1916, 1920, 1926, 1936, 1942, 1991, 2003, 2007 – akármennyit változik is minden, a legtöbb mégis ugyanaz marad. Bő száz év alatt ugyanaz a cionista és angol-amerikai megsemmisítés-propaganda. Száz esztendőn át!

Amikor ezt írom, eszembe jut egy sok versszakos svéd dalocska, amelyet gyermekkoromban énekeltem, természetesen anélkül, hogy mélyebb értelmét mérlegeltem volna:

Tömrosa sov i hundra ár, hundra ár, hundra ár,

Tömrosa sov i hundra ár, hundra ár.

[Csipkerózsika aludt száz évet, száz évet, száz évet.

Csipkerózsika aludt száz évet, száz évet...]

Csipkerózsika, ideje felébredni!

III. függelék:

Két példa arra, hogy miként fogadta a svéd sajtó ennek a könyvnek az első kiadását

I.

A Lundagárd interjút akar készíteni Englund professzorral, de nem közli le. Johan Persson, Svédország legrégebb diákújságjának, a Lundagárdnak a cikkírója összeköttetésbe lépett Göran Englund nyugalmazott egyetemi tanárral, hogy meginterjúvolja őt abból az alkalomból, hogy előszót írt Lars Adelskoghoz: Egy üres zsák nem áll meg magában című könyvéhez. Englund professzor hozzájárult az interjúhoz, azzal a feltétellel, hogy azt írásban készítik. Johan Persson ekkor három kérdést küldött át neki, amelyeket Englund professzor ugyancsak írásban, faxon válaszolt meg.

Itt következnek Göran Englund professzor válaszai Johan Persson három kérdésére. Ezek nem igazán kiváló kérdésekre adott kiváló válaszok, úgyhogy könnyű belátni, miért nem közölték le ezt az interjút. Ehelyett a Lundagárd „Nyugalmazott lundi professzor tagadja a megsemmisítést” címen beszámolót közölt a Lundagárd 2003. évi 2. számában. A beszámoló a www.lundagard.se honlapon olvasható.

Göran Englund nyugalmazott egyetemi tanár válaszai a Lundagárd kérdéseire

1. kérdés: Mit szól ahhoz a lundi egyetem jogi kara, hogy Ön aláír egy ilyen vitatott könyvet az ő nevükben?

Válasz: Ez téves olvasat. A könyvhöz írt előszómat a saját nevemmel írtam alá, és hozzátettem, hogy a jogtudományok doktora és a lundi egyetem nyugalmazott tanára vagyok. Ez az utóbbi fontos, mert itt jogi kérdésekben nyilatkozom, és pedig egy közös európai törvényhozásról, amely büntetőjogi szankciókkal él másként gondolkodók (az ú. n. revizionisták) ellen, valamint a menedékjog felfüggesztéséről, amely földrészünkön a korábbi évszázadokban érvénnyel bírt.

A lundi egyetem jogi karának hihetően nem lehetnek erre vonatkozóan szempontjai, mivelhogy nem tartozik a hatáskörébe, hogy nyugalmazott (vagy akár aktívan működő) professzorok „vitatott” nézeteivel szemben állást foglaljon. Ami a fakultás egyes tagjait illeti, én csak remélni tudom, hogy ők teljes szívből egyetértenek a másként gondolkodók általam kifogásolt üldözésének az elítélésével.

2. kérdés: Az Egy üres zsák nem áll meg magában című könyv akadémikus szempontból kifogásolható – a jegyzetapparátus és a forrásmegjelölések hiányosak, a bizonyítottan csaló Fred Leuchtert idézi, mint ahogy Faurisson professzort is, anélkül hogy megjegyezné, hogy ez utóbbi az irodalom és nem a történelem professzora. Nem találja problematikusnak, hogy egyetemi képzettségű emberként nevét adja egy műhöz, amely akadémikus szempontból ilyen kétes értékű?

Válasz: Adelskog könyve, Egy üres zsák nem áll meg magában egy több tízezer oldalra magába foglaló angol, német, francia, olasz és spanyol nyelven írt tudományos irodalomnak a népszerű tudományos összefoglalása. Egy átfogó jegyzetrendszer (Adelskog sok utalásán felül) ebben az összefüggésben egyáltalán nem szükséges. Azok útbaigazítására, akik közelebbről meg akarják ismerni az alapvető irodalmat, a szerző csatolta a lényeges művek listáját.

Én magam nem vagyok revizionista kutató, de az évek során mégis beletanultam annyira a kérdésbe, hogy meg tudom ítélni: Adelskog jó ítélőképességgel és finom pedagógiai érzékkel volt képes bemutatni a revizionisták központi érveit.

Fred Leuchter a gázkamrákban történő kivégzések talán legfőbb USA-beli szakértője, és még ha néhány pontban tévedett is, semmi ok sincs őt „bizonyított csalónak” nevezni. Hogy Róbert Faurisson az irodalom és nem a történelem professzora, annak alárendelt jelentősége van. Olyan eseményekről van szó, amelyek az ő élete idején játszódtak le. Faurisson a saját tudományágán belül különösen a szövegkritikának szentelte magát, és ez a szóban forgó összefüggésben felbecsülhetetlen értékű volt számára.

3. kérdés: Ön mit hisz a megsemmisítésről? Azt gondolja-e, mint Lars Adelskog, aki szerint az egy mítosz, amelyet „zsidó értelmiség” teremtett?

Válasz: Lars Adelskog véleményét helyes összefüggésbe kell helyezni. Ő

rámutat, hogy a holocaust-kutatásban egy új irányzat jött létre, amelyben azt hangoztatják, hogy a zsidókat érintő tömeggyilkosság csak kisebb részben történt gázkamrákban. Főképp nyíltabban történhetett, többek között tömeges agyonlövések formájában. Ha zárt táborokban levő gázkamrákra esik a hangsúly, akkor ez megszabadítja a német népet attól a bűntől, hogy tudta, mi történt. Dániel Goldhagen amerikai-zsidó professzor írja, hogy „nagy számú mítosz és hibás elképzelés terjedt el a tettesekről mind a közhiedelemben, mind a tudósok közt”, amelyek szerint a zsidókat nagyjából gázkamrákban ölték meg. Ebben az összefüggésben értelmezhető, hogy Adelskog, miután felsorolt nagyobb számú zsidó kutató nevét, rámutat, hogy „a gázkamrákban történő hatékony tömeggyilkosság mítoszáét” elsősorban mint a zsidó értelmiség termékét kell megjelölni.

A magam részéről egyre inkább kezdtem kételkedni, hogy a gázkamra-gyilkosságok valóban megtörténtek. Az egyik ebben az irányban ható körülmény a sok feltűnést keltő visszalépés korábban elfoglalt pozíciókról, amelyeket a holocaust-kutatók kénytelenek voltak megtenni. Egy másik a sok ellentmondásos és nyilvánvalóan képtelen tanúvallomás, amelyekre támaszkodnak. Egy harmadik, hogy majdnem hatvan évvel a háború vége után az egész Európai Unióban kerettörvényhozás útján megpróbálják büntetendővé tenni a megsemmisítés kétségbevonását.

A megsemmisítés-képzet keletkezésének és elterjedésének a kérdése átfogó eszmetörténeti komplexumot alkot, amely nagyrészt még ma is hivatásszerű kivizsgálásra vár.

Simráhamn, 2003. február 6.
Göran Englund

Lars Adelskog levelet ír az Aftonbladet főszerkesztőjének
2003. március 12.
Anders Gerdin főszerkesztőnek
Aftonbladet
Arenavägen 63
105 18 STOCKHOLM

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Az indítékot erre az Önhöz írt levelemre egy cikk adta, amelyet az Ön lapja kedden, március 4-én közölt, és amely „AZ AFTONBLADET LELEPLEZI. Professzor: a gázhalál egy blöff” hasábcím alatt az ún. Megsemmisítést tárgyalta meg, vagyis azt az elképzelést, hogy a németek Hitler parancsára 1941-től 1944-ig, nagyjából „gázkamrákban” „gázosítás” útján tervszerűen megölték mintegy hatmillió zsidót. A cikkben megemlítik az Egy üres zsák nem áll meg magában – Az auschwitzi „gázkamrákban” történt „megsemmisítés” mítosza című könyvet, amelyet én írtam. A cikk azonban leginkább Göran Englund nyugalmazott professzorra összpontosít, aki az előszót írta a könyvemhez, és úgy tűnik, hogy amit „az Aftonbladet leleplez”, nem más, mint hogy Englund professzor alapos okokból erős kételyeket táplál az ún. Megsemmisítés mítoszával szemben, amelyet a fentebb megadott három kellék határoz meg, tehát (1) Hitler parancsa és terve, hogy megsemmisítse az európai zsidókat, (2) a megölték hatmillió száma, (3) az ún. n. gázkamrák. Mindez azonban, amit „Aftonbladet leleplez” nem titok, mert Englund professzor felfogása tisztán kiviláglik a könyvemhez írt előszavából.

Azon beszélgetéseink egyikénél, amelyeket legutóbb Englund professzorral folytattam az Aftonbladet cikke kapcsán, kitűnt, hogy őt hibásan idézték. Egyáltalán nem állította, hogy „a nácik gázkamrái sohasem funkcionáltak”. Ő azt mondta, hogy azok a helyiségek, amelyekről azt állították, hogy „gázkamrákként” használták őket, sohasem tudtak volna ilyeneként funkcionálni. Az Aftonbladet megfogalmazásából úgy kellene tünnie, mintha Englund prof. úgy vélné, hogy a németek ténylegesen építettek volna „gázkamrákat” emberek megölésére, de azok sohasem működtek. De ő nem ezt gondolja, és nem is ezt mondta az Aftonbladet újságírójának. Hanem úgy véli, hogy bizonyítatlan, és a tudományos evidencia fényében kevésbé valószínű az az állítás, miszerint egyáltalán építettek volna valamiféle „gázkamrákat” emberek megölésére a Harmadik Birodalom bármely koncentrációs táborában is.

Legfőbb szándékom ezzel a levéllel mindamellett nem az, hogy taglaljam Göran Englund nyugalmazott egyetemi tanár gondolatait és állásfoglalását a „Megsemmisítés” kérdéséről, hanem az, hogy rámutassak egy komoly tárgyi hibára, amely miatt Önnek mint az Aftonbladet főszerkesztőjének minden oka megvan helyesbítést megjelentetni a lapjában. Az Aftonbladet március 4-i cikkét kísérő egyik fénykép alatt ez áll:

„Elgázosított foglyok a dachau koncentrációs táborban. Fényképezték 1945 májusában. Az elhamvasztásra váró holttesteket halmokba dobálták.”

Az Egy üres zsák nem áll meg magában című könyvemben dr. Martin Broszat német történésznek az állítólagos dachau „elgázosításokra” vonatkozó nyilvános kijelentését idézem 1960-ból. Ezt a kijelentést a Die Zeit című hamburgi újság „Keine Vergasung in Dachau” (Nem volt elgázosítás Dachauban) címen közölte. Dr. Broszat, az Institut für Zeitgeschichte (mely intézményt a szövetségi kormányzat és a Bajor Szabadállam kormánya finanszíroz) akkori munkatársa, később főnöke Münchenben, beismerte:

„Sem Dachauban, sem Bergen-Belsenben vagy Buchenwaldban nem gázosítottak el zsidókat vagy más foglyokat („Keine Vergasung in Dachau”, Die Zeit, 1960. augusztus 19., 16. oldal.)

Dr. Broszat beismerte, hogy a voltaképpeni Németország egyik koncentrációs táborában sem fordultak elő „gázosítások”, és megjegyezte, hogy „azok a foglyok, akik Dachauban vagy a régi birodalom más koncentrációs táborában meghaltak, elsősorban a katasztrofális egészségügyi és ellátási körülményeknek estek áldozatul.” („Keine Vergasung...” – mint fent.)

Dr. Broszat szerint

„...a zsidók elgázosítás útján történő tömeges megsemmisítése 1941–42-ben kezdődött, és kizárólag néhány helyen történt, amelyeket erre a célra kiválasztottak és elláttak a megfelelő felszereléssel, mindenekelőtt a megszállt lengyel területen (de sehol sem a régi birodalom határain belül): Auschwitz-Birkenauban, a Bug folyó menti Sobibórban, Treblinkán, Chelmnoban és Belzecben.” („Keine Vergasung...” – mint fent)

Tisztázásért a dachau KZ-emlékhely vezetőségéhez fordultam. Röviden feltettem nekik a kérdést: „Wurden oder wurden nicht Häftlinge im KZ Dachau mit Giftgas in Gaskammern umgebracht?” [„Öltek meg a dachau KZ-ben foglyokat mérges gázzal gázkamrákban, vagy sem?”] Válaszként Klara Gissingtől, a Dachau Múzeum egyik munkatársától kaptam egy barátságos levelet. A levélhez egy melléklet és több nyomtatott brosúra volt csatolva. A melléklet a „Zur Geschichte des Krematoriums des Konzentrationslagers Dachau ('Baracke X')” [„A dachau koncentrációs tábor krematóriumának ('X barakk') történetéhez”], amelyet dr. Barbara Distel írt, ugyanaz, akire Klara Gissing utalt a levelében. Mind Klara Gissing levelének, mind dr. Distel tanulmányának a másolatát megtalálja Ön e levélhez csatolva.

Dr. Distel tanulmányából teljesen világosan kitűnik, hogy foglyok „elgázosításáról” szóló tanúvallomások, legfőképpen pedig dr. Frantisek Blaha cseh orvos vallomását többé nem tekintik hitelt érdemlőnek még a politikailag korrekt történészek sem. Dr. Distel szerint az egykori dachau koncentrációs táborban, attól kezdve, hogy az 1960-as évek közepén megnyitották mint múzeumot, a látogatókat informálták, hogy Dachauban nem hajtottak végre „elgázosításokat”, mert „a gázkamrát a krematóriumban soha nem vették használatba” (dr. Distel írása, 7. oldal). Személyesen egyetértek Englund nyug. egyetemi tanár véleményével, hogy ez inkább politikai, mint tudományos állásfoglalás. A tényállás ehelyett valószínűleg az lehetett, hogy a szobát, amelyről azt állítják, hogy a soha nem használt „gázkamra” volt, egész más célra építették. Nem is létezik olyan dokumentum, amely azt bizonyítaná, hogy azt a szobát azért építették volna, hogy „gázkamraként” emberek megölésére használják.

Dr. Distel tanulmánya a következő szavakkal zárul: „A gázkamra felhasználásáról eddig nem tisztázott kérdésnek a továbbiakban kortörténeti kutatások tárgyaként

kell megmaradnia." Ezt ő 1982 júniusában írta, és 20 évvel később a „kortörténeti kutatások” nem tudtak semmi arra vonatkozó bizonyítékot napvilágra hozni, hogy embereket öltek volna meg az állítólagos dachauai „gázkamrában”.

Már egy rövid látogatás a dachauai KZ-emlékhely honlapján (www.kz-gedenkstaette-dachau.de) azt jelzi, hogy ma hivatalosan nincs érvényben semmiféle elképzelés emberek dachauai „elgázosításáról”.

De az Ön lapja nyilvánvalóan jobb tájékoztatást kapott, mert az Aftonbladet március 4-i számában közölt cikk nemcsak bizonygatja, hogy foglyokat „gázosítottak el” Dachauban, hanem ráadásul mellékel egy fényképet is, amelyről állítja, hogy „elgázosított foglyokat” ábrázol, éppen Dachauban. A fényképet a mellékelt szöveg szerint állítólag 1945 májusában készítették. Hogy lehet ezt az adatot összeegyeztetni a „Megsemmisítésről” szóló hivatalos történetírással, amely szerint Himmler már 1944 őszén személyesen adott volna parancsot az „elgázosítások” beszüntetésére? (Természetesen nincs semmi dokumentum, amely támogatná ezt az állítást; erre én rá is mutatok a könyvemben.) Ezeknek az „elgázosított foglyoknak” a holttesteit, akik tehát egy „soha használatba nem vett” gázkamrában történt soha végre nem hajtott „gázosítások” áldozatai, itt feküdtek talán több mint egy fél évig, arra várva, hogy az amerikai hadsereg fényképeszei lefényképezzék őket?

A március 4-i cikkhez a következő összefoglaló megjegyzést szeretném tenni: Az Aftonbladet vállalkozott arra az ostobaságra, hogy csaknem egy egész oldalon propagandát csináljon a „Megsemmisítés” tarthatatlan mítoszának. Az állítólagos „elgázosítások” bizonyításához aztán arra a még nagyobb ostobaságra vállalkozott, hogy újra fölvesse egy több mint 42 év óta megcáfolt hazugságot, amelyet még a hivatalos, politikailag korrekt történetírás is kénytelen volt feladni. El tudja Ön képzelni, milyen hálás feladat nekem, revizionista tudománynépszerűsítő irónak és előadónak rámutatni arra a tényre, hogy a „Megsemmisítés” egy mítosz, amelyet mindenekelőtt a tömegtájékoztatási eszközök tartanak fenn, és e célból nem riadnak vissza még szemenszedett hazugságoktól sem? El tud-e gondolkodni az olvasók és hallgatók reakciójáról, amikor én példaként felhozom nekik az Aftonbladet 2003. március 4-i cikkét „a dachauai koncentrációs táborban elgázosított foglyokat” ábrázoló hamis fényképpel, és közvetlenül ahhoz kapcsolódva előadom, amit még politikailag korrekt szakértők is, ma és már több mint 42 esztendeje Dachauról mondanak?

Valószínűleg ők is úgy reagálnak majd, mint én magam tettem 1979 tavaszán. Akkor egy jó barátom, egy kutatóvegyész, éppen a Dachauban, Buchenwaldban és Bergen-Belsenben állítólag végbement „elgázosítások” sok hamis tanúvallomására utalva kiemelt engem a „Megsemmisítésbe” vetett hitemből: „Ha hazudtak ezekről az 'elgázosításokról', mi ok van hinni azokban az 'elgázosításokban', amelyek állítólag Auschwitzban, Treblinkán, Belzecben stb. mentek végbe?” Ez úgy ért engem, mint egy kinyilatkoztatás.

De ha az Ön lapja egy nagyon könnyen tetten ért hazugság újraélesztésének a kísérletével éppoly mértékben károsította a Megsemmisítés-mítoszt, mint amennyire vizet juttatott a revizionisták mind hatékonyabban őrlő malmaira, meggátolhatja valamelyest ezt a kárt azáltal, hogy közöl egy helyesbítést, amelyben az Aftonbladet megcáfolja azt az állítását, miszerint a nevezett fénykép „a dachauai koncentrációs táborban elgázosított foglyokat ábrázol”. Így az Aftonbladet utólag védekezni tudna azzal, hogy Oisín Cantwell újságíró rosszul tájékozott volt (bár saját állítása szerint rendelkezésére állt a könyvem, amikor a cikket írta), és/vagy rosszul tájékozott informátorai vagy segítői voltak, de azóta az Ön lapjánál már jobban tájékozódta.

Ha viszont Ön azt választja, hogy nem tesz közzé semmiféle helyesbítést, úgy az Ön lapja, mint mondtam, akaratlanul adott nekünk, revizionistáknak egy további példát, egy nagyon jó és pedagógiaileg hatékony példát arra, hogy az Ön. Megsemmisítés képzelet mítosz, amelyet hazugságok tudatos elterjesztése útján tartanak fenn. Azt mondom „tudatos”, mert Ön az én levelem kézhezvétele révén informálódott a Dachauval kapcsolatos tényállásról. Őszintén szólva én nem hiszem, hogy Ön ilyen könnyű feladatot akar nekünk, revizionistáknak adni, és

remélem, hogy ezt már csak az Aftonbladet hitelessége érdekében is jól hiszem.

Könyvem, az Egy üres zsák nem áll meg magában –Az auschwitzi „gázkamrákban” történt „megsemmisítés” mítosza alig valamivel több mint két hónapja van piacon. A kiadó, Nordiska Förlaget, már most megállapíthatja, hogy nagy kereskedelmi siker lett. Ehhez a sikerhez Englund nyugalmazott tanár előszava és a Lundagard-ban, a Sydsvenska Dagbladet-ben és, nem a legkevésbé az Aftonbladetben ezzel az előszóval kapcsolatos publikációk nem kis mértékben hozzájárultak. A könyv valószínűleg hamarosan elfogy, és egy új kiadása lesz esedékes. Egy új kiadást előnyösen ki lehet egészíteni egy, az olvasók számára bizonyára érdekes beszámolóval arról, hogy bizonyos svéd tömegtájékoztatási eszközök ennek a könyvnek a közvetlen hatására hogyan tájékoztatták félre a svéd népet az ún. Megsemmisítésről. Ezt azért említem, hogy bizonyos inspirációt és útmutatást adjak, nem csak annak a helyesbítésnek a megformálására vonatkozóan, amelyet az Ön lapjában a dachauai „elgázosításokról” terjesztett hazugság tett szükségessé, hanem az Ön újságírónak a útbaigazításához is, amikor a jövőben megbízatást kapnak arra, hogy az ún. Megsemmisítésről írjanak.

Hálás volnék, ha közölné velem döntését az általam javasolt helyesbítés kérdésében.

Barátságos üdvözlettel:
Lars Adelskog

Mellékletek:

A dachauai KZ-emlékhelytől kapott levél másolata.

A dachauai KZ-emlékhelytől kapott levél dr. Barbara Distel beszámolóját tartalmazó melléklete, másolatban.

Ennek a levélnek a másolatát elküldtem Oisín Cantwellnek.

III.

Néhány kommentár a Lundagárd interjújához és az Aftonbladet cikkéhez

A mód, ahogy a Lundagárd és az Aftonbladet szerkesztősége a megsemmisítés-revizionizmust publicisztikailag kezeli, tipikus és szokásos. Nagy sajtótermékek nem képesek érdemben megcáfolni a revizionizmust, nem tudnak vitatkozni a revizionistákkal, nem tudják korrekt módon bemutatni a revizionisták érveit. Csak azt tudják tenni, hogy vagy tiszta hazugságokat tálalnak fel, vagy pedig jelentéktelen apróságokba kapaszkodnak bele, mint például abba, hogy Lars Adelskog a hatékony tömeggyilkosság mítoszáat a zsidó értelmiség termékeként jelölte meg. Nem használt, hogy Englund professzor világosan és érthetően rámutatott, hogy ez a megjelölés az összefüggésében volt lényeges, a Lundagárd továbbra is ezen zsörtölődött a nagyon erősen megkurtított beszámolóban, amelyet az újság ténylegesen közölt az interjúról, természetesen anélkül, hogy hozzáfűzte volna Englund professzor magyarázatát. A Lundagárd itt nyilvánvalóan a politikai korrektség sérthetetlen parancsának engedelmeskedett: „Ne kapcsold össze a zsidóságot semmi rosszal.” Amint a Samtidsmagasinet Salt annak idején rámutatott, a zsidósággal szemben nyilvánosan csak két magatartás megengedett: a csodálat vagy a részvétel. Figyelemreméltó tehát, hogy a Lundagárd minden megállapítás közül, amelyet Lars Adelskog a könyvében tesz, éppen ezt választja bírálata tárgyául. Az egyetlen, amit a folyóirat különben mondani képes a könyv tartalmáról, az, hogy „a Megsemmisítést propagandamítoszként állítja be, amelyet a nyugati hatalmak és a Szovjetunió együttesen alkottak meg. A gázkamrákról tanúskodó áldozatokat, tábori őrszemélyzetet és parancsnokokat hazudozóknak nevezi.” Egy szó sincs arról, hogy a „gázkamrákban” történt tömeggyilkosságokról szóló állításokat milyen alapon és milyen érvekkel mutatja be a könyv mint tarthatatlanokat. Ez természetesen azért van így, mert a megsemmisítés-revizionizmus ellen hiányoznak a megalapozott érvek és a bizonyítékok.

Alapos érvek hiányában csak kétféleképpen lehet eljárni. Lehet úgy, amint a

Lundagárd tette, azaz teljesen lemondani a revizionizmus cáfolatának a kísérletéről, vagy pedig lehet hamis bizonyítékokat, tehát hazugságokat előadni. Ezt az utóbbi utat választotta az Aftonbladet, amikor publikálta azt a fényképet, amely szerintük „a dachau koncentrációs táborban elgázosított foglyokat” ábrázol. Itt újból utalunk arra, amit az Egy üres zsák nem áll meg magában említ (17–24 old.), hogy az 1960-as évektől kezdve nem állítják többé, hogy birodalmi német koncentrációs táborokban „gázkamrák” voltak. Utalni lehet a történelem jól ismert népszerűsítőjére, Peter Englundra is, aki a történelem professzora és a Svéd Akadémia tagja. Egy cikkében, amelyet a Moderna Tider című folyóirat 1992. június-júliusi száma közölt le, kijelentette: „így juthatnak 'revizionisták' olcsó poénokhoz, amikor például rámutatnak, hogy Dachauban, Bergen-Belsenben vagy Mauthausenban bizony sohasem voltak gázkamrák, ilyen komolyan veendő történészek soha nem is állítottak.” Englund professzornak ez a cikke benne van a Det eviga hatet című antológiában is, amelyet a Svenska kommittén mot antisemitism állított össze, és a Bonniers kiadó vállalat adott ki 1993-ban. De Peter Englund tévedett amikor azt mondja: komoly történész sohasem állította, hogy Dachauban és más, a Német Birodalom területén fekvő táborokban voltak gázkamrák. Dr. Barbara Distel, a Dachau Múzeum munkatársa a tábor krematóriumának történetéről írott tanulmányában állította, hogy bizony volt ott gázkamra, „de azt sohasem vették használatba” (lásd az Aftonbladethez írott levelemet feljebb), R.R. Palmer pedig a Nya tidens världshistoria [Újkori világtörténelem] című könyvében említi „a majdaneki, treblinkai, dachau, buchenwaldi, auschwitzi és más helyeken levő koncentrációs táborokat, amelyeket gázkamrákkal és krematórium-kemencékkel tömegpusztító központokká változtattak” (Palmer, a nevezett mű 2. részének 336. oldalán). Róbert Roswell Palmer (1909–2002) kiemelkedő amerikai történész volt, 30 éven keresztül a Princeton-egyetem történelem professzora, és nevezett könyvét (eredeti amerikai címe: A History of the Modern World) sok éven át használták tankönyvként svéd egyetemeken.

Lars Adelskog sohasem kapott semmiféle választ Anders Gerdintől, az Aftonbladet főszerkesztőjétől. De nem is várt. Hiszen mit válaszolhatott volna Gerdin?

Irodalmi utalások

Rámutatunk arra, hogy a két írásmű, amelyeket ez a könyv tartalmaz, Egy üres zsák nem áll meg magában, Az auschwitzi „gázkamrákban” történt „megsemmisítés” mítosza, és A John Demjanjuk ügy és a „megsemmisítés” Treblinkán nem a szerző saját kutatásainak eredménye, hanem összeállítások, melyeket a szerző a mostanra már kiterjedt revizionista tudományos irodalomban rendelkezésre álló gazdag tárgyi és elméleti anyagból állított össze. Hogy a legtöbb ember, az ún. műveltek is, még csak nem is tudnak ennek az irodalomnak a létezéséről, az a leghatékonyabb cenzúrának és kódosításnak az eredménye, amelyet a világ valaha látott. Több európai demokratikus országban revizionista írásokat kiadni és revizionista témákat nyilvánosan megvitatni szigorúan tilos, és a tilalom megszegését súlyos büntetésekkel sújtják. Svédország kormánya is tervezi ilyen törvények bevezetését a gondolkodás és a szólás hazánkban még érvényes szabadsága ellen. Lásd továbbá Göran Englund professzor előszavát ehhez a könyvhöz.

Alábbiakban néhány különösen fontos revizionista könyvet és folyóiratot sorolok fel.

[A fordító megjegyzése: Irodalmi utalásaiban a szerző a felsorolásban különbséget tesz svéd és idegen nyelvű művek között. A magyar kiadás számára eltértem ettől a felosztástól, ehelyett minden írásnál megjegyeztem a kiadás nyelvét. (N = német, A = angol, F = francia, S = svéd.)]

[A, N] Butz, Arthur: The Hoax of the Twentieth Century, Historical Review Press, Brighton, England, 1976. Der Jahrhundertbetrug, ugyanaz a kiadó. Egy mesteri tanulmány az évszázad csalásának a keletkezéséről. Még ma is revizionista alapműnek számít.

[S] Cole, Dávid: Förintelsebluffen i Auschwitz. Om ett tankeveckande besök i

Auschwitz. Oberoende information, Maryland, USA, 1999.

[F] Faurisson, Róbert: *Ecrits révisionnistes (1974–1998.)*, négy kötetben. I. kötet: 1974–1983., II. kötet: 1983 – 1989., III. kötet: 1990 – 1992., IV kötet: 1992–1998. (kereskedelmi forgalomba nem került magánkiadás.)

[N] Gauss, Ernst (Germar Rudolf írói álneve): *Vorlesungen über Zeitgeschichte*. Grabert, 1993. Előadások formájában írt igen alapos könyv. A „megsemmisítést” elsősorban technikai és vegyészeti szempontból vizsgálja. Sok illusztráció.

[A] Gauss, Ernst (szerkesztő): *Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of „Truth” and „Memory”*. Theses and Dissertations Press, P.O. Box 64, Capshaw, Alabama 35742, USA, 2000. A legátfogóbb és mindenre kiterjedő revizionista mű, amit eddig kiadtak. Huszonkét tanulmány kimagasló revizionistáktól, amelyek a „megsemmisítés” mítoszának minden oldalát megtárgyalják. Különösen fontos Róbert Faurissoné a tanúvallomások elégtelen hitelességéről, Ingrid Weckerté a chelmnoi gázautókról, John Clive Ballé a légifelvételek tanúságáról, Mark Weberé a birodalmi német koncentrációs táborokat övező propagandamítoszokról, Germar Rudolfé az auschwitzi és birkenauai „gázkamrákról”, Carlo Mattognoé és Franco Deanáé az auschwitzi és birkenauai krematóriumokról, Friedrich Paul Bergé a dízel kipufogógázok gyilkos eszközként való hatástalanságáról és Arnulf Neumaieré a treblinkai „megsemmisítő táborról”. Az utószót Joachim Hoffmann német történész írta. Több mint 600 oldal nagy formátumban. Ennek a műnek a német eredetijét betiltották a Német Szövetségi Köztársaságban, a maradék példányokat bevonták és elégették.

[N, S] J Gráf, Jürgen: *Der Holocaust auf dem Prüfstand – Augenzeugenberichte versus Naturgesetze*, amely egy rövidített változata egy lényegesen átfogóbb műnek ugyanattól a szerzőtől, *Der Holocaust-Schwindel*, (lásd alább). *Förintelsen skárskadad – ögonvittnesuppgifter kontra naturlagar*. Oberoende information, Maryland, USA, 1999.

[N] Graf, Jürgen: *Der Holocaust-Schwindel*. Guideon Burg Verlag, Basel, Schweiz, 1993. A revizionista érvek kimerítően dokumentált összefoglalása vizsgálódó-újságírói stílusban az 1993-as álláspontról. Bevezetés Róbert Faurisson professzortól.

[A] Mattogno, Carlo: *Belzec in Propaganda, Testimonies, Archeological Research, and History*. Theses and Dissertations Press, Chicago, 2004. A belzeci „megsemmisítő táborról” írt alapos és leleplező munka a jelenkor legkiválóbb technikai kérdésekre specializált revizionistájától.

[N] Mattogno, Carlo és Jürgen Graf: *Treblinka – Vernichtungslager oder Durchgangslager?* Castle Hill Publishers, P.O. Box 118, Hastings, TN34 3ZQ, Nagy-Britannia. 2002. Alapmű a treblinkai „megsemmisítő táborról”.

[N] Rudolf, Germar: *Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Zyanidverbindungen in den „Gaskammern” von Auschwitz*. Tisztán természettudományos törvényszéki szakvélemény. Szokatlanul részletesen foglalkozik a „gázkamra”-kérdés kémiai és fizikai aspektusaival.

[N, A] Rudolf, Germar: *Vorlesungen über den Holocaust – Strittige Fragen in Kreuzverhör*. Castle Hill Publishers, P.O. Box 118, Hastings, TN34 3ZQ, Nagy-Britannia, 2005. *Lectures on the Holocaust – Controversial Issues Cross Examined*. Castle Hill Publishers, mint fent, 2005. Sokoldalúság, mélység és pedagógiai ábrázolás szempontjából az újabb revizionista művek legjobbja. Gazdagon illusztrálva.

[N, A] Sanning, Walter: *Die Auflösung des osteuropäischen Judentums*, Grabert Verlag, 1983. *The Dissolution of the Eastern European Jewry*, 1983. Úttörő demográfiai tanulmány arról, hogy hova lettek az „eltűnt” zsidók.

[N] Stäglich, Wilhelm: *Der Auschwitz-Mythos. Legende oder Wirklichkeit?* 3. kiadás, Vrij Historisch Onderzoek, Antwerpen, Belgium, 1998. A legjobb könyv Auschwitzról. A frankfurti Auschwitz-pernek ragyogó elemzését is tartalmazza.

[F] Thion, Serge: *Vérité historique ou vérité politique?* La Vieille Taupe, 1980. A legjelentősebb revizionista mű francia nyelven. Tárgyalja a „Faurisson-ügyet”, és mint első könyv általában, megnyitja a vitát az állítólagos elgázosítások technikai lehetetlenségéről.

Folyóiratok:

[A] *The Journal of Historical Review*, Institute for Historical Review, P.O. Box 2739, Newport Beach, CA 92659, USA. Honlapcím: www.ihr.org

[N] *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, Castle Hill Publishers,

P.O. Box 118, Hastings, TN34 3ZQ, Nagy-Britannia. Honlapcím: www.vho.org

[A] The Revisionist, a Vierteljahreshefte angol nyelvű megfelelője. Castle Hill Publishers, mint fent.

Mindezek a revizionista könyvek és folyóiratok térítésmentesen lehívhatók a www.vho.org honlapról.

Kiegészítésként az exterminacionista irányzat néhány alapműve:

[N] Benz, Wolfgang (szerkesztő): Dimension des Völkermordes. Oldenburg, 1991.

[A, N] Hilberg, Raul: The Destruction of the European Jews, 4. kiadás, New York, 1985. Die Vernichtung der europäischen Juden, Fischer Taschenbuch Verlag, 1990.

[N] Jäckel, Eberhard (szerkesztő): Enzyklopädie des Holocaust, 3 kötet, Argon-Verlag, 1992.

[N] Kogon, E.; H. Langbein; A. Rückerl: Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas, Fischer Taschenbuch Verlag, 1989.